

Відокремлений структурний підрозділ
«Ніжинський фаховий коледж НУБіП України»

Моє місто у роки Другої світової війни

Підготував студент групи МН201
відділення технічно-енергетичних
систем та засобів автоматизації
Авраменко Денис

Історична довідка

- ▶ У 1939-1945 рр. у війні приймало участь 72 держави.
- ▶ 80% населення планети були втягнуті у війну.
- ▶ Бойові дії проходили на території 40 держав.
- ▶ Загинуло більше 50 млн. людей.
- ▶ Україна втратила 8 млн. своїх громадян.
- ▶ Загинув кожен четвертий ніжинець.

Під час німецької окупації Ніжина на території колишнього окружного складу боєприпасів (нині військова частина А4558 (63 склад), що знаходиться поряд із пам'ятником загиблим воїнам Афганістану), гітлерівці створили концентраційний табір для радянських військовополонених.

За колючим дротом цього концтабору загинуло близько 1,5 тисячі радянських воїнів, прах яких нині покоїться під гранітною стелою, встановленою в одному з ярів, де гітлерівці розстрілювали свої жертви.

На території Ніжинського району діяв партизанський загін «За Батьківщину», створений у вересні 1941 року секретарем Носівського підпільного райкому партії М.І.Стратілатом. Партизани формували бази продовольства і боєприпасів, знищували поліцейські осередки в селах Ніжинського і Носівського районів.

У січні 1943 р. на основі цього партизанського загону та групи партизан Бобровицького району було створено партизанське з'єднання «За Батьківщину». Командиром став капітан І. М. Бовкун, а комісаром – М.І. Стратілат. Якщо в березні 1943 р. в ньому нараховувалося 400 бійців, то через півроку – більше 3 тисяч чоловік. У червні 1943 року з'єднання встановило зв'язок з Українським штабом партизанського руху. Діяло на території Чернігівської і Київської областей. Завдяки діям партизанів було знищено більше 5 тисяч гітлерівців, підірвано 69 ворожих ешелони, 43 мости на залізницях і ґрунтових шляхах.

Історична довідка

Відступаючи, німці вивели з ладу сім заводів, електростанцію, вузол зв'язку, мости через річку Остер; зруйнували 15 магазинів, 5 шкіл, 3 аптеки, гуртожиток студентів, 223 житлові будинки; розорили й пограбували лабораторії та бібліотеку Ніжинського педагогічного інституту.

Визволення Ніжина

Опівдні 15 вересня 1943 р. говорила Москва: "Війська Центрального фронту, продовжуючи наступ, сьогодні, 15 вересня, після дводенних боїв оволоділи важливим залізничним вузлом і містом – Ніжин – важливим опорним пунктом оборони німців на шляху до Києва".

В наказі Верховного Головнокомандуючого відзначалась мужність гвардійців-танкістів генерал-лейтенанта І.П.Корчагіна. 7 гвардійський механізований корпус і бригади, що входили до його складу – 24-а і 25-а механізовані бригади, 57-а танкова бригада, 299-а штурмова і 286-а винищувальна авіаційні дивізії були удостоєні звання "Ніжинських", а 26-а Севська бригада, 280-а і 132-а стрілецькі дивізії представлені до нагороди орденом Червоного Прапора.

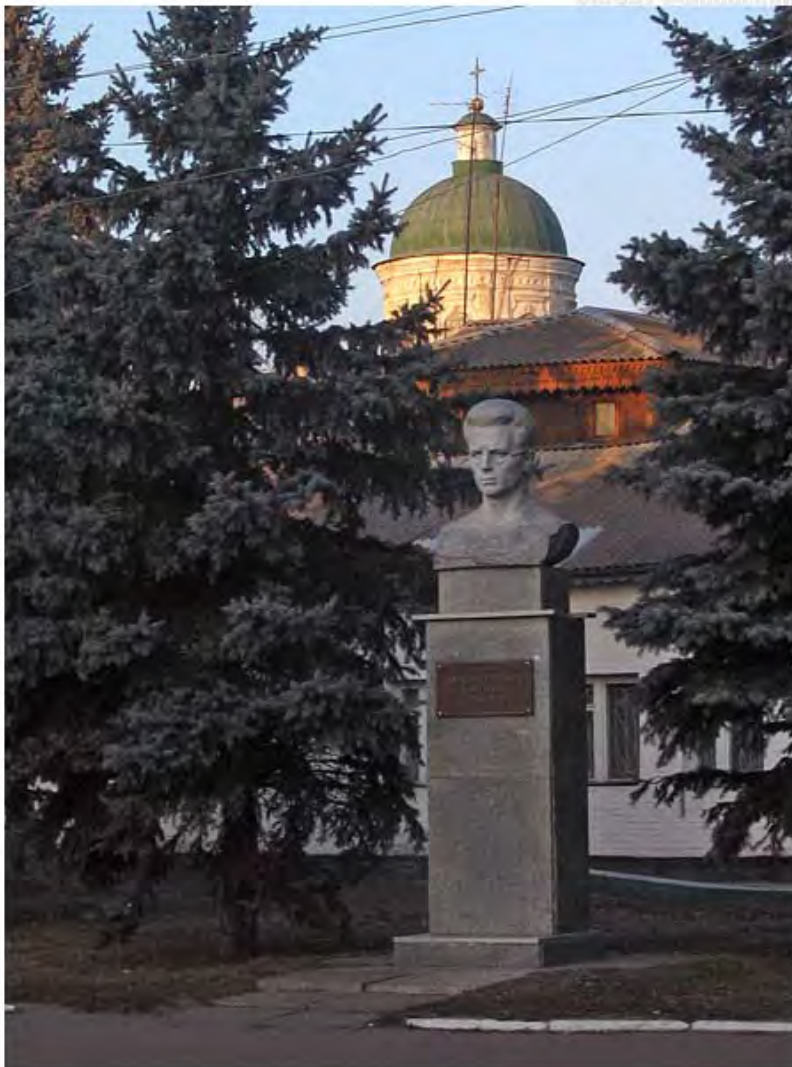
" В результаті цієї перемоги радянських військ,- говорилося у Зведенні Радінформбюро,- противник втратив останню залізничну магістраль на Лівобережжі Дніпра. В бою за Ніжин знищено до 3-х тисяч німецьких солдат і офіцерів, захоплені великі трофеї і багато полонених."

В цей вечір о 20.00 20-ма артилерійськими залпами зі 124 гармат визволителям Ніжина салютувала Москва.

15 вересня 1943 року. Такий вигляд мали магазини
по вулиці Московській, навпроти колгоспного ринку.

У центрі містечка розташований пам'ятник відважній радянській льотчиці. Бронзову дівчина у шоломі пілота дивилися з гранітного постаменту. Добре й відкрите обличчя. Народилась Любов Губіна 1916 року в м. Ніжині. Закінчила школу в Москві.

З перших днів війни. На санітарному літаку. 170 поранених. Потім допомогла створити жіночий авіаційний загін. Ворога майже не бачила.

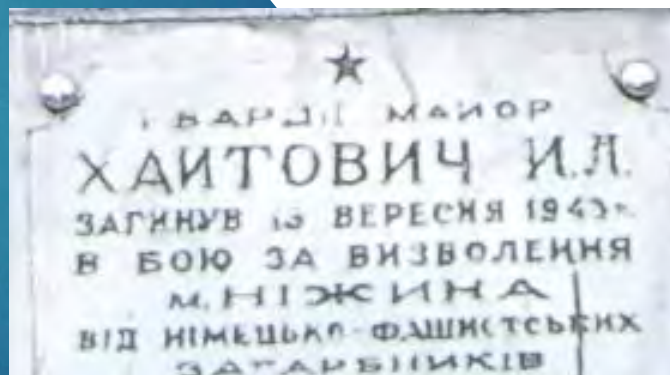
Бій 14 жовтня 1943 року. Любої льотчиці роковим. Розривом снаряду було пошкоджено лівий мотор Любиного літака. Рятуючи свою подругу Катю, Люба загинула сама – їй не вистачило висоти для стрибка. 13 вересня 1975 р. ніжинці

ко від центральної площі міста
чить на своєму вічному посту
T-70. Встановлений він на
ку про подвиги майора
товича. Він командував 215-им
овим полком 2-го
нізованого корпусу.

глі, і командири згадують про
го як про надзвичайно чуйну,
дну, терплячу людину. Він
ди цікавився настроєм бійців,
найменші подробиці з життя
х підопічних, згадуючи, що
вони - це порятунок у військах.

Хайтович дуже цінував
тихий затишок, був чудовим
ом і люблячим батьком (в
уай його чекала дружина та
дти). Командир мріяв
дше йти до рідного Черніво
дівши його від фашистських
"влаштувати там справній
еті".

І.Хайтовича боляче вдарило по
полчанах. Тіло героя перевезли

Порядком танком і скромний обеліск С.П. Мохового. Народився він у Росії, а воював на Україні – брав участь у визволенні Ніжина, Києва, Львова, міст, всюди був прикладом мужності і відваги.

С. Моховий був важко поранений у жовтні 1943р. і помер у ніжинському госпіталі. Тому й поховали його на одній з центральних

У 1947 р. на Троїцьке кладовище перенесено 368 останків воїнів. Це поховання з 30 могил, розміщених у три ряди. В центрі поховання - пам'ятний знак, виготовлений Київським комбінатом художнього фонду УРСР: скульптура солдата, який стоїть на лівому коліні з опущеним прапором у правій руці. На постаменті - 12 меморіальних дошок із іменами похованих.

Ніжинський "Бабин Яр"

Дякую за увагу!

Відокремлений структурний підрозділ
“Ніжинський фаховий коледж НУБіП України”

Ніжин у роки Другої світової війни

Підготував студент
групи КН201 відділення
економіки, логістики та
інформаційних систем
Садов Євген

План

Вступ

1. Ніжин часів Другої світової війни

2. Герої міста

Література

Ніжин часів Другої світової війни

Більш ніж півстоліття пройшло з того часу як 190 нацистських дивізій напали на нашу країну. Мешканці Ніжинщини, як і всієї держави, піднялись на війну. До військкомату надійшло близько трьох тисяч заяв громадян, які виявили бажання добровільно піти на фронт. Майже 18,5 тисяч воїнів ніжинської землі взяли до рук зброю. З них близько 9,5 тисяч загинуло в смертельних боях.

Восени 1941 р. в районі міста точилися важкі оборонні бої.

1941–1943 — у місті діяла підпільна організація під керівництвом сліпого адвоката Я. П. Батюка.

15 вересня 1943 — Ніжин визволили від німецьких окупантів.

Звання Героя Радянського Союзу удостоєні випускники ніжинських технікумів та педінституту:

М.П.Бойко, Г.Н. Муха, Ю.О. Збанацький, М.П. Прудкий, О.В. Тканко. З першого до останнього дня

війни пройшов фронтовими дорогами наш земляк з с. Кукшин Ніжинського району генерал Лука

Герасимович Баранець (1898 – 1962 рр) Повним кавалером Ордена Слави став ніжинець Григорій

Кіндратович Шекера. Тільки жителів Ніжина за час війни нагороджено бойовими орденами і

медалями 3256 чоловік із 6485 фронтовиків – ніжинців.

Герої міста

Ярослав Іванович Волощук (19 квітня 1926 – 2005)

Уродженець с.Липів Ріг Ніжинського району.

Випускник Київського інституту фізичної культури (1958).

Учасник Другої світової війни. Чемпіон СРСР (1954, 1955), срібний призер (1958). 7-разовий чемпіон України (1951–1954, 1957) із самбо. Виступав за спортивне товариство «Динамо» (Київ, 1949) у ваговій категорії до 80 кг. Старший тренер спортивного товариства «Динамо» (Київ) (1958).

Тренер збірної команди СРСР (1972-1977). Заслужений тренер України (1966, самбо; 1971, дзюдо) та СРСР (1968, самбо; 1975, дзюдо). Головний суддя чемпіонату СРСР. Віце-президент Федерації дзюдо України. Удостоєний стипендії Кабінету Міністрів України (2004).

Нагороджений орденами Трудового Червоного Прапора, Вітчизняної війни 2 ступ., Червоної Зірки, «За мужність» та медалями.

Герої міста

Батюк Яків Петрович (12 травня 1918-7 вересня 1943)

Народився на Житомирщині в українській селянській родині. Результаті нещасного випадку з раннього дитинства повністю втратив зір, що не завадило йому продовжувати активно розвиватись та вчитися. Успішно закінчивши середню школу, вступив на юридичний факультет Київського університету.

Через два з половиною місяці після початку війни,

Ніжин було окуповано військами вермахту. В умовах окупації

Батюк починає утворювати підпільну організацію.

Дізнавшись про існування в ніжинських лісах партизанського загону,

Батюк в березні 1942 року зумів налагодити контакти з партизанами,

зустрівся з командиром загону — секретарем Носівського підпільного райкому партії

М. І. Стратилатом. Вони намітили чіткий план дій, на основі якого підпільники

розгорнули агітаційно-пропагандистську роботу серед населення.

Яків Петрович диктував відозви: одні до жителів Ніжина, інші — до поліцаїв;

ці листівки у друкованому та рукописному варіантах розвішувалися в публічних місцях.

Гестапо через свого агента-провокатора, який втерся в довіру до підпільників, вдалося вийти на слід

ніжинських патріотів і 25 серпня 1943 року більшість членів

комсомольсько-молодіжної організації було заарештовано.

У ніч з 6 на 7 вересня 1943 року двома вантажними машинами усі 26 заарештованих підпільників були вивезені до залізничної станції, де біля зруйнованої водонапірної вежі були розстріляні.

Герої міста

Петро Андрійович КРАПИВ'ЯНСЬКИЙ

(4 квітня 1926).

Працював на посаді помічника прокурора, слідчим прокуратури, старшим слідчим у правоохоронних органах Ніжина (1959-1985). Голова (з 1987 р.), заступник голови (з 2010 р.) організації ветеранів м. Ніжина.

Випускник Харківського юридичного інституту (1959).

Борець партизанського з'єднання «За Батьківщину» (1941-1943), учасник бойових дій під час Другої світової війни у складі Білоруського фронту (1944-1945). Полковник у відставці.

Робить вагомий внесок у розвиток ветеранського руху Чернігівської області. Почесний громадянин Чернігівської області (2015).

Твори: В лісах навколо Ніжина. 1941-1943. – Ніжин, 2009, 2020; На варті закону. – Ніжин, 2010; Шляхами переможців. – Ніжин, 2015.

Любов Михайлівна Губіна (1916-1943)

Безперечно, можна назвати багатьох героїв Ніжина часів Другої світової, але зупинимося конкретно на цій постаті. Любов Михайлівна - військова льотчиця. Народилася 20 квітня 1916 року (105 років тому) в місті Ніжині.

Повоєнне життя, військова діяльність

На початку війни – командир санітарного літака С-2 рятувала поранених бійців і командирів, працюючи в складі особливої Західної групи Цивільного Повітряного Флоту. , згодом командир ланки бомбардувальників 125-го гвардійського жіночого авіаційного полку, гвардії-лейтенант.

На Північно – Кавказькому фронті зі своєю ланкою літаків зробила Люба 23 бойові вильоти й скинула на ворога 14800 кілограмів бомбового вантажу. 1 липня 1943 року в бою, осколками снарядів зенітної артилерії ворога, була перебита тяга управління, розбитий ковпак кабіни пілота, кермо повороту. Літак мав 39 пробоїн. Незважаючи на це, гвардії лейтенант Губіна вивела свою ланку на ціль, виконала завдання, привела підбитий літак на свій аеродром і... здійснила відмінну посадку. Доблесть, мужність і відвага молодої льотчиці були відзначені наказом командира другого бомбардувального авіакорпусу генерал – майора авіації Ушакова. Люба одержала орден Вітчизняної війни 2-го ступеня.

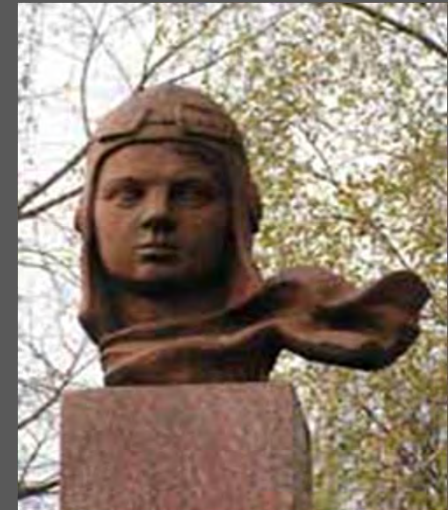
Повоєнне життя, військова діяльність

Бій 14 жовтня 1943 року в районі м. Орша став для юної льотчиці роковим. Йшов наступ радянських військ в районі Орші. Необхідно було завдати удар по артилерійських і мінометних позиціях ворога. Швидко піднялась в повітря ескадрилья Надії Федутенко. В складі „дев'ятки” на бойове завдання. Ось літаки підходять до цілі. Оскоженіло загарчали ворожі зенітки, які намагалися створити вогневу завісу нашим бомбардувальникам. Але “дев'ятка” літаків впевнено йде вперед. Розривом снаряду пошкоджено лівий мотор Любиного літака. Кілька кілометрів лишилось до свого аеродрому. Несподівано з-за хмар виринули чотири фашистські літаки. Зав'язався нерівний бій. Пошкоджено управління літака Губіної. Люба дає наказ екіпажу залишити літак. Першим покинув його і вдало приземлився стрілок – радист Омельченко, за ним – штурман Катя Батухтіна. Але Катя зачепилась ранцем парашута й безпорадно повисла, не маючи змоги відчепитися. Люба побачила це тоді, коли літак уже перейшов у піке.

Дівчина робить різкий ривок штурвала. Від ривка лямка парашута зривається.

Батухтіна відокремлюється від літака. У Люби Губіної не залишилось висоти для стрибка. Вона загинула, рятуючи життя подруги.

Похована на місці загибелі в Білорусі В 1944 році Любов Губіна була посмертно нагороджена орденом Вітчизняної війни 1-го ступеня.

Цікаві факти про Любов Губіну

- У 1923 р. вперше прийшла до школи №3, сім класів якої закінчила в 1930 р. Була здібною: у шість років навчилась читати і писати. З дитячих років мріяла про небо. Зробить з паперу літак, прив'яже нитку і біжить. Повертається і радісно вигукує: „Я літала!”.
- Нестримне прагнення сісти за штурвал літака привело дівчину в Москву. Вступила спочатку до фабрично – заводського училища, що при заводі „Динамо”. Через рік одержала путівку в авіа училище м. Батайська. У 1937 р., після закінчення навчання, Губіна одержує звання пілота – інструктора. В числі кращих її залишають працювати в тій же школі . Така честь – готувати новобранців неба – випадала не кожному. Також писала вірші.

Література

https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%91%D0%B0%D1%82%D1%8E%D0%BA_%D0%AF%D0%BA%D1%96%D0%B2_%D0%9F%D0%B5%D1%82%D1%80%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87

<https://24-city.in.ua/mainnews/vidatni-nizhinci-shho-narodilisya-u-kvitni/>

<http://zosh15-nizhyn.narod.ru/viuna.htm>

https://www.google.com/url?sa=i&url=https%3A%2F%2Fsverdlovskavia.livejournal.com%2F286377.html&psig=AOvVaw3ZzEJH78EQ2rxcKDXF-Wt_&ust=1619423701697000&source=images&cd=vfe&ved=0CA0QjhXqFwoTCIjNoc_1mPACFQAAAAAdAAAABAD

https://www.google.com/url?sa=i&url=http%3A%2F%2Fperlyny-ua.narod.ru%2Fcernigivska%2Fnejin%2Fnejin3d-r.html&psig=AOvVaw3JrXsMVIbfzwXOVWhyj_5f&ust=1619431451457000&source=images&cd=vfe&ved=0CA0QjhXqFwoTCNiUyJf9m_ACFQAAAAAdAAAAABAJ

<https://tehnot.com/wp-content/uploads/2017/10/tn.jpg>

Відокремлений структурний підрозділ
«Ніжинський фаховий коледж НУБіП України»

Моя прабабуся Сліпчук Олена Сергіївна

Підготував студент групи АН201
відділення технічно-енергетичних
систем та засобів автоматизації
Андрієнко Максим

«Згадуйте предків своїх, щоб історія перед
вами не згасла, і золотої нитки не згубить.»

Ольга Кобилянська

Ця історія про справжню героїню нашої родини,
жінку з незламною волею та тонкою душею. Свою
духовну міць моя прабабуся з гордістю передала дітям,
а ті - уже і своїм онукам. Життєву книгу цієї людини
моя сім'я перечитує дуже часто, а її настанови й досвід
передаються в родині від покоління до покоління.

Народилася Сліпчук Олена Сергіївна 20 червня 1912 р. у селі Руде Київської губернії в родині заможного селянина. Ще в юному віці моя прабабуся відчула на собі несправедливість і жорстокість, що панують у світі. У 1930 р. вона і її сім'я стали жертвами радянської колективізації.

Згодом, у 1932 році, Олена Сергіївна залишилася сиротою (під час голодомору вона втратила батька й матір). Сама змогла врятуватися лише завдяки тому, що виловлювала черепах у річці Рось і їла їх.

У 1937 р. Олена Сергіївна зустріла свого майбутнього чоловіка й батька спільних 12-х дітей. На жаль, 6 з них померли ще немовлятами. Цей біль втрати моя прабабуся так і не змогла в душі притлумити. "Бережіть один одного, допомагайте один одному, не дозволяйте себе кривдити", - ці слова мені часто повторює моя бабуся, які є настановою її матері.

1941-1945 рр. неспокою та безсонних ночей Олени Сергіївни - чоловіка забирають на війну. Моя прабабуся з немовлям на руках залишається один на один з тогочасною реальністю. Працює листоношею, одного разу на неї навіть скоїли напад розбійники. Коли її село окупували німці, то почали виносити харчі з осель... Зайшовши до її домівки і побачивши маленьку дитину, вони окрім яєць нічого не взяли. Один з чоловіків навіть пригостив цукеркою мою прабабусю. "У мене теж є маленький син", - сказав він на німецькій мові. Можливо, це був один із небагатьох моментів, коли доля вирішила усміхнутися Олені Сергіївні.

У 1945 р. з війни повернувся мій прадід Артем живим та неушкодженим. Можливо, саме бабусині молитви допомогли йому дійти до Берліну!
У 1946-1957 рр. народжуються 6 дітей (мої бабусі та дідусі). Олена Сергіївна навчила їх любові до праці, землі, один до одного.

Померла прабабуся 6 березня 1996 року, залишивши по собі велику дружню й міцну родину, у якій досі панує любов, добро й милосердя.

Героїчні подвиги Олени Сергіївни, її настанови, її віра у краще майбутнє будуть завжди в пам'яті нашої сім'ї.

Дякую за увагу!

**Відокремлений структурний підрозділ
«Ніжинський фаховий коледж НУБіП України»**

МОЇ ПРАДІДИ – УЧАСНИКИ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ

**Підготував студент групи АН201
відділення технічно-енергетичних
систем та засобів автоматизації
Баришевський Максим**

Костирко Іван Іванович – мій прапрадід, народився 1914 р. в селі Воловиця.

У 1939 потрапив до в'язниці за політичною статтею. Після початку Другої світової війни написав заяву добровільно піти на фронт, і в 1942 р. його беруть на фронт у штрафний підрозділ. Із 1942 по 1944 р. воював в складі різних фронтів в штрафному батальйоні. У 1944 р. під час звільненні Варшави був тяжко поранений і потрапив до госпіталю в м. Уфа.

Був нагороджений медаллю «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941-1945 рр.», медаллю «За визволення Варшави», а також «Орденем Вітчизняної війни I ступеня».

Мій прапрадід **Хлистенко Дмитро Іванович** був призваний на фронт у 1941 році.

Під час військовій операції з форсування Дніпра був нагороджений медаллю за відвагу, і було присвоєне військове звання старшого лейтенанта.

Під час битви за місто Шепетівка Хмельницької області був поранений. І сталась помилка: в село до родини прийшов похоронний лист, але він був живий. Після одужання повернувся на фронт, та дійшов до Берліну, де був нагороджений медаллю «За взяття Берліна».

ДЯКУЮ ЗА УВАГУ!

Відокремлений структурний підрозділ
«Ніжинський фаховий коледж НУБіП України»

Спогади про прадіда Македона Василя Оникейовича

Підготував студент групи АН201
відділення технічно-енергетичних
систем та засобів автоматизації
Македон Олександр

ЖИТТЯ ТА ВОЄННІ ДІЇ

Мій прадідусь, Македон Василь Онিকেївич, народився в 1912 році в селі Кагарлики (нині село Крути Чернігівської області). У 1941 р., коли почалася Німецько-радянська війна, прадід пішов захищати Батьківщину.

Воювати йому довелося в Ленінграді. Місто німцям не здали, як ті не били по ньому з мінометів: хоча стріляли хаотично, але втрати були великими і серед військових, і серед мирного населення. Усі голодували, а єдина «Дорога життя» - через Ладозьке озеро, якою можна було підвозити хліб і різні продукти – прострілювалася ворогом.

Поранення

У битві за Ленінград загинуло дуже багато бійців. Там був поранений і мій прадід Василь Оникейович. Термінову операцію йому зробили в Ленінграді і разом з іншими відправили в Ташкент. Там йому зробили ще декілька операцій і довго лікували. Він не міг говорити, тому що крім поранення був сильно контужений. Контузія відходила роками. А коли Україну почали звільняти від німців, у 1943 році, мій прадід повернувся додому в своє рідне село, де його чекали дружина Анастасія Омелянівна, діти та родичі.

І хоч він лишився інвалідом на все життя, і лікувався теж все життя та й помер з осколками в тілі, але все ж таки він повернувся з тієї страшної війни живим і зміг розповісти своїм дітям, родичам і внукам про страшні роки, які йому довелось пережити, і про які мені часто розповідає батько. Ми часто згадуємо про прадіда Василя Оникейовича, як героя.

Дякую за увагу!

Відокремлений структурний підрозділ
«Ніжинський фаховий коледж НУБіП України»

**Клименок
Омельян Пилипович**

Підготував студент групи АН201
відділення технічно-енергетичних
систем та засобів автоматизації
Милько Артем

Клименок Омелян Пилипович і його
дружина Клименок Катерина Федорівна

На цих фотокартках їм по 20-27 років

Біографія

Клименок Омелян Пилипович народився 1913 року в Білоруській РСР Поліської обл. Комаринського району, с. Н. Жари в сім'ї колгоспників. Закінчив 7-річну школу в Н. Жарах. Працював в колгоспі. Він був одружений на Клименок Катерині Федорівні. На початку війни вона була примусово вивезена до Німеччини на роботу. Померла 1947 р. після повернення з Німеччини від серцевої недостатності. У нього було троє дітей: Валентина (померла від запалення легень маленькою, у 1937 р.); Ніна (моя бабуся, народилася 26.11.1945); Тамара (1950 р.)

Його призвали на війну в 23.06.1941 Курганським РВК у 88 спеціальну військову частину. Військове звання – старшина. Вибув з військової частини 26.02.1944 у зв'язку з сколковим пораненням у госпіталь 1012. Додому він повернувся живим. Був нагороджений Медалями, одна із них «За оборону Ленінграда»

Дата смерті 30.10.1984

Фото зроблено в 1970 році

Інформація взята з сайтів:

[https://pamyat-naroda.ru/;](https://pamyat-naroda.ru/)

[http://blockade.spb.ru/;](http://blockade.spb.ru/)

[http://podvignaroda.ru/;](http://podvignaroda.ru/)

Та зі слів моєї бабусі

Дякую за увагу!

Відокремлений структурний підрозділ
«Ніжинський фаховий коледж НУБіП України»

Мій прадід Демченко Мойсей Михайлович – учасник Другої світової війни

Підготував студент групи АН201
відділення технічно-енергетичних
систем та засобів автоматизації
Нурісламов Максим

Демченко Мойсей Михайлович

Народився мій прадід в 1915 році в селі Демчинково. Там він й ходив до школи. Відразу, після першого класу його перевели до третього тому, що він був дуже розумним. Так він провчився до четвертого класу.

Після Другої світової війни він навчався на механіка в місті Глухові. Через деякий час, його направили працювати в МТС, де він займався ремонтом сільськогосподарської техніки.

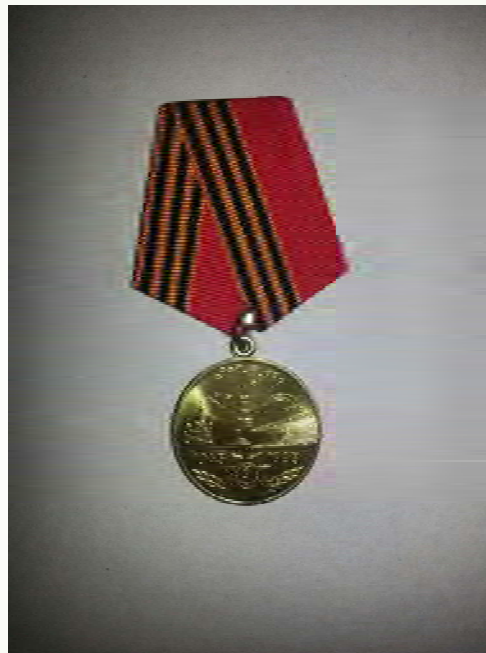

Життя під час війни

Мій прадід був добровольцем. Пішов у партизани, був мінером в Брянських лісах. Його завдання полягало в тому, щоб підривати залізничні мости, щоб фашисти не їхали до Москви.

Але так трапилось, що його взяли в полон. Через деякий час він втік. Коли він тікав, він молився, щоб його не помітили німці. І це спрацювало. Тому після війни мій прадід посвятив своє життя Богослужінню.

Його нагорода

18 квітня 1991 року він отримав Орден Вітчизняної війни 2-го ступеня

Дякую за увагу!

Відокремлений структурний підрозділ
«Ніжинський фаховий коледж НУБіП України»

Семенюк
Микола Кузьмович
(1924-2015р.р.)

Підготував студент групи АН201
відділення технічно-енергетичних
систем та засобів автоматизації
Сівак Данил

План

- ▶ 1. Місце народження
- ▶ 2. Навчання
- ▶ 3. Участь у Другій Світовій війні
- ▶ 4. Участь в Радянсько-Японській війні 1945 р.
- ▶ 5. Нагороди
- ▶ 6. Здобуття вищої освіти
- ▶ 7. Родина
- ▶ 8. Робота в школі

Місце народження

Семенюк Микола
Кузьмович народився
27січня 1924 року у селі
Великій Зліїв Ріпкінського
району Чернігівської
області.

Батько: Семенюк Кузьма
Данилович був
бухгалтером.

Мати: Семенюк Тетяна
Хомівна.

Навчання

- ▶ Навчався в Зліївській неповній семирічній школі. Закінчив школу з відзнакою.
- ▶ Потім в Майнівському зооветтехнікумі (нині Бобровицький коледж економіки та менеджменту ім. О. Майнової)

Участь у Другій Світовій війні

- ▶ У 1941 році у віці 17 років за власним бажанням працював санітаром поблизу Харкова.
- ▶ У 1942 році за гарні знання в галузі математичних наук його беруть на навчання з розраховування траєкторії дальнобольної артилерії - гаубиць.
- ▶ Служив на Першому Білоруському фронті.
- ▶ Брав участь у визволенні Берліну.

Семенюк М.К.
з ліва

Участь в Радянсько-Японській війні 1945 р.

- ▶ Після закінчення Другої світової війни був відправлений на далекий схід де брав участь в Радянсько-Японській війні 1945 року.

Нагороди

- ▶ За період війни з 1941 по 1945 роки був нагороджений 4 орденами та 23 медалями

Здобуття вищої освіти

- ▶ Завершивши військову службу, вступив у Чернігівський учительський інститут (нині Національний університет «Чернігівський колегіум» імені Т. Г. Шевченка).
- ▶ Одночасно зі здобуттям освіти працював у Петрушанській середній школі вчителем фізики і математики.
- ▶ Надалі вчився в Ніжинському державному педагогічному інституті ім. Гоголя.

Родина

- ▶ У 1950 році одружився з вчителькою української мови і літератури Зінаїдою Григорівною Рубахою.
- ▶ 1951 народилися двійня
- ▶ 1961 народилася донька.

Робота в школі

- ▶ З 1958 по 1962 року працював головою колгоспу.
- ▶ А з 1963 року став директором Зліївської восьмирічної школи. Того ж року під його керівництвом розпочалося будівництво Великозліївської середньої школи.
- ▶ З 1968 і до 1987 року працював директором цієї ж школи.
- ▶ Помер 14 березня 2015 року у віці 91 рік.

Дякую за увагу!

Відокремлений структурний підрозділ
«Ніжинський фаховий коледж НУБіП України»

Крещенко Петро Кіндратійович

Підготував студент групи ЕН201
відділення технічно-енергетичних
систем та засобів автоматизації
Крещенко Даніїл

Біографія

Народився 23 червня 1921 року в с.Лебедин Черкаської області.

Батько був автомеханіком, а мати – ветеринарним лікарем, у сім'ї був 2-ою дитиною.

У 7 років пішов до школи та закінчив сім класів.

У 1939 році з сім'єю переїхали міста Артем Приморського краю.

У 1941 році був призваний на дійсну військову службу в Далекосхідний військовий округ.

З 1945 року по 1945 рік мав участь у боях з Японією.

У 1946 році демобілізувався.

У 1947 році одружився з Коломинюк Ганной Яківною, разом мали 4 дітей.

У 1958 році вступив до Уссурійського с/г технікуму; у 1960 році його закінчив (отримав спеціальність автомеханік).

У 1981 році вийшов на пенсію та проживав з сім'єю.

6 лютого 2020 року помер.

Бойові нагороди

Орден Відчизняної війни II
степеня

За перемогу над Японією

Ювілейні нагороди

The background is a piece of aged, yellowish-brown paper with a mottled texture. It features several large, irregular water stains, most notably a large one on the left side and another near the top center. The edges of the paper are frayed and torn, particularly at the corners and along the bottom. The overall appearance is that of an old, weathered document.

Вічна пам'ять

Відокремлений структурний підрозділ
«Ніжинський фаховий коледж НУБіП України»

Шкарупа Микола Васильович

Підготував студент групи АН201
відділення технічно-енергетичних
систем та засобів автоматизації
Шкарупа Владислав

Мій прадід Шкарупа Микола Васильович народився 22 травня 1918 року в с. Сидорівка. Сім'я була бідною. Батько прадіда – Василь Шкарупа помер рано, мати теж, тому його виховувала його бабуся. У 8 років він пішов до школи. У 1930 році закінчив 4 класи і більше до школи не ходив. Так як бабуся не мала коштів, йому прийшлося з ранніх років працювати. У 17 років уже працював на заводі. У березні 1939 року його призвали на військову службу. Під час строкової служби брав участь у Радянсько-фінській війні, яка тривала з листопада 1939 по березень 1940 року. У 1941 році був зарахований стрільком до 120 окремого батальйону. З 1944 року був командиром розвідницького батальйону аж до закінчення Японської війни.

14 квітня 1945 року він був поранений у стегно.

Після війни Микола Васильович повернувся до свого рідного села. Тут він познайомився з дівчиною Клавдією, яка стала його дружиною у 1949 році. Через пів року він мав одного сина. Працював провідником, а останні роки слюсарем з ремонту газової котельні у с. Комарівка. Звідси у 1978 році вийшов на пенсію.

Помер 10 травня 1982 року в рідному селі, де й був похований.

Нагороди

- Два ордени «Червона зірка», 16.04.1945, 19.05 1945;
- Медаль «За відвагу», 30 липня 1944 року;
- Медаль «За перемогу над Німеччиною», 8 травня 1945 року;
- Медаль «За перемогу над Японією», 29 вересня 1945 року.

Орденська книжка

Дякую за увагу!

**Відокремлений структурний підрозділ
«Ніжинський фаховий коледж НУБіП України»**

**УЧАСНИКИ ДРУГОЇ
СВІТОВОЇ ВІЙНИ – ГЕРОЇ
МОЄЇ РОДИНИ**

**ПІДГОТУВАВ СТУДЕНТ ГРУПИ КН201
ВІДДІЛЕННЯ ЕКОНОМІКИ, ЛОГІСТИКИ
ТА ІНФОРМАЦІЙНИХ СИСТЕМ
ВОВК АРТУР**

Моя прабабуся, Анна Кулініч Федорівна, народилася 19 серпня 1920 року в с.Червоносове. Вона учасник Другої світової війни. Глибокою раною в душі прабабусі залишились роки страшного голодомору та тяжкі роки війни.

Коли розпочалася війна її батька одразу забрали на фронт. Всі складнощі війни прабабуся відчула на собі. Свистіли кулі над головою, від них ніде не можливо було сховатися. Тоді вона з братами та сестрами бігли в болото. Ворожі літаки бомбили все підряд, горіли будинки, звідусіль було чути крики, плач. Не раз доводилося голодувати під час окупації. Щоб не вмерти голодною смертю, мололи з віників насіння і їли його. Збирали ягоди, гриби, різні трави. Варили будь-яку «бурду» і їли її. Збирали людей у трудові загони, готували їх до відправки до Німеччини. З болем бабуня пригадує, як до Німеччини потрапила і вона. Там їй довелося працювати на заводі.

Повернулася на Батьківщину тільки в 1945 р.

Померла Прабабуся 10 квітня 1990 р.

МІЙ ПРАДІДУСЬ КУЛІНІЧ МИКОЛА МИКОЛАЙОВИЧ НАРОДИВСЯ 10 ТРАВНЯ 1918 РОКУ В С.ЧЕРВОНОСОВЕ. СІМ'Я БУЛА БІДНОЮ. БАТЬКО МИКОЛИ, АНДРІЙ КУЛІНІЧ, ПОМЕР РАНО, А МАТИ, МАЮЧИ НА РУКАХ ЧОТИРЬОХ МАЛИХ ДІТЕЙ, ВИЙШЛА ЗАМІЖ.

У 8 РОКІВ МИКОЛА ПІШОВ ДО ШКОЛИ. У 1930 РОЦІ ЗАКІНЧИВ 4 КЛАСИ І БІЛЬШЕ ДО ШКОЛИ НЕ ХОДИВ. ТАК ЯК РОДИНА БУЛА НЕ ЗАМОЖНОЮ І БУЛО ВЖЕ СЕМЕРО ДІТЕЙ, ВІН БУВ ЗМУШЕНИЙ ПРАЦЮВАТИ ПО НАЙМУ. У 17 РОКІВ ПІШОВ ПРАЦЮВАТИ НА ХАРКІВСЬКИЙ ЗАВОД «СВІТЛО ШАХТАРЯ» - ФОРМОВЩИКОМ.

У БЕРЕЗНІ 1939 РОКУ БАТЬКА ПРИЗВАЛИ НА ВІЙСЬКОВУ СЛУЖБУ. ПІД ЧАС СТРОКОВОЇ СЛУЖБИ БРАВ УЧАСТЬ У РАДЯНСЬКО-ФІНСЬКІЙ ВІЙНІ, ЯКА ТРИВАЛА З ЛИСТОПАДА 1939 ПО БЕРЕЗЕНЬ 1940 РОКУ. У 1941 РОЦІ БУВ ЗАРАХОВАНИЙ СТІЛКОМ ДО 120 ОКРЕМОГО БАТАЛЬЙОНУ. З 1944 РОКУ БУВ КОМАНДИРОМ РОЗВІДНИЦЬКОГО БАТАЛЬЙОНУ АЖ ДО ЗАКІНЧЕННЯ ЯПОНСЬКОЇ ВІЙНИ.

14 КВІТНЯ 1945 РОКУ ВІН БУВ ЛЕГКО У СТЕГНО.

ПІСЛЯ ВІЙНИ ПРАДІДУСЬ ПОВЕРНУВСЯ ДО СВОГО РІДНОГО СЕЛА. ТУТ ВІН ПОЗНАЙОМИВСЯ З МОЄЮ ПРАБАБУСЕЮ, ЯКА СТАЛА ЙОГО ДРУЖИНОЮ А ОСТАННІ РОКИ ПРАЦЮВАВ СЛЮСАРЕМ ПО РЕМОНТУ ГАЗОВОЇ КОТЕЛЬНІ У М. ХАРКОВІ. ЗВІДСИ У 1978 РОЦІ ВИЙШОВ НА ПЕНСІЮ.

ПОМЕР ПРАДІДУСЬ 26 ЧЕРВНЯ 1988 РОКУ

НАГОРОДИ МОГО ДІДУСЯ

УДОСТОВЕРЕНИЕ
За участие в Великой
Отечественной войне
Г.В. Сергачев
М.В. Гиндик
Степан Аврамович
УКАЗОМ ПРЕЗИДИУМА ВЕРХОВОГО
СОВЕТА СССР от 9 июля 1945 года
НАГРАЖДЕН МЕДАЛЬЮ
„ЗА ПОБЕДУ НАД ГЕРМАНИЕЙ
В ВЕЛИКОЙ ОТЕЧЕСТВЕННОЙ
ВОЙНЕ 1941—1945 гг.“
ПРЕЗИДИУМА ВЕРХОВОГО
СОВЕТА СССР МЕДАЛЬ ВРУЧЕНА
1945 г.
Степан Аврамович
Отечество

УДОСТОВЕРЕНИЕ
За участие в героическом
штурме и освобождении
Варшавы
Г.В. Сергачев
М.В. Гиндик
Степан Аврамович
УКАЗОМ ПРЕЗИДИУМА ВЕРХОВОГО
СОВЕТА СССР от 9 июля 1945 года
НАГРАЖДЕН МЕДАЛЬЮ
„ЗА ОСВОБОЖДЕНИЕ
ВАРШАВЫ“
От имени ПРЕЗИДИУМА ВЕРХОВОГО
СОВЕТА СССР МЕДАЛЬ ВРУЧЕНА
1945 г.
Степан Аврамович
Отечество

УДОСТОВЕРЕНИЕ
За участие в героическом
штурме и взятии
Берлина
Г.В. Сергачев
М.В. Гиндик
Степан Аврамович
УКАЗОМ ПРЕЗИДИУМА ВЕРХОВОГО
СОВЕТА СССР от 9 июля 1945 года
НАГРАЖДЕН МЕДАЛЬЮ
„ЗА ВЗЯТИЕ БЕРЛИНА“
ПРЕЗИДИУМА ВЕРХОВОГО
СОВЕТА СССР МЕДАЛЬ ВРУЧЕНА
1945 г.
Степан Аврамович
Отечество

Действительно
без
фотонаotchки
Место,
для
фотокарточки

Г.В. Гиндик
Ф.И.О.
Степан
ИМЯ,
Аврамович
ОТЕЧЕСТВО

1. Награжден медалью: № медали
медалью „За отвагу“ 3023454
за боевые заслуги. Указ от 5.11.1954

2. Имеет право, начиная с апреля 1945 г.
на получение денежных выплат и бесплат-
ной проезд и трамваях во всех городах
СССР согласно положению о медали.

3. Удостоверение Бесплатное.
Секретарь Президиума
Верховного Совета СССР *А. Горкин*

А № 422653
19 июля 1947

Г.В. Гиндик
Степан
Аврамович
ЗА ХРАБРОСТЬ, СТОЙКОСТЬ И МУЖЕСТВО,
ПРОЯВЛЕННЫЕ В БОРЬБЕ С НЕМЕЦКО-
ФАШИСТСКИМИ ЗАХВАТЧИКАМИ,
И В ОЗНАМЕНОВАНИЕ 40-ЛЕТИЯ
ПОБЕДЫ СОВЕТСКОГО НАРОДА
В ВЕЛИКОЙ ОТЕЧЕСТВЕННОЙ ВОЙНЕ
1941—1945 ГОДОВ
УКАЗОМ ПРЕЗИДИУМА
ВЕРХОВОГО СОВЕТА СССР
11 марта 1985 г.
НАГРАЖДЕН Орденом
ОТЕЧЕСТВЕННОЙ ВОЙНЫ
II степени
Секретарь Президиума
Верховного Совета СССР *Чибриков*
№ ордена 2244873

Подпись владельца
удостоверения
Г.В. Гиндик

ИЗВЛЕЧЕНИЕ
из положений о медалях СССР—„За отвагу“,
Ушакова, „За боевые заслуги“, Нахимова,
„За трудовую доблесть“ и „За трудовое
отличие“.
Награждение медалями СССР—„За отвагу“,
Ушакова, „За боевые заслуги“, Нахимова,
„За трудовую доблесть“ и „За трудовое
отличие“ производится Указом
Президиума Верховного Совета СССР.
Медалью „За отвагу“ награждаются
военнослужащие рядового, командного и
начальствующего состава Рабоче-Крестьян-
ской Красной Армии, Военно-Морского
Флота и Войск пограничной охраны за

№ 291671

ЗА РОКИ ВІЙНИ ДІДУСЬ МАВ ТАКІ НАГОРОДИ:

- ДВА ОРДЕНИ «ЧЕРВОНА ЗІРКА»
17.04.1945, 19.05 1945 РОКУ;
- МЕДАЛЬ «ЗА ВІДВАГУ»
29 ЛИПНЯ 1944 РОКУ;
- МЕДАЛЬ «ЗА ОБОРОНУ
РАДЯНСЬКОГО ЗАПОЛЯР'Я»
5 ГРУДНЯ 1944 РОКУ;
- МЕДАЛЬ «ЗА ПЕРЕМОГУ НАД
НІМЕЧЧИНОЮ»
9 ТРАВНЯ 1945 РОКУ;
- МЕДАЛЬ «ЗА ПЕРЕМОГУ НАД
ЯПОНІЄЮ»
30 ВЕРЕСНЯ 1945 РОКУ.

ВІЙСЬКОВІ ДОКУМЕНТИ

8

19. Военную присягу принял
 "1" мая 1939 года
 при 120 отд. батальоне
(наименование части)
 м. п. Нач. штаба части
(звание, подпись)

20. Присвоение воинских званий и классности по специальности

Присвоено воинское звание или классная квалификация	Кем присвоено, дата и номер приказа	Подпись и печать
<u>М. сержант</u>		

9

21. Правительственные награды и награждения нагрудными знаками и ценными подарками Орден "Красная Звезда" № 216211, Орден "Красная Звезда" № 216210, Медали "За оборону Сов. Запада", "За победу над Германией", "За победу над Японией"

22. Какие имеет ранения и контузии (дата и характер ранения (контузии))
В Великой Отечественной войне
Легко ранен в правое бедро
14 апреля 1945 г.

4 15. Прохождение действительной военной службы

Наименование воинской части	Должность и воинское звание по штату	Дата зачисления в часть и № приказа	Дата исключения из части и № приказа
<u>120 отд. б-н</u>	<u>Стрелок</u>	<u>Март 1939</u>	<u>Июль 1941</u>
<u>261 отд. саперн. батальон</u>	<u>Стрелок</u>	<u>Июль 1941</u>	<u>Март 1944</u>
<u>30 отд. лыжной бригады</u>	<u>Ком. отряда разведчиков</u>	<u>Март 1944</u>	<u>Ноябрь 1944</u>
<u>32 отд. лыжной бригады</u>	<u>Ком. отряда разведчиков</u>	<u>Ноябрь 1944</u>	<u>Июль 1946</u>
<u>Дисциплинарно наказан на основании приказа През. Верхов. Сов. СССР от 20 марта 1946 г.</u>			
<u>31 июля 1946 года.</u>			
<u>Вруч. Родовое дело кабинета Подполковник (Кербасов)</u>			

Наименование воинской части

16. Заключение по использованию

СПРАВКА О РАНЕНИИ

Кербасов
 В боях за Советскую родину М. сержант
(военное звание)
Род. дата 22.03.1907 г. Подполковник
(фамилия)
Николаевич Миколюков
(имя и отчество) 11 апреля 1945 г.
(дата)
был тяжело ранен, легко
(был тяжело ранен, легко)
правое бедро
(диагноз ранения)
 Место для печати
 Начальник лечучреждения Военком лечучреждения
Кербасов

III. Участие в походах. награждений и отличия

Когда, где участвовал в боях	Месяц и число	Год и № приказа	Расписка командира роты
За что награжден <i>отличился</i>			
<i>Карельский фронт</i>			
<i>Мед. за службу</i>	<i>4.23.44</i>	<i>0814</i>	
<i>за обор. Советской Земли</i>			
<i>Украинский фр.</i>			
<i>орд. "Кр. Звезды"</i>	<i>4.17.45</i>	<i>0884</i>	
<i>" " "Кр. Звезды"</i>	<i>5.19.45</i>	<i>0891</i>	
<i>присвоен</i>	<i>14.4.45</i>		
<i>зн. от разведчик.</i>	<i>7.11.44</i>	<i>0124</i>	
<i>Мед. за победу над 1-й Армией</i>	<i>9.5.45</i>		

ПРИМЕЧАНИЯ

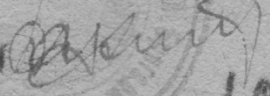
Мед. за победу над 1-й Армией

1. Записи производятся командиром роты по указанным приказам по части. При переводе в другую часть сведения о прохождении службы подписываются начальником штаба части с приложением печати.
2. По новому месту службы записи о дальнейшей службе делаются в этом же разделе.

Генерал-майор Сергей Георгиевич Никольский

Вам объявлена благодарность
Верховным Главнокомандующим
Советской Армии и Сталиным
и У^{казом} Украинскому фронту

№	За что объявлен	№
1.	За овладение городами Снава (Тронтау)	23.9.45 № 341
2.	За овладение городами Алоравска Острва	30.4.45 № 353
3.	За овладение городами: Боушин, Фронтант, Скогуб Чадна, В-Битча	10.5.45 № 356
4.	За овладение городами Цешин	3.5.45 № 361
5.	За овладение городами Оломоуц	8.5.45 № 365
6.	командир РАР	

Командир
(сержант)

A vibrant field of red poppies stretches towards a horizon where the sun is setting. The sky is filled with dramatic, dark clouds, and the sun's glow creates a bright, hazy light on the horizon. The poppies are in various stages of bloom, with some in sharp focus in the foreground and others blurred in the distance. The overall mood is peaceful and beautiful.

ДЯКУЮ ЗА УВАГУ!

**Відокремлений структурний підрозділ
«Ніжинський фаховий коледж НУБіП України»**

**МІЙ ПРАДІД
СИМОНЕНКО ГРИГОРІЙ
ДАНИЛОВИЧ**

Підготувала студентка
групи КН201 відділення
економіки, логістики та
інформаційних систем
Галюга Катерина

СИМОНЕНКО
ГРИГОРІЙ
ДАНИЛОВИЧ
03.10.1925
14.02.2021

Симоненко Григорій Данилович народився 3 жовтня 1925 року в селі Будище, що на Чернігівщині. Все життя працював на землі, любив людей, пережив усі голодомори, пройшов війну, підіймав країну з руїн і ніколи не прагнув стати керівником. Перший час працював в колгоспі, а потім став завідувачем сільського клубу. Григорій Данилович взявся за цю роботу із захопленням. Він умів грати на різних інструментах, із задоволенням вчив цьому інших. Під його керівництвом клуб був кращим в районі 42 роки.

На фотографії зображений Григорій Симоненко зі своєю дружиною Катериною. Дай Боже навчитися нам так любити інших, як це вміли люди, що пережили величезні страждання, випробування смертю. Вони прожили з Катериною Захарівною в любові і взаєморозуміння понад 50 років, виховали дітей, онуків, правнуків. Позналилися вони в сільському клубі, коли проходила репетиція.

Живучи в окупації мріяв тільки про одне дочекатися своїх і воювати з німцями. Так новобранець Симоненко потрапив в 45-й запасний артилерійський полк, де пройшов підготовку, і в березні 1944 був зарахований розвідником в 22 артилерійську дивізію прориву. Прийшла інформація, що взвод гітлерівців буде прориватися через ліс недалеко від того місця, де стояв підрозділ Григорія. Червоноармієць з кількома товаришами кинувся навперейми. Незабаром вони виявили ворожу засідку. Солдати встигли відкрити вогонь першими. Знищили коректувалиника і зуміли взяти в полон кількох німців.

Відзначився сержант Симоненко і при форсовані річки Друть. Разом з передовими частинами піхоти він одним з перших переправився на протилежний берег, звідки зумів передати точні дані про розташування сил і знарядь противника. Після звільнення Білорусії Григорій продовжував гнати ворога вже в Польщі. Сержант Симоненко під ворожим артилерійським вогнем вів безперервну розвідку, у ході якої виявив німецькі мінометні батареї і кулемети. У цій операції Григорій Данилович отримав контузію і важке поранення. На початку травня 1945 року туди прибув представник військового училища. Особовий склад вишикували на плацу і запитали хто хоче вчитися на офіцера. Зробивши крок вперед, Григорій Симоненко став курсантом Сумського вищого артилерійського командного училища імені М. В. Фрунзе. Курсант Симоненко зміг провчитися в училищі всього три місяці. Позначилися наслідки контузії - тремтіли руки. Лікування не допомагало Григорію. Він демобілізувався і повернувся додому в рідне село Будище на Чернігівщині.

“ Над тихой и вольной красуней – Десной

Походная песня звучала.

Солдат уходил, уходил на войну.

Невеста его провожала:

*“Будь храбрым, будь смелым в жестоком
бою,*

За землю родную сражайся.

И помни про дом и невесту свою,

С победою к ней возвращайся !”

*Цю пісню Григорій написав про всіх солдатів
Другої світової війни.*

*Григорій Симоненко
отримав орден слави III
ступеня, звання
сержанта і був
призначений командиром
відділення. А також був
нагороджений орденами
“Червоної зірки”,
медаллю “За перемогу
над Німеччиною”.*

Григорій Данилович був внесений до книги “ Люди перемоги. Ні кроку назад “.

*Село в якому прожив все життя Григорій
Данилович.*

Так Григорія Даниловича привітали з Днем ветеринара та вручили йому грамоту.

ДЯКУЮ ЗА УВАГУ!!!

**Відокремлений структурний підрозділ
“Ніжинський фаховий коледж НУБіП України”**

Історія моєї родини в роки Другої світової війни

**Підготував студент
групи КН201
відділення економіки,
логістики та
інформаційних систем
Назаренко Євген**

Назаренко Олександр Лукич

- Мій прадід
- Не довго воював . Після першого бою отримав поранення і був демобілізований.

4G 91% 19:41

Орден Отечественной войны I степени
[0 документе](#) ^

Назаренко Александр Лукич

Документ в юбилейной картотеке
Дата рождения: __.__.1908
Место рождения: Украинская ССР, Черниговская обл., Бахмачский р-н, с. Городище
Наименование награды: Орден Отечественной войны I степени
Номер документа: 79
Дата документа: 06.04.1985
Автор документа: Министр обороны СССР
[Информация об архиве](#) -
Архив: ЦАМО
Картотека: Юбилейная картотека награжденных
Расположение документа: шкаф 41, ящик 4

Голота Іван Іванович

- Брат моєї прабаби
- Яскрава демонстрація неточності документів під час війни, адже за документами загинув, але якимось чином повернувся додому з пораненням.

4G 89% 19:51

Голота Иван Иванович

Год рождения: __.__.1913

⋮ Действия

Упоминается в 1 документе: < >

 Донесение о безвозвратных потерях
[0 документе ^](#)

Голота Иван Иванович ✕

Дата рождения: __.__.1913

Место рождения: Черниговская обл., Батуринский р-н, с. Городище

Воинское звание: сержант

Последнее место службы: 219 отд. противотанк. д-н

Дата выбытия: 09.07.1942

Причина выбытия: убит

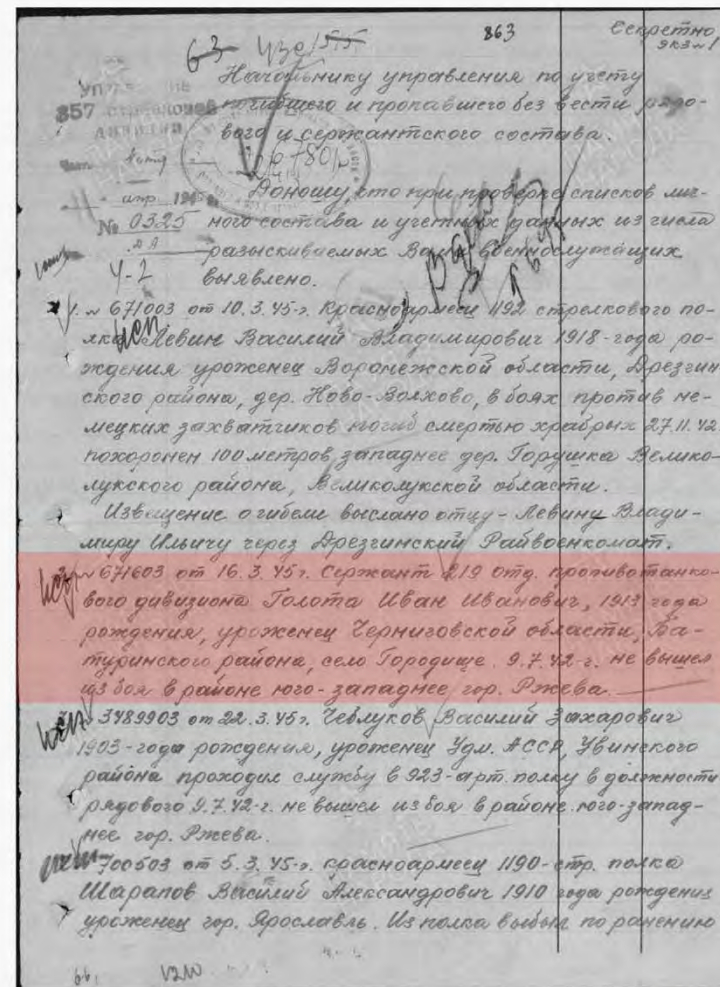
Место выбытия: Калининская обл., Ржевский р-н, г. Ржев, юго-западнее, в районе

[Информация об архиве+](#)

*похоронен 100 метров западнее д.в. Гордишка...
...сурского района, Великолукской области.
Извещение о гибели выслано отцу - Леониду...
...лицу Шлигу через Ржевский Райвоенкомат.
... 63/603 от 16.3.45г. Сержант №19 отд. противотанко-*

Голота Иван Иванович

- За документами зник безвісти в районі на південний захід від гори Ржева

Рассекречено в соответствии с приказом Министра обороны РФ от 8 мая 2007 года N181 «О рассекречивании архивных документов Красной Армии и Военно-Морского Флота за период Великой Отечественной войны 1941-1945 годов» (с изменениями на 30 мая 2009 года)

Голота Григорій Іванович

- Брат моєї прабаби пішов на фронт у 1943 р. і воював до самої перемоги; брав участь у вирішальних битвах, за що був нагороджений трьома медалями

4G 88% 19:52

Голота Григорий Иванович

 [Медаль «За победу над Германией в Великой Отечественной войне 1941–1945 гг.»](#)
09.05.1945

 [Медаль «За отвагу»](#)
17.05.1945

Дата рождения: __.06.1925
Место рождения: Украинская ССР, Черниговская обл., Батуринский р-н, с. Городище
Дата поступления на службу: __.__.1943
Воинское звание: рядовой
[Информация об архиве+](#)

[Обратная связь](#)
[Правовая информация](#)
[RSS](#)

Отримав дві медалі

- Медаль "За перемогу над Німеччиною у Великій вітчизняній війні 1941 - 1945 рр."

4G 88% 19:52

Медаль «За победу над Германией в Великой Отечественной войне 1941–1945 гг.»
[О документе ^](#)

Голота Григорий Иванович
Наградной документ
Дата рождения: __.06.1925
Воинское звание: рядовой
Кто наградил: Президиум ВС СССР
Наименование награды: Медаль «За победу над Германией в Великой Отечественной войне 1941–1945 гг.»
Дата документа: 09.05.1945
[Информация об архиве+](#)

[Обратная связь](#)
[Правовая информация](#)
RSS

І другу

- «За відвагу» від 476 мінометного полку

4G 35% 10:32

Медаль «За отвагу»
0 документе ^

Голота Григорий Иванович
Наградной документ
Дата рождения: __.06.1925
Воинское звание: рядовой
Кто наградил: 476 минп
Наименование награды: Медаль «За отвагу»
Номер документа: 7/н
Дата документа: 17.05.1945
[Информация об архиве+](#)

[Обратная связь](#)

[Правовая информация](#)

І ПОТІМ

- Повернувся після завершення війни

Дужий Михайло Кирилович

- Мій прадід по батьковій лінії (по бабусиній лінії)
- Пішов на фронт в 1942 р.
- Спочатку брав участь у Другій світовій війні, а потім був відправлений в Корею і Японію; повернувся лише 1949 р.

4G 89% 19:50

 Орден Отечественной войны II степени
[О документе ^](#)

Дужий Михаил Кириллович
Документ в юбилейной картотеке
Дата рождения: __.__.1926
Место рождения: Украинская ССР, Черниговская обл., Борзнянский р-н, с. Новые Млины
Наименование награды: Орден Отечественной войны II степени
Номер документа: 175
Дата документа: 06.11.1985
Автор документа: Министр обороны СССР
[Информация об архиве+](#)

[Правовая информация](#)

RSS

Дякую за увагу!

Відокремлений структурний підрозділ
“Ніжинський фаховий коледж НУБіП України ”

Ісаєв
Сергій Онисимович

Підготував студент
групи КН201
відділення економіки,
логістики та
інформаційних систем
Петрик Іван

Місце народження

Татарська АРСР (Татарська Автономна Радянська Соціалістична Республіка),
Куйбишевський р-н, с. Балимери (Спаський район Татарстану)

Місце призова та звання

Місце призову: Серовский РВК,
Свердловська обл., Серовский р-н;

Працював машиністом;

Дата призову: 1941;

Військове звання: ст. сержант.

Медаль «За відвагу»

Наказ підрозділу

№: 11/н от: 0

2.08.1944

Виданий: ВС

38 А

- 4 -

19. Ст.сержанта ШАМОДА Ивана Мироновича	- Командира орудия 649 Бронепоезда 37 Отдельного Шепетовского Дивизиона Бронепоездов.
<u>Медаль " ЗА ОТВАГУ "</u>	
1. Мл.сержанта *ВОЛТИНА Арида Карловича	- Разведчика-подорывника 649 Бронепоезда 37 Отдельного Шепетовского Дивизиона Бронепоездов.
2. Бригатора *БОНДАРЬ Петра Матвеевича	- Телефониста 649 Бронепоезда 37 Отдельного Шепетовского Дивизиона Бронепоездов.
3. Сержанта *ВЛАДИМИРОВА Василия Федоровича	- Шофера 37 Отдельного Шепетовского Дивизиона Бронепоездов.
4. Ст.сержанта *САВЕВА Сергея Анисимовича	- Машиниста паровозного 654 Бронепоезда 37 Отдельного Шепетовского Дивизиона Бронепоездов.
5. Мл.сержанта КОЛЯДА Ивана Ивановича	- Разведчика старшего 8 Отдельного Дивизиона Бронепоездов.
6. Рядового КУЛАН Андрея Ивановича	- Шофера Управления командующего ВТ и МВ 38 Армии.
7. Сержанта *КОЛОСЬКОВА Ивана Васильевича	- Разведчика старшего 654 Бронепоезда 37 Отдельного Дивизиона Бронепоездов.
<u>Медаль " ЗА ВОЕВНЕ ЗАСЛУГИ "</u>	
1. Мл.сержанта *БАШАРИНА Ивана Петровича	- Командира отделения связи 37 Отдельного Шепетовского Дивизиона Бронепоездов.
2. Ст.сержанта *НИКОЛЬЦЕВА Михаила Даниловича	- Машиниста паровозного 37 Отдельного Шепетовского Дивизиона Бронепоездов.
3. Сержанта ЗАРЕЦКОГО Николая Антоновича	- Радиотелеграфиста старшего 8 Отдельного Дивизиона Бронепоездов.
4. Ст.сержанта ЗУБОВ Федора Федоровича	- Машиниста Бронепаровоза 8 Отдельного Дивизиона Бронепоездов.
5. Мл.сержанта КАЧЛА Николая Дмитриевича	- Паровозчика 8 Отдельного Дивизиона Бронепоездов.
6. Ст.лейтенанта в/с *КИРИЛЛОВА Алексея Анисимовича	- Заделопроизводством 8 Отдельного Дивизиона Бронепоездов.

Подвиг машиніста

- Веселітрашків і мужесабвещаті воїн. Робота я машиністом Бронепаровоза тов. Ксавє неоднократно выводил бронепоезд из під бомбежки и обстріли вгача війсая, там самим мужий собою и майбєришаньцю часяб.
- Ночью 24.05.44г. на станци Судилков Бронепоезд подвергся масированному налету вражеской авиации. Мужено было вывести бронепоезд на перегон тов. Ксавє, добровольно пренебрегая опасностью для жизни под разрывом бомб перевел сідраки и дал возможность маневрировать бронепоезду.
- В боях за овладение м. Сварна 15-16 июля с.г. тов. Ксавє лично дежурил на бронепаровозе, умело, скрытно и своевременно обсеботивал маневр бронепоезду, ойособивчя, там самим, выполнением бронепоездом боевой задачи.

Нагородний лист

НАГРАДНОЇ ЛИСТ.

1944

1. Фамилия, имя и отчество *Исаев Сергей Анрилович*

2. Звание *старший сержант* 3. Должность, часть *Машинист паровоза
654 Бронепоезда 37 отдельного Щеняковского дивизиона Бронепоезда*

Представляется и *медали "За отвагу"*

4. Год рождения *1914* 5. Национальность *Русский*

6. Партийность *Член ВКП(б)* 7. Участие в гражданской войне, последующих боевых действиях по завите СССР и отечественной войне (где, когда) *Отечественная война с 1.05.42г.*

8. Имеет ли ранения и контузы в отечественной войне *не имеет*

9. С какого времени в Красной Армии *с 1941г.*

10. Каким РВМ призван *Серовским РВК Свердловской области*

11. Чем ранее награжден (за какие отличия) *Наград не имеет*

12. Постоянный домашний адрес представляемого и награжденного и адрес его семьи

1. Краткое, конкретное изложение личного боевого подвига или заслуг.

Бесстрашной и мужественной воин. Работая машинистом Бронепаровоза тов. Исаев неоднократно выводил бронепоезд из под бомбежки и обстрела врага обсад, тем самым многократно обеспечивало спасение.

Ночью 24.05.44г. на станции Судников Бронепоезд подвергся массированному налету вражеской авиации. Нужно было вывести бронепоезд на перегон тов. Исаев, добровольно принимая опасность для жизни под разрывом бомб перевел состав и дал возможность маневрировать Бронепоезду.

В боях за овладение м. Зварна 15-16 июля с.г. тов. Исаев лично действовал на Бронепаровозе, умело, скрытно и своевременно обеспечивал маневр бронепоезда, освобождая тем самым, выполнял Бронепоездом боевые задачи.

19.07.44г. *Смирнов*
 Райком (Смирнов)

Дякую за увагу

Відокремлений структурний підрозділ
«Ніжинський фаховий коледж НУБіП України»

1939
1945

**НІКОЛИ
ЗНОВУ**

Моя родина в роки Другої світової війни

**Підготував студент
групи КН201 відділення
економіки, логістики та
інформаційних систем
Труш Євгеній**

1939, 1 вересня - розпочалася, а 2 вересня 1945-го завершилася Друга світова війна – наймасштабніший збройний конфлікт в історії людства. У війні брали участь 61 країна (80% населення Землі), воєнні дії відбувалися на територіях 40 з них. До військових формувань було мобілізовано 110 млн. осіб. Загальна кількість втрат становить близько 60 млн. чоловік, із них безпосередньо на фронтах загинули 27 млн.

Біографія Олексія Петровича

Михайлець Олексій Петрович народився 23 лютого 1923 року в с. Адамівка Носівського району. Батько Олексія помер ще до його народження. Сім'я дуже бідувала.

Мати для того, щоб вберегти дітей (Олексія та сестру) в 1932 році від'їздить до Забайкалля.

Сім'я проживала на станції Шилка Читинської області до 1937 року. Після повернення Михайлець О.П. з матір'ю та сестрою переїздить до Носівки, де і проживає до кінця життя.

Закінчив 7 класів Носівської середньої школи №1 у 1940 році.

Помер 16 листопада 2008 року.

Олексій Петрович Михайлець після закінчення школи відразу ж пішов працювати на цукровий завод. Після закінчення сезону влаштувався на залізницю в Києві (ст.Дарниця), де і працював до початку війни.

Початок служби в армії

На війну був не призваний за віком. Після визволення Носівки від нацистських загарбників у вересні 1943 р., всіх молодих людей призивали в армію і готували до відправки на фронт. Німці стояли на правому березі Дніпра. Готувалося форсування ріки. Готували призовників, у тому числі Олексія Петровича, декілька днів у с. Червоні Партизани. Направили його у 280 дивізію 586 окремих саперний батальйон Першого Українського фронту.

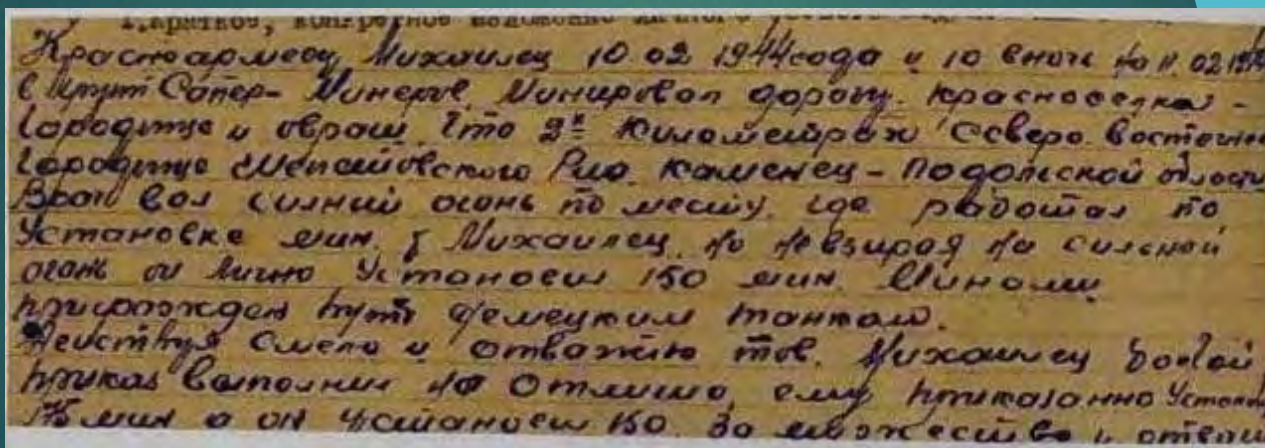
Він був чесним, сильним, спритним, винахідливим, мав гострий розум. За ці якості його відібрали в розвідку. Він був сапером розвідником.

Спогади зі слів Олексія Петровича

«Перше бойове хрещення отримав під м. Іванків Київської обл., далі були Коростень, Житомир. На підході до Житомира, поблизу села Журавлівка, брав участь у мінуванні підходів до міста. Колона німців, підірвавшись на мінах, повернула назад і пішла на Малин. Паралельно їй пішов і окремий саперний батальйон. Половина міста була в руках німців, друга половина в руках радянських військ. Це була частина Корсунь-Шевченківської операції. Далі були тяжкі бої за Шепетівку. За взяття цього міста одержав першу бойову нагороду - медаль «За відвагу».

Спогади зі слів Олексія Петровича

Після Шепетівки форсували річку Збруч, увійшли в Західну Україну, з важкими боями взяли Тернопіль, який доценту був зруйнований. А далі бойовий шлях пройшов через Карпати, Дністер, міста Нижній Монастирськ, Буча. Тут особливо постраждала Конотопсько-Коростенська 280 дивізія ім. О.Суворова

Записи Олексія Петровича

Спогади зі слів Олексія Петровича

У серпні дивізію кинули на Броди Львівської обл., Львів, потім була Рава Руська, річка Сан, далі Польща. Бої за Розваду, Ніско на річці Вісла в районі м. Сандомір. Тут десяти бійцям, в тому числі мені, було дано завдання провести глибоку розвідку у ворожий тил: виявити розміщення ворожих військ і техніки, можливі підходи до річки, можливість наведення переправи. За виконання цього завдання усіх учасників цієї розвідувальної операції було нагороджено. Це була друга нагорода - орден Червоної Зірки.

*Нижній ряд. Крайній справа Олексій Петрович.
Сандомирський плацдарм. 30 грудня 1944 рік.*

Спогади зі слів Олексія Петровича

12 січня 1945 року було дано завдання за ніч навести переправу через р. Одер. Це була зима 1945 р. - стояли люті морози. У хід пішло все, що можна було використати для переправи. Допомагав і мороз. На ранок переправа була готова. По ній пішла бойова техніка і війська. За успішне наведення переправи через Одер одержав третю бойову нагороду - орден Слави третього ступеня.

Кінець війни для Олексія Петровича

23 лютого 1945 року, за сто кілометрів від Берліна, мене було тяжко поранено і на собачій упряжці вивезено з поля бою та відправлено в госпіталь».

На цьому закінчилась війна бійця Михайлеця О.П.

Михайлець Олексій, сестра Ганна—справа .1945р м. Київ.(після госпіталю.)

Дякую за увагу!

Відокремлений структурний підрозділ
«Ніжинський фаховий коледж НУБіП України»

МІЙ ПРАДІДУСЬ БАРГАМІН МИКОЛА ЮХИМОВИЧ

Підготував студент групи МН201
відділення технічно-енергетичних
систем та засобів автоматизації
Баргамін Микола

МІЙ ПРАДІДУСЬ
НАРОДИВСЯ
15 СІЧНЯ 1923 Р.

БІОГРАФІЯ

47 % 21:41

Баргамин Николай Ефимович
Наградной документ
Дата рождения: __.__.1923
Место призыва: Нежинский РВК, Украинская ССР, Черниговская обл., Нежинский р-н
Воинское звание: ефрейтор
Воинская часть: 736 зенап
Наименование награды: Медаль «За боевые заслуги»

Приказ подразделения
№: 6/н от: 27.05.1945
Издан: 736 зенап
[Информация об архиве -](#)
Архив: ЦАМО
Фонд ист. информации: 33
Опись ист. информации: 690306
Дело ист. информации: 2696

Рассекречено в соответствии с приказом Министра обороны РФ от 8 мая 2007 года N181 «О рассекречивании архивных документов Красной Армии и Военно-Морского Флота за

НАГОРОДИ

46 % 21:42

 Орден Отечественной войны II степени
[О документе ^](#)

Баграмин Николай Ефимович
Документ в юбилейной картотеке
Дата рождения: __.__.1923
Место рождения: Украинская ССР, Черниговская обл., Нежинский р-н, с. Заньки
Наименование награды: Орден Отечественной войны II степени
Номер документа: 79
Дата документа: 06.04.1985
Автор документа: Министр обороны СССР
[Информация об архиве -](#)
Архив: ЦАМО
Картотека: Юбилейная картотека награжденных
Расположение документа: шкаф 2, ящик 23

© Министерство обороны Российской Федерации

ПРИКАЗ

47% 21:40

Баргамин Никол...
pamyat-naroda.ru

Строка в наградном списке

1 из 15

ПРИКАЗ
76 АРТИЛЛЕРИЙСКОМУ ПОЛКУ
№ 22/с
27 мая 1945 г. год. Промсти.

Ор указом Президиума Верховного Совета СССР
в день 4-й годовщины со дня формирования полка

НАГРАЖДАЮ:

Медаль «За боевые заслуги»

1. Товарищу сержанту 1-го ранга *Баргамин Николай Иванович* за мужество и героизм, проявленные в боях с немецкими захватчиками в период освобождения Берлина, в частности за участие в штурме Берлинской крепости, за проявленную отвагу в боях за свободу и независимость нашей Родины, за стойкость, мужество, дисциплину и организованность, за героизм при выполнении боевых задач, приказом командира полка от 27 мая 1945 г. награжден орденом Отечественной войны 2-й степени.

1945 года рождения, русский, беспартийный, проживает по адресу: Ленинградская область, г. Пушкино, д. 10.

2. Товарищу сержанту 1-го ранга *Баргамин Николай Иванович* за мужество и героизм, проявленные в боях с немецкими захватчиками в период освобождения Берлина, в частности за участие в штурме Берлинской крепости, за проявленную отвагу в боях за свободу и независимость нашей Родины, за стойкость, мужество, дисциплину и организованность, за героизм при выполнении боевых задач, приказом командира полка от 27 мая 1945 г. награжден орденом Отечественной войны 2-й степени.

1945 года рождения, русский, беспартийный, проживает по адресу: Ленинградская область, г. Пушкино, д. 10.

3. Товарищу сержанту 1-го ранга *Баргамин Николай Иванович* за мужество и героизм, проявленные в боях с немецкими захватчиками в период освобождения Берлина, в частности за участие в штурме Берлинской крепости, за проявленную отвагу в боях за свободу и независимость нашей Родины, за стойкость, мужество, дисциплину и организованность, за героизм при выполнении боевых задач, приказом командира полка от 27 мая 1945 г. награжден орденом Отечественной войны 2-й степени.

1945 года рождения, русский, беспартийный, проживает по адресу: Ленинградская область, г. Пушкино, д. 10.

4. Товарищу сержанту 1-го ранга *Баргамин Николай Иванович* за мужество и героизм, проявленные в боях с немецкими захватчиками в период освобождения Берлина, в частности за участие в штурме Берлинской крепости, за проявленную отвагу в боях за свободу и независимость нашей Родины, за стойкость, мужество, дисциплину и организованность, за героизм при выполнении боевых задач, приказом командира полка от 27 мая 1945 г. награжден орденом Отечественной войны 2-й степени.

1945 года рождения, русский, беспартийный, проживает по адресу: Ленинградская область, г. Пушкино, д. 10.

Рассекречено в соответствии с приказом Министра обороны
РФ от 8 мая 2007 года N181 «О рассекречивании архивных
документов Красной Армии и Военно-Морского Флота за
период Великой Отечественной войны 1941-1945 годов» (с
исключением на 30 мая 2000 года)

НАГОРОДИ

47% 21:38

Баргамин Никол...
pamyat-naroda.ru

Картотека награждений
О документе ^

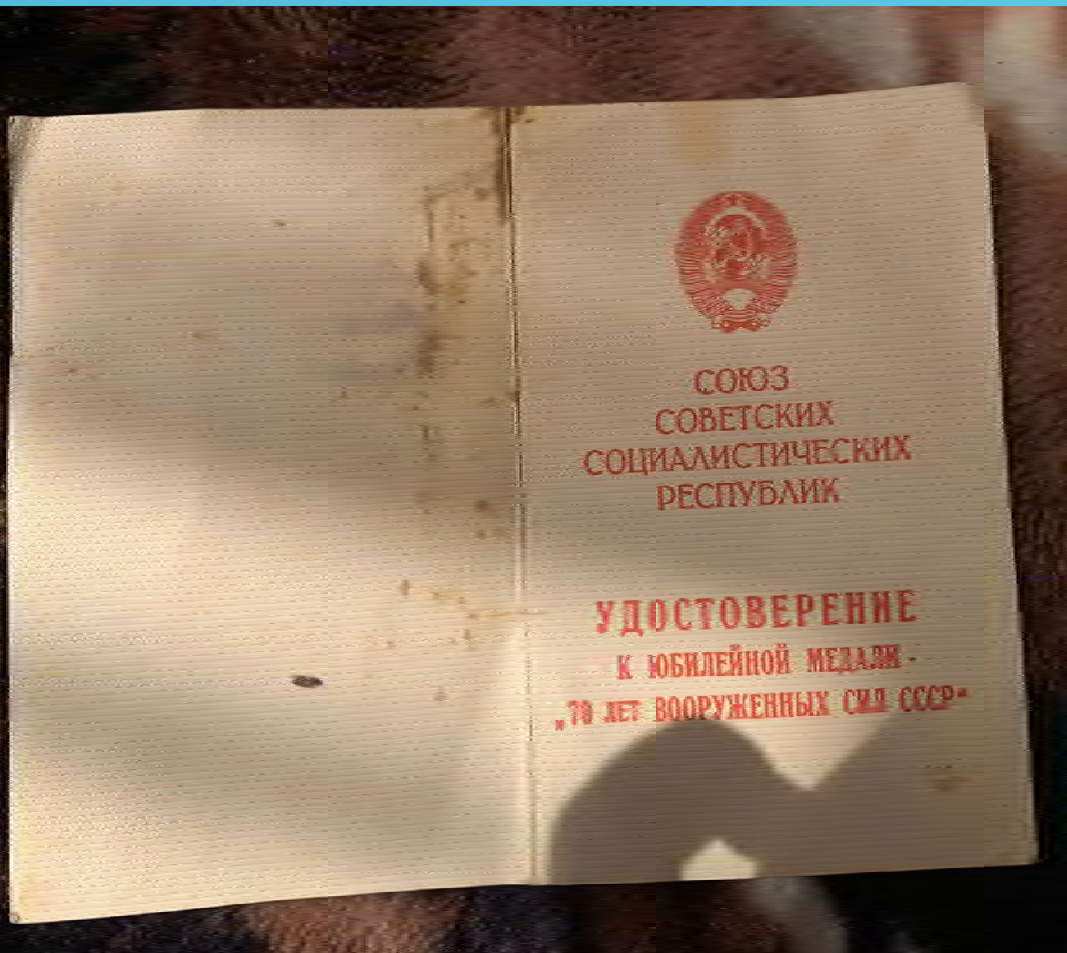
Баргамин Николай Ефимович

 [Медаль «За победу над Германией в Великой Отечественной войне 1941–1945 гг.»](#)
09.05.1945

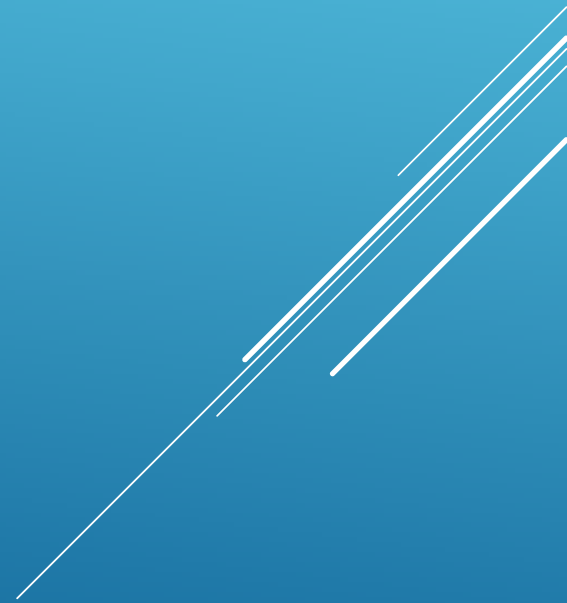
 [Медаль «За боевые заслуги»](#)
27.05.1945

Дата рождения: 15.01.1923
Место рождения: Украинская ССР, Черниговская обл., с. Заньки
Дата поступления на службу: __.__.1943
Воинское звание: мл. сержант
[Информация об архиве -](#)
Архив: ЦАМО
Картотека: Картотека награждений
Расположение документа: шкаф 7, ящик 25

RSS

ДЯКУЮ ЗА УВАГУ!

Відокремлений структурний підрозділ
«Ніжинський фаховий коледж НУБіП України»

Спогади про прадіда Руденка Миколу Федоровича

Підготував студент
групи МН201
відділення технічно-
енергетичних систем та
засобів автоматизації
Козаченко Вадим

Руденко Микола Федорович

01.04.1925 - 13.09.2004 рр.

Руденко Микола Федорович, мій прадід по батьковій лінії, народився 01 квітня 1925 року в Чернігівській області Варвинського району в селі Брагінці.

Закінчив 4 класи в 1940 році, згодом отримав спеціальність комбайнера.

Як тільки виповнилося 18 років був призваний до лав Радянської Армії Прилуцьким міським військовим комісаріатом Чернігівської області.

З перших днів брав участь у боях з нацистами.

Служив у складі Українського фронту у військовому званні рядовий, стрілок червоноармієць.

Був поранений 27 грудня 1944 р. Через отримані поранення у прадіда розвинулася гангрена, у результаті чого його відправили в один з госпіталів, де під керівництвом лікарів, які займалися в той час розробкою і впровадженням нових методів лікування даного захворювання, була проведена ампутація пальців правої руки.

Багато довелося пережити йому в важкий період війни: приниження, голод, холод, тортури, смерть товаришів, побої, знуцання і каліцтва ...

Потім була Перемога!

Нагороди:

Під час проходження служби мав нагороду «Орден Вітчизняної війни I ступеня»

Медаль Жукова

**Нагорода за довголітню сумлінну
працю від імені Президії Верховної
Ради СРСР**

«20 років перемоги Великої Вітчизняної війни»

40 років збройних сил СРСР

50 років збройних сил СРСР

60 років збройних сил СРСР

70 років збройних сил СРСР

Медаль “60 років визволення України від фашистських загарбників”

Медаль “Захиснику вітчизни”

У колі товаришів

Після Перемоги Руденко Микола Федорович працював комбайнером у колгоспі ім. Сталіна в рідному селі Брагинці Варвинського району. Був одружений на Катерині Марківні; мав трьох дітей.

Помер 13 вересня 2004 року, похований на Брагинському кладовищі Варвинського району Чернігівської області.

На фронтах Другої світової війни воювали 410 жителів села Брагинці, з них 106 нагороджено орденами й медалями СРСР.

277 осіб віддали життя за незалежність Батьківщини. У Брагинцях встановлено обеліск солдатам, які загинули у бою за визволення села.

Дякую за увагу

Відокремлений структурний підрозділ
«Ніжинський фаховий коледж НУБіП України»

Герої моєї родини

*Підготував студент групи МН201
відділення технічно-енергетичних
систем та засобів автоматизації
Скорород Андрій*

Зміст

- Біографія прапрадіда Офанасія
- Біографія прадіда Івана
- Бойовий шлях прадіда Івана
- Нагороди прадіда Івана
- Архівні фото прадіда Івана
- Біографія прадіда Леоніда

Прапрадід

Кропив'янський Офанасій Семенович

(1903- 1979)

рядовий 420 мінометного полку

учасник II Світової війни

нагороди: **Медаль «За бойові заслуги»**

**Медаль «За перемогу над Німеччиною у
Великій Вітчизняній війні 1941-1945 рр.»**

(09.05.1945)

Прадід

Кропив'янський Іван Офанасійович

01(29).03(02).1924 – 04.06.1978

учасник II Світової війни

мл. сержант; червоноармієць; ст. сержант

Командир гарматно артилерійського полку ,

в/ч 642

- Місце народження: Українська РСР,
Чернігівська обл., Носівський р-н,
Шевченківська с / р
- Рік призову 1943

Бойовий шлях

Білоруська лінія фронту

Нагороди

2 Ордени Червоної зірки

17. Младшого
сержанта

КРАПІВЯНСЬКОГО Івана
Афанасьевича

Вычислителя 642 Пушечного Артилле-
рийского ордена Ленина Краснознаме-
нного полка 24 Пушечной Артиллерийской
Краснознаменной Бригады.

11. Младшого
сержанта

КРАПІВЯНСЬКОГО Івана
Афанасьевича

Вычислителя 642 Пушечного Артилле-
рийского ордена Ленина Краснозна-
менного полка 24 Пушечной Артилле-
рийской Краснознаменной Бригады.

Медаль «За відвагу»

Ю. Радистелеграфиста 2-ї батареї Красноармія КРАПІВЬ ЯСЕНІУ Івана Афанасє-
вича за те, що оп в боях в районі ст. Груд Варшавської губ. с 13 по 16.08.44г.
находивсь на ПРП обстріляв під пудометним огнем противника беспереболюю
редисовиць с огневої позиції, чем способствовав подвигу 2-х артбатареї
в районі Поставки.

1924 года рождения, беспартийный, укра-
инец, призван в РККА 27.09.43г. Новос-
ским РК, Черниговской области.

- Медаль «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941-1945 рр.»
- Медаль «За визволення Варшави»
- Медаль «За взяття Берліна»

Архівні фото прадіда Івана

ШТУРМ ? БЕРЛИН УЛ. ВИЛЬГЕЛЬМ ШТРАССЕ

ПРОБИ ПРОХОД БАРИКАДИ 2. БЕРЛИНА

ПОСЛЕ ОЛАНДНИЯ РВІСІОТОН 2.05.45г.

прадід

Скороход Леонід Максимович

(1914-1992)

учасник II Світової війни

Військове звання військовий технік 1 рангу

Місце народження Українська РСР

Ворошиловградська область

Старобільський район м. Старобільськ;

Дата призову: 1 935, 12 в/ч військово-повітряні сили Чорноморського флоту з 10.12.1945 року 7 запасна стрілкова бригада Уральського округу

Медаль «За оборону Севастополя»

Дякую за увагу!

*Відокремлений структурний підрозділ
«Ніжинський фаховий коледж НУБіП України»*

Моя родина у Другій світовій війні

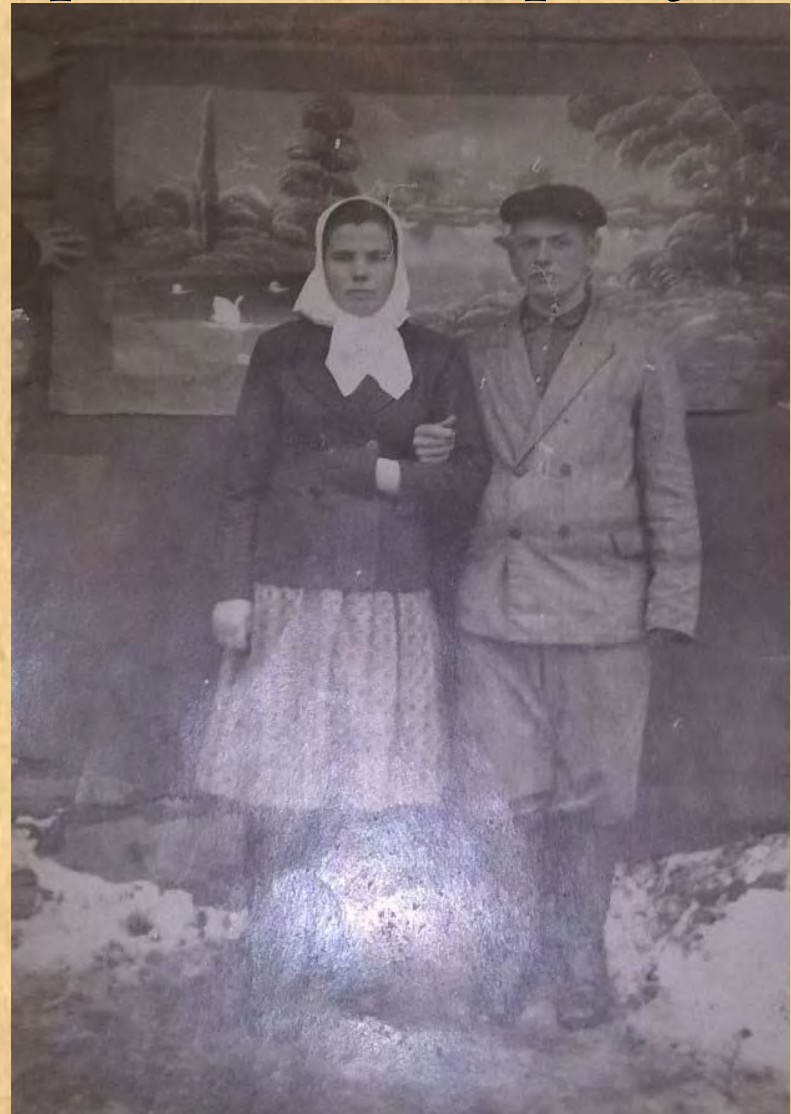
*Підготувала студентка
групи ОН201 відділення економіки,
логістики та інформаційних систем
Гайдук Діана*

Лойок Іван Якович:

*Народився 26 травня 1924 року у селі
Плоске, Носівського району, Чернігівської
області.*

*Був одружений з Лойок Анастасією
Василівною – 27.05.1927 – 05.11.2015 рр.
Мав трьох дітей, працював столяром у
селі Плоске.*

11. Заряжающего минометной роты 2 батальона Гвардии красноармейца ЛОЙКА
Ивана Яковлевича за то, что он в бою за село Ольшин-Польща проявил
мужество и отвагу: своей четкой и напряженной работой обеспечил беспере-
бойное ведение огня из миномета, в результате чего был уничтожен
пулемет противника вместе с расчетом.

«Заряджаючого мінометної роти 2-го батальйону Гвардії червоноармійця Лойка Івана Яковича за те, що в бою за село Ольшин – Польща проявив мужність і відвагу: своєю чіткою і напруженою роботою забезпечив безперервне ведення вогню із міномету, в результаті чого був знищений кулемет противника разом з розрахунком.»

Іван Якович зі своїми побратимами:

Був нагороджений:

26.09.1944 «Орден Слави III ступеня»;

*09.05.1945 Медаль «За перемогу над
Німеччиною у Великій Вітчизняній війні»*

13.04.1945 Медаль «За відвагу»;

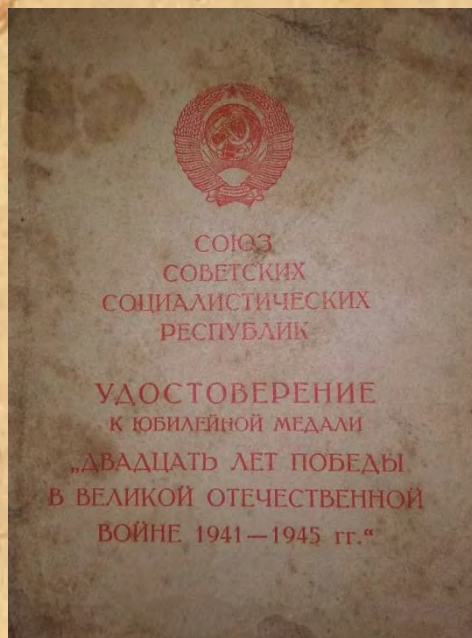

Також пізніше отримав такі нагороди:

*1941 – 1945 рр.»; «Орден Вітчизняної війни
II степеня 1941 – 1945 рр.» (нагородили 11
березня 1985 р.).*

Посвідчення до ювілейної медалі «20 років перемоги у Великій Вітчизняній війні 1941 – 1945 рр.» (нагороджений 6 травня 1967 року);

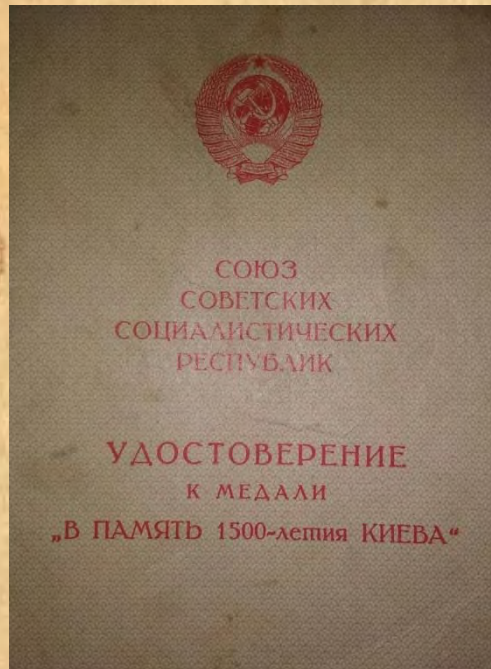
Посвідчення до ювілейної медалі «60 років Збройних сил СРСР» (нагороджений 30 січня 1980 року);

Посвідчення до ювілейної медалі «40 років перемоги у Великій Вітчизняній війні 1941 – 1945 рр.» (нагороджений 25 квітня 1985 року);

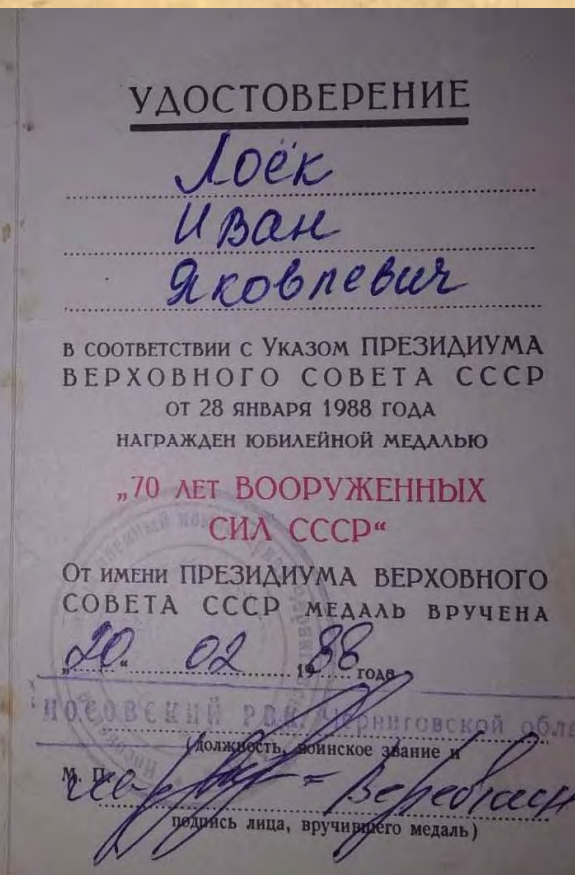
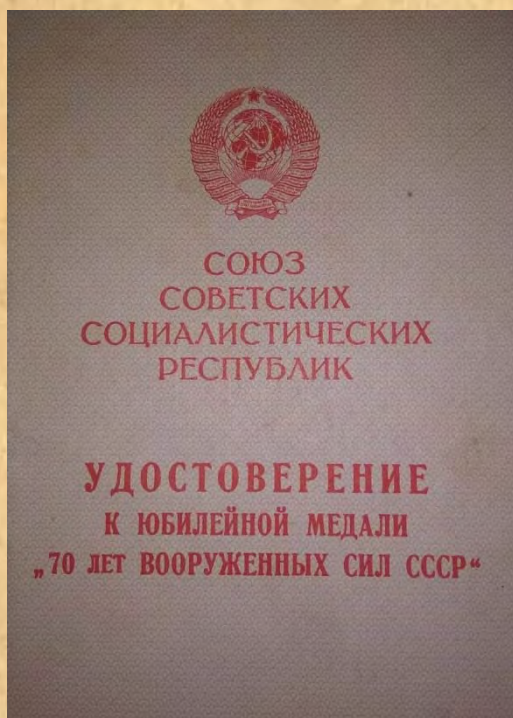
Посвідчення до медалі «В пам'ять
1500-річниці Києва» (нагороджений
21 березня 1983 року);

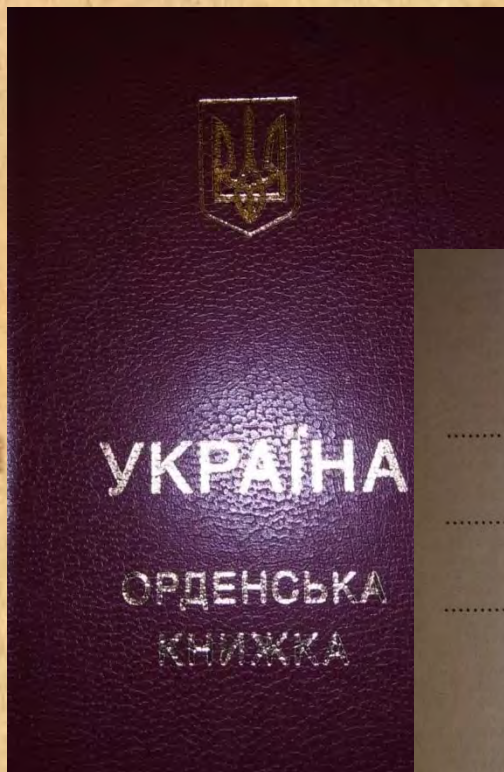
Посвідчення до ювілейної медалі «50 років перемоги у Великій Вітчизняній війні 1941 – 1945 рр.» (нагороджений 29 квітня 1995 року);

Посвідчення до ювілейної медалі «70
років Збройних сил СРСР»
(нагороджений 20 лютого 1988 року);

Орден «За мужність» III ступеня»
(нагороджений 14 жовтня 1999 року);

Посвідчення «Захиснику Вітчизни»
(нагороджений 14 жовтня 1999 року);

ПОСВІДЧЕННЯ

до медалі

“ЗАХИСНИКУ ВІТЧИЗНИ”

МЕДАЛЬ

“ЗАХИСНИКУ ВІТЧИЗНИ”

Лойок

(Прізвище)

ІВАН

(Ім'я)

ЯКОВИЧ

(По батькові)

НАГОРОДЖЕНО

медаллю

“ЗАХИСНИКУ ВІТЧИЗНИ”

Президент України

Л. Гринь

Медаль «65 років перемоги у Великій Вітчизняній війні 1941 – 1945рр.»

Військовий квиток:

Военный билет № 3390599

1. Общие сведения

1. Место рождения Черниговская область
Меншиковский район

2. Национальность украинец

3. Партийность (с какого года) белорусский

4. Состоит ли в ВЛКСМ (с какого года) не состоит

5. Образование 4 класса

6. Основная гражданская специальность не имеет

7. Семейное положение женат: жена

Фамилия Лоек
Имя Иван
Отчество Яковлевич
Число, месяц и год рождения 26.5.19
Личная подпись владельца _____
Выдан Черниговской областным военным комиссариатом
Черниговской области (республики)
"11" сентября 19__ г.
Военный комиссар _____
М. П. _____
(звание, подпись)

*Помер 27 липня 2009 року,
похований в селі Тлоске.*

Гайдук Андрій Сергійович:

*Народився 29 листопада 1925 року у селі
Колісники, Ніжинського району, Чернігівської
області.*

З початком Другої світової війни Андрій Сергійович іде в партизани, тому що був неповнолітній і не мав права вступити до лав армії. У 1943 році після звільнення Чернігівщини від німецьких загарбників приєднується до радянської армії, йде воювати зі своїм трофейним автоматом. Спочатку служить кулеметником, а потім

*Був двічі поранений.
Першого разу у Карпатах у
селі Ділятин, він потрапив
під обстріл разом з
двоюрідним братом, на
жаль, брат загинув, а
Андрій отримав поранення.
Другого разу був поранений
у Германії, від розриву
гранати його відкинуло на
11 метрів, а його товариш*

День перемоги зустрів у Німецькому госпіталі, злочасний уламок залишився в ньому до кінця життя. У запас пішов у званні «старшина» у 1950 році, служив у місті Києві. Був одружений з Гайдук Марією Мефодієвною, мав п'ятеро дітей, працював продавцем у магазині села Колісники.

Будучи патроно-підносиючим безперервно достав-
ляв боєприпаси для кулеметів. По вранню переповза-
ння з ящиками патронів був обстріляний, но это
не сломило сил воли отважного бійця, и он ризикую-
чи жизнью не прекратил подноси боєприпасов до тех-
пор пока не обеспечил полностью все кулеметы
боєприпасами.

«Будучи патронопідносиючим
безперервно постачав боєприпаси для
кулеметів. Під час переповзання з
ящиками патронів був обстріляний, але це
не зламало сили волі відважного бійця, і
він, ризикуючи життям, продовжував
підносити боєприпаси до тих пір поки не

У 1971р. відвідав село Ділятин у
Карпатах (де був поранений) і отримав
подарунок від учнів місцевої школи –
картину.

Шановному Андрію Сергійовичу
в День Перемоги від учнів
10 "Б" кл. Ділятиської середньої

Андрій Сергійович і його друзі:

Був нагороджений:

27.01.1944р. Медаль «За відвагу»;

*27.01.1944р. Медаль «За перемогу над
Німеччиною у Великій Вітчизняній війні
1941 – 1945 рр.»;*

Орден Вітчизняної війни I ступеня.

Даних про інші нагороди – не

*Помер 16 червня 2003 року,
похований в селі Колісники.*

Гайдук Марія Мефодіївна:

*Народилася 22 лютого 1925 року у селі
Колісники Ніжинського району
Чернігівської області.*

На початку війни була неповнолітньою. Коли односельчан почали відвозити до Німеччини, Марія разом із хрещеним батьком йде у партизани. Там вона працювала на кухні, доглядала поранених, допоки звільнили Чернігівщину 1943 року. Була одружена з Гайдуком Іваном Андрійовичем, мала п'ятьох дітей, працювала на птахофермі у селі Колісники.

*Була нагороджена:
«Орден Вітчизняної війни II степеня»*

*Також отримала нагороди після
закінчення війни:*

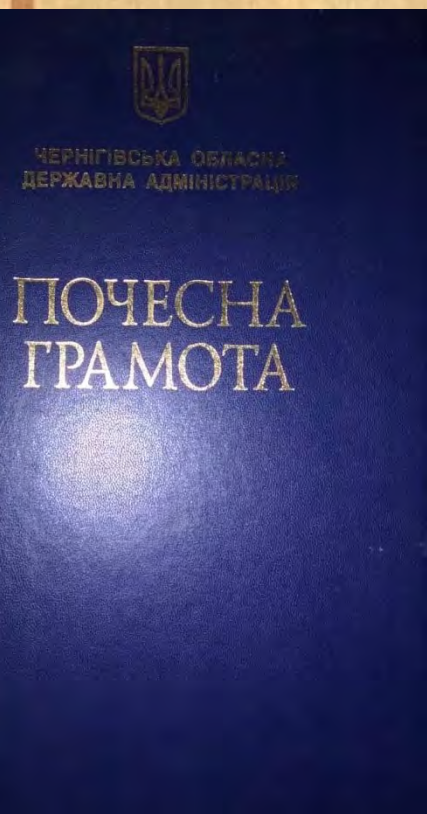
*Подяка «За активну
участь у партизанському і
ветеранському русі та з
нагоди Дня партизанської
слави і 75 – річчя утворення
Чернігівської області»
(нагороджена у жовтні 2007
року);*

Диплом «З нагоди Дня партизанської слави та 70-ї річниці початку партизанського руху в Україні» (нагороджена 22 вересня 2011 року);

*Почесна грамота «За сумлінну працю в
ім'я незалежності України»
(нагороджена у вересні 2011 року);*

*Померла 23 лютого 2015 року,
похована в селі Колісники.*

*Дякую за увагу!
Пам'ятайте своїх
героїв!!!*

Відокремлений структурний підрозділ
«Ніжинський фаховий коледж НУБіП України»

Моя прабабуся-дитина війни

Підготувала студентка
групи ОН201
відділення економіки, логістики
та інформаційних систем
Коровай Юлія

План проєкту:

- Вступ;
- Історії моєї прабабусі;
- Фотографії;
- Висновок.

Вступ

1 вересня 1939 року розпочалася Друга світова війна- наймасштабніший збройний конфлікт в історії людства. 61 країна брала участь у війні. Більше ніж 110 млн. осіб пішли на війну. Загальна кількість втрат становить близько 60 млн. осіб.

- Війна необійшла й нашу країну. Мені була дуже цікава ця тема, тому я вирішила дізнатися більше про події тих часів. Мені довелося поїхати до своєї прабабусі Марії, яка народилася в часи Другої світової в селі Богданівка Чернігівської обл., та почути хоч трохи історій, які вона пам'ятає. І вона розповіла мені дещо про ті важкі для всіх часи.

Історія моєї прабабусі

- Моя прабабуся Кулинко(Дирда) Марія Прокопівна народилася 26 серпня 1941 року в селі Богданівка на Чернігівщині. Дитинство було важке та не просте.

- У 1941р. забрали на війну її батька Дирду Прокопа Григоровича (нар.1910р.). На жаль, звідти він не повернувся. Прабабуся навіть досі й не знає як він виглядає, адже ніяких фотографій не має. Про батька їй лише розповідала її мати-Дирда Ганна Степанівна (нар.1911р.), яка залишилася одна з трьома дітьми. Моя прабабуся була наймолодшою.

- Дуже бідно вони жили в ті часи. Від голоду помирали люди. Бабуся розповідала мені, як вона разом зі своїми братами бігали в поле, збирали головачі (рослини, які схожі на конюшину), засушували їх на печі і потім пекли з них коржі. Для них це було справжнім смаколикком. Вони дуже були голодні, але їхня мати намагалася хоч якось здобути їжу та прогодувати дітей. То були складні та суворі часи.

- Прабабуся не дуже пам'ятає багато подій, але дещо їй розповідала її мама та бабуся.
- Ще одну історію вона мені розповіла: як її мама забрала її та братів та відвезла в с. Лосинівка в лікарню. Бабуся говорила, що вона мала їх там залишити, а потім дітей забрали б в інтернат. Вони були щасливі, адже їх там нагодували. Коли їх мама вийшла з лікарні і підійшла до воріт, її серце не витримало - вона повернулася назад. Прабабуся та брати були дуже засмучені та просилися залишитися тут, але їхня мама не покинула їх та забрала додому.

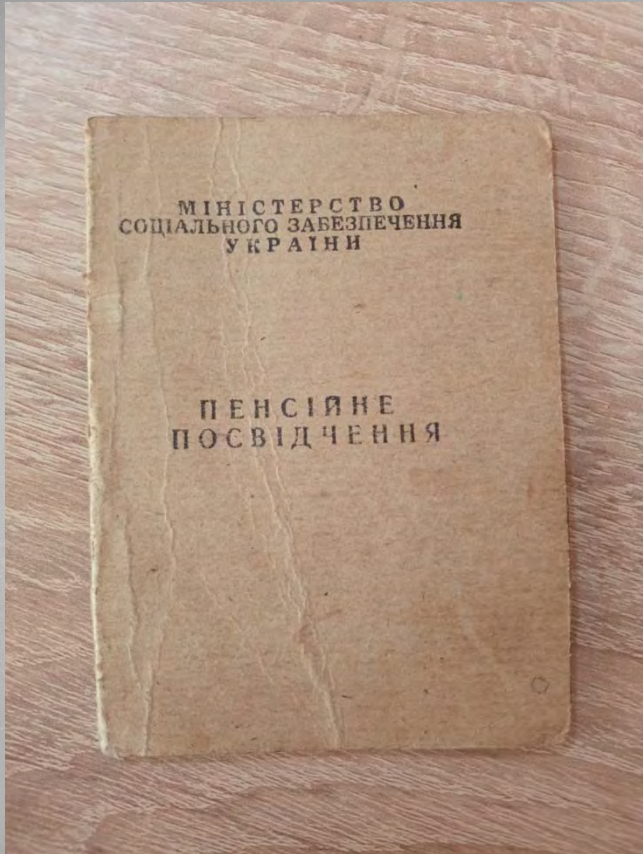

- У дитинстві в бабусі була лише одна сукня,адже грошей на багато речей у них не було, і коли вона пішла на прогулянку з друзями, вона залізла на дерево та порвала її. Прабабуся дуже засмутилася через цю ситуацію і коли повернулася додому, її мама насварила її за це, і потім зашила їй ту сукню.
- Як ми бачимо життя було тоді дуже тяжке та не просте. Моя прабабуся пішла працювати з 12 років, щоб хоч щось заробити на хліб.

Нагороди бабусі

Тернопільська область
Літинський район

Пенсія призначена по Вісці
із заробітку 1002 коп.
в загальній сумі 1002 грн 00 коп.

Посвідчення № 3298
Прізвище Кулик
Ім'я Марія
По батькові Пилипо
Рік народження 1946

Зав. відділом
Члени сім'ї, яким призначено пенсію

Прізвище, ім'я по батькові	стать	співвіт-ність	рік на-родження	розрах-унок	Група інвалід-ності	місяць

Зав. відділом

образ людини одержувача

Пенсію продовжено Пенсію продовжено

ДИТИНА ВІЙНИ

Управління праці та соціального захисту населення
Ніжинський район

з 19 р. з 19 р.
по 19 р. по 19 р.

в сумі 1005 в сумі 1005

КОП. КОП.

м. п. Зав. відділом м. п. Зав. відділом

Пенсію продовжено Пенсію продовжено

ПО ПО

Висновок.

Отже, період Другої світової війни був дуже важкий та не простий в історії.

Тому цінуйте те, що маєте біля себе на даний момент: родину, друзів і просто людей, які поряд.

Будьте більш добрими! І я впевнена, що ми зможемо змінити світ на краще.

Все буде добре! 😊

Дякую за увагу!

Відокремлений структурний підрозділ
«Ніжинський фаховий коледж НУБіП України»

Моя родина під час Другої Світової війни

Підготувала студентка
групи ОН201
відділення економіки, логістики
та інформаційних систем
Кузнєцова Юлія

- ▶ Дмитренко Сергій Павлович, а для мене мій прадідусь, народився 9 вересня 1925 року. У нього була сестра Єфросинія, брат Василь. Помер він 29 вересня 2010.

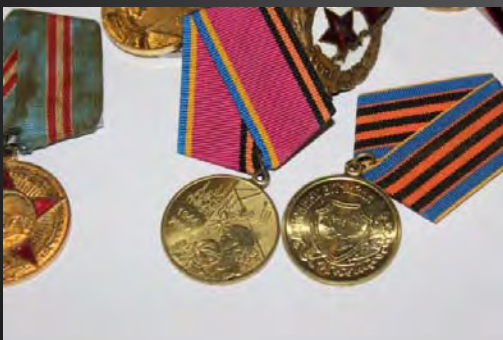

Війна

- ▶ До Радянської армії був призваний восени 1943 р. До 1943 р переховувався на кордоні з Росією у родичів, через загрозу вивезення в трудовий концтабір до Німеччини на примусові роботи. Служив в артилерійській дивізії, був водієм вантажного автомобіля. Його поставили перед фактом: або вчиться їздити на машині за день, або розстріл. Тому був змушений навчатися в полі під обстрілами водити автомобіль.

- ▶ Після звільнення Києва їхня військова частина брала участь у визволенні Румунії, Польщі, дійшов до Берліна без жодного поранення. Під час воєнних дій був затриманий СМЕРШ-ом (аббревіатура початкових букв гасла «рос» Смерть шпіонам!)- відділ контррозвідки народного комісаріату оборони (НКО) СРСР. Сплутали з однофамільцем - шпигуном, відпустили лише через 2 місяці.

- ▶ Дуже цінував свого командира. Командир залишався на війні до вересня 1945 року і прадідусь був разом з ним.

Вони квартирували в одній німецькій сім'ї, у якій ріс син дідового віку, пізніше стали дуже хорошими друзями. Але після демобілізації спілкування завершилося.

До 1948 року служив в Німеччині.

1945-1975

тов. *В. Шестречко*

Уважаемый *Сергей Павлович*

Черниговский обком Компартии Украины и исполком областного Совета депутатов трудящихся сердечно поздравляют Вас со всенародным праздником 30-летия Победы советского народа в Великой Отечественной войне 1941—1945 гг.

Беспредельная любовь советских людей к Родине, героизм и мужество фронтовиков, партизан и подпольщиков, проявленные в борьбе с гитлеровскими захватчиками, показали всему миру несокрушимую силу социалистического строя, величие советского человека.

Доблесть и боевая слава героев войны, Ваш личный вклад в победу над фашизмом, в дело восстановления народного хозяйства навсегда сохранятся в памяти народа, будут вдохновлять новые поколения на трудовые и ратные подвиги во славу нашей ВЕЛИКОЙ РОДИНЫ, во имя ТОРЖЕСТВА КОММУНИЗМА.

Желаем Вам доброго здоровья, большого личного счастья, наилучших успехов в жизни и работе.

ЧЕРНИГОВСКИЙ
ОБКОМ КОМПАРТИИ
УКРАИНЫ

ИСПОЛКОМ
ЧЕРНИГОВСКОГО ОБЛАСТНОГО СОВЕТА
ДЕПУТАТОВ ТРУДЯЩИХСЯ

Подяка

Його медалі

Моя прабабуся

▶ Дмитренко Ольга Іванівна

Народилася 25 липня 1930 р. в багатодітній сім'ї, у якій було 6 дітей (5 дівчат і 1 хлопець), усі залишилися живі і під час голодомору, і під час війни завдяки тому, що їх батько працював на залізниці їм видавався пай.

Померла 17 жовтня 2015.

Моє село в окупації німців

- ▶ Під час Німецько-радянської війни 333 жителі воювали на фронтах і в партизанських загонах проти нацистських загарбників. 132 з них нагороджено орденами й медалями. 218 осіб загинуло смертю хоробрих.
- ▶ У листопаді 1970 року на їх честь споруджено обеліск Слави.

Відокремлений структурний підрозділ
«Ніжинський фаховий коледж НУБіП України»

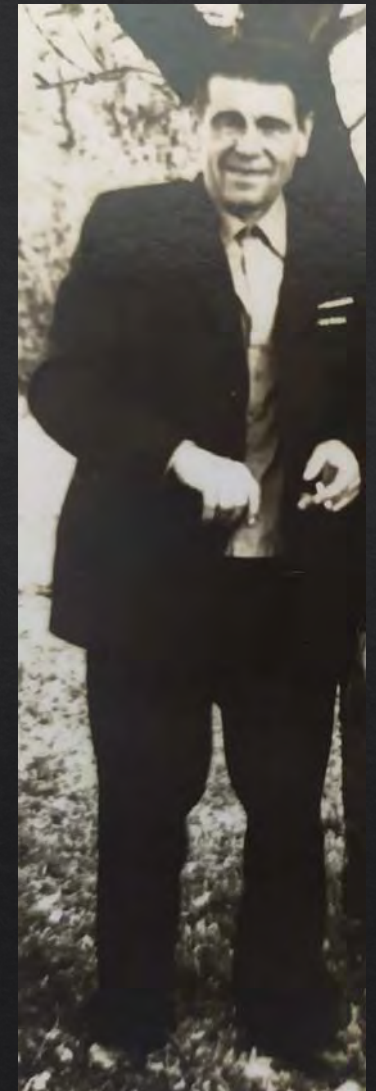

Шиша Дмитро Пантелійович

Підготувала студентка
групи ОН201
відділення економіки, логістики
та інформаційних систем
Кушніренко Анастасія

Шиша Дмитро Пантелійович

- ◆ Народився 10 жовтня 1918 року
- ◆ Помер 4 липня 2004 року

- ◆ Учасник бойових дій Радянсько-німецької війни.
- ◆ Усю війну був водієм.
- ◆ Коли був заблокований Ленінград зимою через Ладозьке озеро, перевозив продукти жителям Ленінграду по так званій «дорозі життя».

- ◆ Під лід провалилися 2 машини, якими він керував, але він сідав за іншу і знову їхав в блокований Ленінград.

- ◆ У кінці 1945 року повернувся з фронту додому живим.
- ◆ Був нагороджений медаллю «За відвагу», «За оборону Ленінграду» та орденом «Вітчизняної війни»

Дякую за увагу!

ВСП «Ніжинський фаховий коледж НУБіП України»

Шевченко Сергій Федотович

**Підготувала студентка
групи ОН201
відділення економіки, логістики
та інформаційних систем
Лозицька Яна**

ПЛАН

- 1. Шевченко Сергій Федотович – біографія та життєвий шлях.**
- 2. Початок війни та бойова служба.**
- 3. Зустріч перемоги в Празі.**
- 4. Учасник угруповання контррозвідки “СМЕРШ”.**
- 5. Нагороди, медалі та ордени.**

ВСТУПНА ЧАСТИНА

- Друга світова стала найбільшою війною в історії людства. У ній брали участь десятки країн. Ніколи до цього історія не знала війни з такою кількістю жертв. Наша країна теж була втягнута в вир війни. Немає родини, яка б не втратила близьких у ній. Друга світова війна розпочалася 1 вересня 1939 року. У цей день нацистська Німеччина напала на Польщу, розділивши її територію з Радянським Союзом. Мені б не хотілося стверджувати, хто правий, хто винен. Багато людей тоді стали героями, захищаючи те, що було для них святим.

- Друга світова війна тривала шість років і закінчилася аж в вересні 1945 року, коли Японія здалася під натиском союзних сил.

- Друга світова - це зламані долі, розбите щастя, втрачене дитинство, розлучені закохані, розірвані сім'ї.
- Війна доторкнулася і мого рідного села **Велика Загорівка.**

Шевченко Сергій Федотович

Шевченко Сергій Федотович – народився 8 жовтня 1914 року в селі Велика Загорівка, на той час Бахмацький район Чернігівської області.

Закінчив 7 класів Великозагорівської ЗОШ 1-3 ступенів.

Навчався в технікумі механізації, у Донецькій області.

Після його закінчення працював на інженерній посаді та був завідувачем відділення на Стекольному заводі в Донецькій області.

У 1939 році пішов на війну...

Був одружений; є донька Катерина якій на даний час 69 років. Внуки, правнуки. Помер 21 березня 2000 року, похований в с. Велика Загорівка на сільському кладовищі.

Початок війни та бойова служба

Зі слів доньки Кладій Катерини Сергіївни:

«Свой путь начал 1939 году...

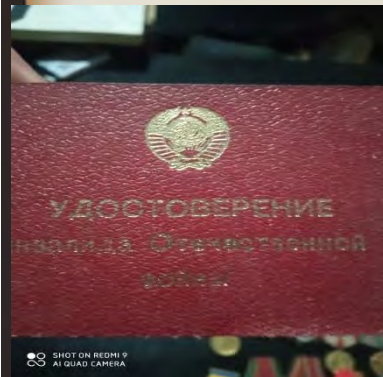
Освобождал области Белоруссии западные регионы Украины. 1941 году служил в 348 полку , звание ефрейтора(старший солдат)

29 июля в городе Тараще бил ранен в голову и спину осколочным ранением. После послан в госпиталь с. Мироновка, через несколько дней был отправлен в госпиталь города Амвросиевка Донецкой области он находился в школе десятилетке №11. Был комесирован в г. Константиновка той же Донецкой области. Через месяц военкомат направил в Мариуполь, оздоровительный госпиталь. А уже через неделю пошёл на фронт, служил в 51 стрелковой дивизии в Крыму.

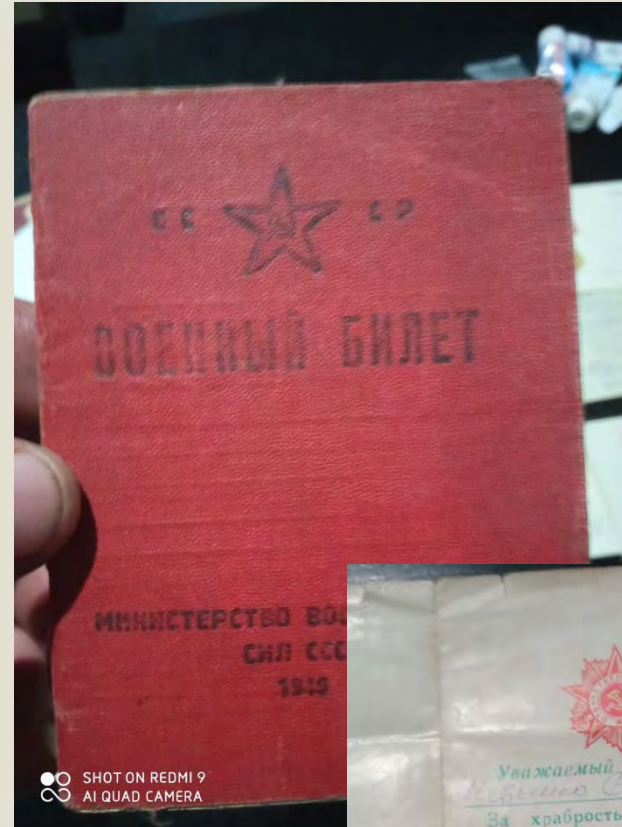
2 ранение в ногу получил в 1944 году в Крыму в районе Керчи, Находился в полевом госпитале.

Победу встретил в 1945 году в Праге, Чешская Республика.

Был участником подразделения контрразведки «СМЕРШ»»

Перемогу зустрів в Празі

Уважаемый тов.
Климов Сергей Федорович

За храбрость, стойкость и мужество, проявленные в борьбе с немецко-фашистскими захватчиками и в ознаменование 40-летия Победы советского народа в Великой Отечественной войне 1941-1945 г.г. Вы награждены орденом Отечественной войны II степени.

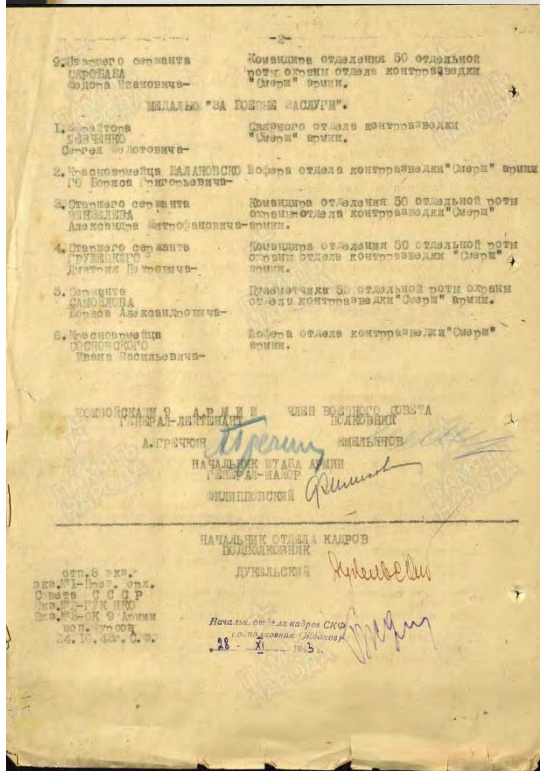
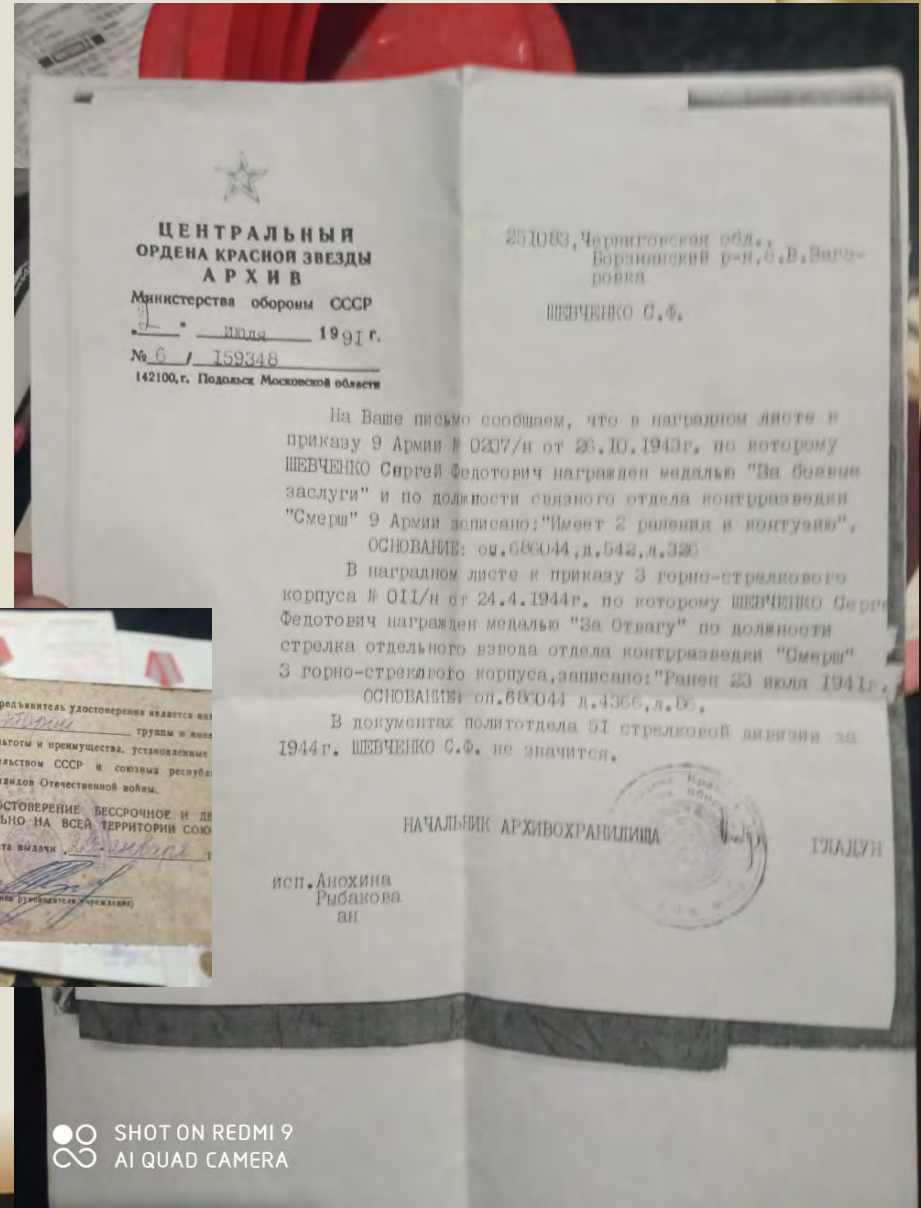
Поздравляю Вас с высокой государственной наградой. Желаю доброго здоровья, успехов в труде и военно-патриотическом воспитании молодежи.

До вручения ордена Вам разрешается носить ленту на планке.

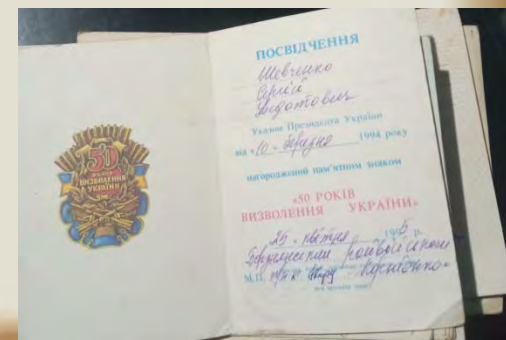
Борзнянский райвоенком
подполковник **ТОПЧИЙ**
5 мая 1985 г.

«СМЕРШ»

- Смерш (скорочення від «Смерть шпигунам») - назва ряду незалежних один від одного контррозвідувальних організацій в Радянському Союзі під час Другої світової війни.

Нагороди та медалі

Нагороди та медалі

ВИСНОВКИ

Друга Світова війна - це військові злочини, тортури та знущання, дослідження над живими людьми. Це спалені міста та села, заміновані поля, концтабори. Страшно читати, що готували для людей військові фанатики. Наприклад, японські військові збиралися випустити на ворогів щурів, заражених чумою. Але, замість цього, американці скинули на японські міста дві атомні бомби. Загибло багато мирних людей. Ніякі інтереси та амбіції не виправдовують масового вбивства. Я сподіваюся, що Друга світова залишиться останньою світовою війною в історії. Інакше людство просто не виживе.

- Але, щоб не було і які перешкоди не стояли на шляху потрібно пам'ятати своїх героїв-визволителів. Якби не вони, зараз би не було нас!

ЛІТЕРАТУРА

1. <https://memory-book.ua/gallery/albums/24536?image=1>
2. <https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%A1%D0%BC%D0%B5%D1%80%D1%88>
3. <https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%94%D1%80%D1%83%D0%B3%D0%B0%D1%81%D0%B2%D1%96%D1%82%D0%BE%D0%B2%D0%B0%D0%B2%D1%96%D0%B9%D0%BD%D0%B0>
4. <https://uinp.gov.ua/istorychnyy-kalendar/veresen/1/1939-pochalasya-druga-svitova-viyna>
5. <https://www.armyfm.com.ua/druga-sv%D1%96tova-v%D1%96jna-fakti/>
6. http://resource.history.org.ua/cgi-bin/eiu/history.exe?&I21DBN=EIU&P21DBN=EIU&S21STN=1&S21REF=10&S21FMT=eiu_all&C21COM=S&S21CNR=20&S21P01=0&S21P02=0&S21P03=TRN=&S21COLORTERMS=0&S21STR=Druga_svitova_viyna_1939_1945
7. <https://hromadske.ua/tags/druga-svitova-vijna>
8. Власноруч зібрані матеріали і фото тих часів.
9. Фотоматеріали.
10. Та інші джерела і література.

ДЯКУЮ ЗА УВАГУ!

ВІДОКРЕМЛЕНИЙ СТРУКТУРНИЙ ПІДРОЗДІЛ
«НІЖИНСЬКИЙ ФАХОВИЙ КОЛЕДЖ НУБІП УКРАЇНИ»

МОЇ ПРАДІДУСИ ПІД ЧАС ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ

Підготувала студентка
групи ОН201
відділення економіки, логістики
та інформаційних систем
Малюга Аліна

Міщенко Іван Петрович

Народився Черніговській обл с.
Григоро-Іванівка (зараз
Ніжиське) 19 жовтня 1926 р.

Служив з грудня 1943 р. по 7 березня 1947 р.

4 15. Прохождение действительной военной службы

Наименование воинской части	Должность и воинское звание по штату	Дата зачисления в часть и № приказа	Дата исключения из части и № приказа
16 стр. полк	телеграфист	дек. 1943	дек. 1944г.
845 отд. б-н связи	эздовой	декаб. 1944	январь 1945
695 отд. б-н связи	телеграфист	январь 1945	март 1947г.
Уволен с военной службы 7 марта 1947г. по приказу Государственного комитета Обороны СССР от 4.2.47г.			
Иванов Иван Иванович			
Подпись (Иванов)			

Подяка

**Ветерану
Великой
Отечественной
войны**

Уважаемый (ая) Мищенко

Иван Петрович

Сердечно поздравляем Вас с 43-й годовщиной Победы советского народа в Великой Отечественной войне 1941—1945 гг.

Желаем Вам, дорогой, товарищ, крепкого здоровья, счастья, долгих лет жизни, бодрости, крепости духа, новых успехов во имя укрепления и процветания нашей любимой Родины.

Ильинский район
Компартин Удвены

Ильинский районный
Совет народных
депутатов

Объединенный
героизм

Районный Совет
ветеранов войны
и труда

Май 1988 года

Нагороди

Семенюк Василь Олександрович

Народився 2 лютого 1915 с. Петрованій
Носовського р-ну Чернігівської обл.

Помер влітку 1999 р.

Служив з березня 1937 р. по 23 листопада 1945 р.

Серия Ю

III. ПРОХОЖДЕНИЕ			ВНЕ СЛУЖБЫ	
С какого времени (м-ц, год)	По какое время (м-ц, год)	Должность	Войсковая часть, соединение, армия, фронт, округ	Чей приказ, № и дата
9.1937	10.1942	рядовой, пом. ком. взвода, командир взвода, ком. стр. взвода	42 в. стр. полк 12 в. СД	
10.1942	2.1943	ком. стр. взвода	Курсы мл. л. в 13 армии	
2.1943	3.1943	ком. стр. взвода	101 в. стр. полк 61 в. СД	
3.1943	9.1943	ком. взвода автотранс.	Э/госпиталь № 3767	
9.1943	3.1945	ком. взвода автотранс.	281 в. стр. полк 93 в. СД	
3.1945	11.1945	ком. стр. роты	281 в. стр. полк 93 в. СД	

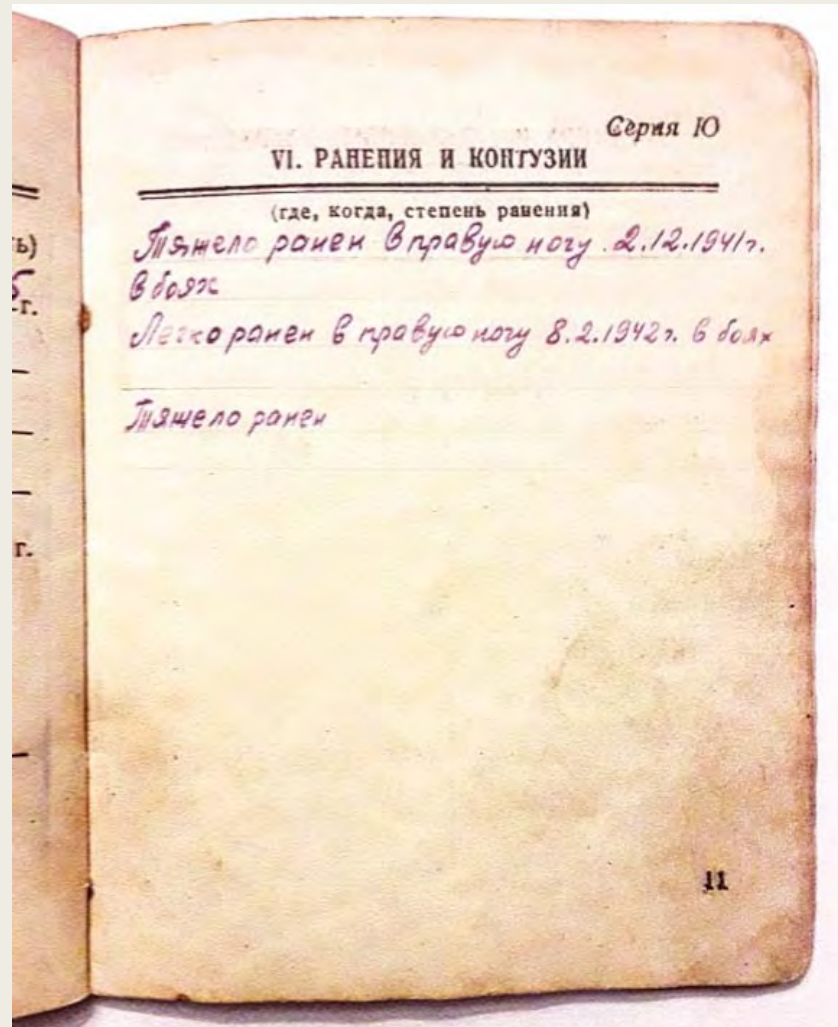
Меншицкий
Иван Иванович
полковник

Райвоенком

Серия Ю

IV. УЧАСТИЕ В ВЕЛИКОЙ ОТЕЧЕСТВЕННОЙ			ВОЙНЕ С ГЕРМАНИЕЙ И В ВОЙНЕ С ЯПОНИЕЙ	
С какого времени (м-ц, год)	По какое время (м-ц, год)	Должность	Войсковая часть, соединение, фронт, армия	
9.1941	10.1941	пом. ком. взвода разведки	175 стр. полк 100 в. СД - Уго-Западный фр.	
1.1942	8.1942	ком. стр. взвода	42 в. стр. полк 12 в. СД - Западный фр.	
9.1943	3.1945	ком. взвода автотранс.	281 в. стр. полк 93 в. СД - 2 Украинский фр.	
3.1945	5.1945	ком. стр. роты	281 в. стр. полк 93 в. СД - 2 Украинский фр.	

Пораненя

Нагороди

VII. ПРАВИТЕЛЬСТВЕННЫЕ НАГРАДЫ	
Наименование ордена, медали	Дата и № приказа или указа о награждении
Орден Отечественной Войны № 121094	ард. кн.
Орден: Красная звезда № 1487379	ард. кн.
Медаль: За победу над Германией	Поч. ур.
Орден Красного Знамени № 171996	ард. кн.

12

Дякую за увагу!

Відокремлений структурний підрозділ
«Ніжинський фаховий коледж НУБіП України»

Герої мого села

Підготувала студентка
групи ОН201
відділення економіки, логістики
та інформаційних систем
Маслак Юлія

План:

- Сім'я Федоренка Андрія Івановича
- Дяченко Максим
- Чеверда Олександра Пилипівна
- Пам'ятники жителям села, які загинули під час Другої світової війни
- Втрати с. Остапівка

Сім'я Федоренка Андрія Івановича

- Федоренко Андрій Іванович 1901 року народження – голова колгоспу ім. Куйбишева в селі Остапівка;
- 1942 р. був розстріляний німцями в страсну п'ятницю під Озерянами;
- Похований в братській могилі у с. Варва.

- Федоренко Олександр Андрійович, 1924 року народження;
- У 1942 році насильно вивезений до Німеччини;
- Потрапив у концтабір;
- Було повідомлення, що пропав безвісті, 1943 року.

Сім'я Федоренка Андрія Івановича

- Син – Федоренко Іван Андрійович, 1922 року народження;
- Танкіст, майор. Воював з 1941 року по 1945 рік;
- Помер 5 листопада 1998 року. Похований в м. Сочі.

- Дочка – Федоренко Мотрона Андріївна, 1928 року народження;
- Померла 5 листопада 2005 року.
- Похована в м. Сочі

- ❖ Дружина – Федоренко Ганна, 1928 року народження;
- ❖ Померла в 1952 році;
- ❖ Похована в с. Варва

Дяченко Максим – учасник партизанського руху

- ▶ Потрапивши в оточення, М.ДЯЧЕНКО зміг вирватися з нього і повернутися додому в Остапівку. Він чекав лише зручного часу щоб почати боротьбу з окупантами.
- ▶ МАКСИМ брав участь у партизанському русі, а за сумісництвом виконував обов'язки фельдшера.
- ▶ Під час виконання будь-якого завдання, в атаці партизани завжди попереду бачили високого на зріст Максима. Гнів і образа за дні перших поразок примусили Максима не пропускати жодної можливості для участі в операціях і боях.
- ▶ У години дозвілля партизани часто просили його заспівати, бо він мав гарний голос, і годинами слухали задушевні пісні в його виконанні.
- ▶ Після з'єднання з Червоною Армією, Максим пішов на фронт, воював до Перемоги.

Чеверда Олександра Пилипівна

- Чеверда Олександра Пелипівна, народилася 1921 року. Нелегка доля випала цій жінці. Коли Олександрі Пелипівні було 5 років, померла мати. Згодом помер і батько. У 9 років залишилась сама в хаті. Хто захистить сироту? Тому й була під час розкуркулення вигнана із власної хати. Та, як кажуть, світ не без добрих людей. Олександрю Пилипівну забрали родичі в російське місто Саратов. Там вчилася і працювала 2 роки на залізній дорозі.

- Потім Олександра повернулася в рідну Остапівку. Дівчині було 18 років, як почалась війна. Перед приходом німців в Остапівку вона з односельцями-однолітками копали окопи, працювали в місті Прилуки на аеродромі. Після захоплення села німцями, Олексадра робила всю роботу за їх наказом: сіяла, молотила, косила. У день жнивувала, а в ночі молотила біля молотарки. Молотарку охороняли німецькі солдати щоб ніхто нічого не взяв. За роботу німці за місяць давали їй 7 кг. ячменю.

Чеверда Олександра Пилипівна

- ▶ Нацистські окупанти були в Остапівці майже 4 роки. Тяжке життя було у всіх людей села. На роботу потрібно було виходити в зазначений час. Якщо запізнишся, то забирали у старостат, невиключаючи світла били до крові. Було дуже важко виживати.
- ▶ У вересні остапівчани діждались перемоги, радянські війська зайшли в село. Після звільнення Остапівки Олександра пішла працювати в колгосп, де й зустріла свого судженого Петра. Народила трьох дітей, виховала та вивчила їх.
- ▶ «Будьмо вдячні долі, що ми є», - так завжди говорила гостям старенька.

Пам'ятники жителям села, які загинули під час Другої світової війни

- У час німецько-радянської війни в 1941 році в бою за с. Остапівка загинуло 8 радянських бійців, серед них капітан Лук'яненко М.П. Прізвища інших - невідомі. Всі вони були захоронені на місці загибелі в братській могилі.

- У 1943 р. в боях за визволення Остапівки загинуло 4 воїни. Прізвища їх невідомі. У 1969 році їх останки перезахоронили в центрі села і поряд установлено пам'ятник на честь 238 жителів села, що загинули на фронтах громадянської, радянсько-фінської та Другої світової воєн.
- На постаменті зроблено напис : «Бійцям, що загинули за свободу і незалежність нашої Батьківщини. 1941-1945 рр.»

Втрати с. Остапівка

- село Остапівка було окуповане 17 вересня 1941 року о 15 годині.
- У німецьке рабство вигнано 22 особи.
Знищено нацистами 8 осіб. Спалено 3 двори.
- Визволене 16 вересня 1943 року о 4 годині

Дякую за увагу!

**Відокремлений структурний підрозділ
«Ніжинський фаховий коледж Національного університету біоресурсів
і природокористування України»**

МОЯ РОДИНА В РОКИ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ

**РОБОТУ ВИКОНАЛА СТУДЕНКА ГРУПИ ОН201
ВІДДІЛЕННЯ ЕКОНОМІКИ, ЛОГІСТИКИ
ТА ІНФОРМАЦІЙНИХ СИСТЕМ
ЧЕРНЕНЬКА ВАЛЕРІЯ**

ПЛАН

- ✓ ВСТУП
- ✓ РОДИННЕ ДЕРЕВО
- ✓ ХМЕЛЬОВСЬКИХ ОЛЕКСІЙ ДМИТРОВИЧ
- ✓ ХМЕЛЬОВСЬКИХ (БЕЗЗУБ) ВАРВАРА АНДРІЇВНА
- ✓ ГОЛІНСЬКИЙ СТЕПАН ПАНТЕЛЕЙМОНОВИЧ
- ✓ ГОЛІНСЬКА (КЛЮШНИК) МАРТА ВАСИЛІВНА
- ✓ ЦЮЦИК ДМИТРО МИКОЛАЙОВИЧ
- ✓ ЦЮЦИК (ВОЛОС) МАРІЯ ОЛЕКСІЇВНА
- ✓ ЧЕРНЕНЬКИЙ ВАСИЛЬ ЛАВРІНОВИЧ
- ✓ ЧЕРНЕНЬКА ПЕЛАГЕЯ СТЕПАНІВНА
- ✓ ХАРЧЕНКО ІВАН ФІЛІПОВИЧ
- ✓ ВИСНОВКИ
- ✓ ДЖЕРЕЛА

ВСТУП

НАЖАЛЬ, Я ТА МОЯ СІМ'Я ПОГАНО ЗНАЄМО НАШЕ КОРИННЯ. НА ЦЕ Є РІЗНІ ПРИЧИНИ ТА ТЕ, ЩО Я ДІЗНАЛАСЯ ПІД ЧАС ВИКОНАННЯ ЦЬОГО ПРОЕКТУ ЗМУШУЄ МЕНЕ ПИШАТИСЯ СВОЇМИ ПРЕДКАМИ.

Я ВВАЖАЮ, ЩО ВНЕСОК У ДРУГУ СВІТОВУ ВІЙНУ КОЖНОГО З НИХ ДУЖЕ ЦІННИЙ, ХОЧ І НЕ ВСІ БРАЛИ УЧАСТЬ У НІЙ.

ТАКОЖ ХОЧУ ДОДАТИ, ЩО ІНФОРМАЦІЯ МОЖЕ БУТИ НЕ ЗОВСІМ ДОСТОВІРНОЮ, БО БІЛЬШУ ЧАСТИНУ МЕНІ ОПОВІДАЛИ МОЇ БАБУСИ ТА ДІДУСЬ.

ДЛЯ КРАЩОГО РОЗУМІННЯ ПРЕДСТАВЛЯЮ РОДИННЕ ДЕРЕВО.

1939-1945
ПАМ'ЯТАЄМО
ПЕРЕМАГАЄМО

РОДИННЕ ДЕРЕВО

ХМЕЛЬОВСЬКИХ ОЛЕКСІЙ ДМИТРОВИЧ

17.03.1920- 2001 РР

МІЙ ПРАДІДУСЬ, ОЛЕКСІЙ ДМИТРОВИЧ,
НАРОДИВСЯ В МІСТІ ОРЕЛ (РОСІЯ). ПЕРЕД
ВІЙНОЮ ВІН СЛУЖИВ ПРИКОРДОННИКОМ НА
ВОЛИНІ. КОЛИ НІМЦІ ЙШЛИ ЧЕРЕЗ КОРДОН, ТО
ВОНИ ОТОЧИЛИ ПРИКОРДОННИКІВ. ПОЛОВИНУ
БУЛО РОЗСТРІЛЯНО, А ІНША ПОЛОВИНА, ЯКА
БУЛА В ТИЛУ (СЕРЕД НИХ І МІЙ ДІДУСЬ),
ПОТРАПИЛА ДО ПОЛОНУ.

У КОНЦТАБОРІ ВІН ПРОБУВ ДО КІНЦЯ ВІЙНИ. ЗВІСНО
 ДЕКІЛЬКА РАЗІВ ВІН НАМАГАВСЯ ТІКАТИ, АЛЕ
 БЕЗУСПІШНО. ПІД ЧАС ОСТАННЬОЇ СПРОБИ ВТЕЧІ ЙОГО
 БУЛО ПОРАНЕНО В ПЛЕЧЕ. З ЦИМ УЛАМКОМ ОЛЕКСІЙ
 ДМИТРОВИЧ ПРОБУВ ДО КІНЦЯ ВІЙНИ. ПІСЛЯ
 ЗАКІНЧЕННЯ ВІЙНИ УСІХ ПОЛОНЕНИХ ЗВІЛЬНЯЛИ. МІЙ
 ПРАДІДУСЬ ПОВЕРНУВСЯ ДОДОМУ.

Місце полону: Лемберг
Табір: шталаг VI А, шталаг XII F
Табірний номер: 31101
Дата полону: 30.06.1941

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25																								
Personalkarte I: Personelle Angaben																		Beschäftigung der Gefangenenkarte Nr. <u>31106</u> 181						
Kriegsgefangenen-Stammlager: Stalag VI/T																		Lager: Stalag VI/B 1/E						
Name: С.Н.М.ЪЕЛІЕВСКІ ХМЕЛЕВСКИЙ																		Staatsangehörigkeit: Russ						
Vorname: АЛЕКСЕИ АЛЕКСЕИ																		Dienstgrad: Schütze 50						
Geburtsort und -zeit: 17.11.20 Nowice																		Truppenteil: 141 Masch. gew. Komp. ulw.						
Religion: Orthodox																		Zivilberuf: Bauer Berufs-Gr.: 144						
Vorname des Vaters: Dimitri																		Matrikel Nr. (Stammrolle des Heimatlandes):						
Familienname der Mutter: Saprygin																		Gefangennahme (Ort und Datum): Zukow 30.6.41						
Ob gefand, krank, verwundet eingeliefert:																								
Bild																		Nähere Personalbeschreibung						
																		Besondere Kennzeichen: keine						
Größe: 1,51 Haarfarbe: braun																		Name und Anschrift der zu benachrichtigenden Person in der Heimat						
Fingerabdruck des rechten Zeigefingers																		Annelina Anweilewssci Olchowaisch. Str. Opuszkow. Str. Kuschbrodskii in Russk. Kraj Lublin Nowice Lublinski Wenden						
																		Zugang an Waff gemäß cm 25.7.40 Erkennungsmärke erhalten mit 4... den 20.06.1942 194 Stalag XI F Bolzen/Wm.						
Die Bekanntheit des Verstorbenen... ist abgelehnt																								
Stammlager: Stalag VI/B																		Erkennungsmärke Nr. 31106 Lager: 10						

ХМЕЛОВСЬКИХ (БЕЗЗУБ) ВАРВАРА АНДРІЇВНА 1920- 2005 РР

ВАРВАРА АНДРІЇВНА НАРОДИЛАСЯ В МІСТІ
ТАГАНРОГ(НИНІ РОСІЯ, РОСТОВСЬКА ОБЛАСТЬ). ТЯЖКА
БУЛА ДОЛЯ У ЖІНОК ПІД ЧАС ВІЙНИ. ЧЕРЕЗ
ФАШИСТЬСЬКІ КОНЦТАБОРИ І РАБСЬКУ ПРАЦЮ НА
ЧУЖИНІ ПРОЙШЛИ МІЛЬЙОНИ ЖІНОК. СЕРЕД НИХ БУЛА
Й МОЯ ПРАБАБУСЯ ВАРВАРА АНДРІЇВНА.

НА ПОЧАТКУ ВІЙНИ ПРАБАБУСІ БУВ ТІЛЬКИ 21 РІК. В ЇЇ ДІМ УВІРВАЛИСЯ ПОЛІЦАЇ РАЗОМ ІЗ НІМЦЯМИ І ЗАБРАЛИ ЇЇ, НАВІТЬ НЕ ДАВШИ ПОПРОЩАТИСЯ З РІДНИМИ. ПРАБАБУСЮ ВІДВЕЗЛИ НА СТАНЦІЮ І РАЗОМ З ІНШИМИ ЗАГНАЛИ У ВАГОНИ, ПРИЗНАЧЕНІ ДЛЯ ПЕРЕВЕЗЕННЯ ХУДОБИ, І ПОВЕЗЛИ ДО НІМЕЧЧИНИ. ПРАЦЮВАЛА СПОЧАТКУ НА РІЗНИХ ФАБРИКАХ, А ПОТІМ У ГОСПОДАРЯ. ПІСЛЯ ВІЙНИ БУЛА ПОВЕРНЕНА НА БАТЬКІВЩИНУ.

Варвара Андріївна (ліворуч) зі своєю мамою Мотрею

Варвара Андріївна (посередині) з дітьми

Варвара із зятем Іваном

Варвара із сином Віктором

ФОТОГРАФІЇ

Подружжя Хмельовських Олексія і Варвари

Молода Варвара

Олексій Дмитрович з племінником

ГОЛІНСЬКИЙ СТЕПАН ПАНТЕЛЕЙМОНОВИЧ

1913- 1953 РР

ПРАДІДУСЬ НАРОДИВСЯ І ЖИВ У СЕЛІ КРОПИВНЕ, ТОДІ ДМИТРІВСЬКИЙ РАЙОН ЧЕРНІГІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ. ВІН ЗМІГ ПЕРЕЖИТИ ВІЙНУ І МАВ ДОСИТЬ ВЕЛИКІ ДОСЯГНЕННЯ, ПРОТЕ ПОМЕР ВІН НА РОБОТІ УЖЕ ПІСЛЯ ВІЙНИ.

На жаль фото прадіда немає, на знімку його син Іван, з яким вони дуже схожі.

НА ПОЧАТКУ ВІЙНИ ЙОГО ПРИЗВАЛИ ДО ЛАВ АРМІЇ
ДМИТРІВСЬКИМ РВК. СТЕПАН ПАНТЕЛЕЙМОНОВИЧ
БУВ КОМАНДИРОМ 101 ГВ. СТРЕЛЕЦЬКОГО ПОЛКУ.

СЛУЖИВ У ВІЙСЬКОВІЙ ЧАСТИНІ 101 ГВ. СТРЕЛЕЦЬКОГО ПОЛКУ
35 ГВ. СТРЕЛЕЦЬКОЇ ДИВІЗІЇ.

Дата подвигу: 29.04.1945

Найменування нагороди: Орден Слави III ступеня

Наказ підрозділу

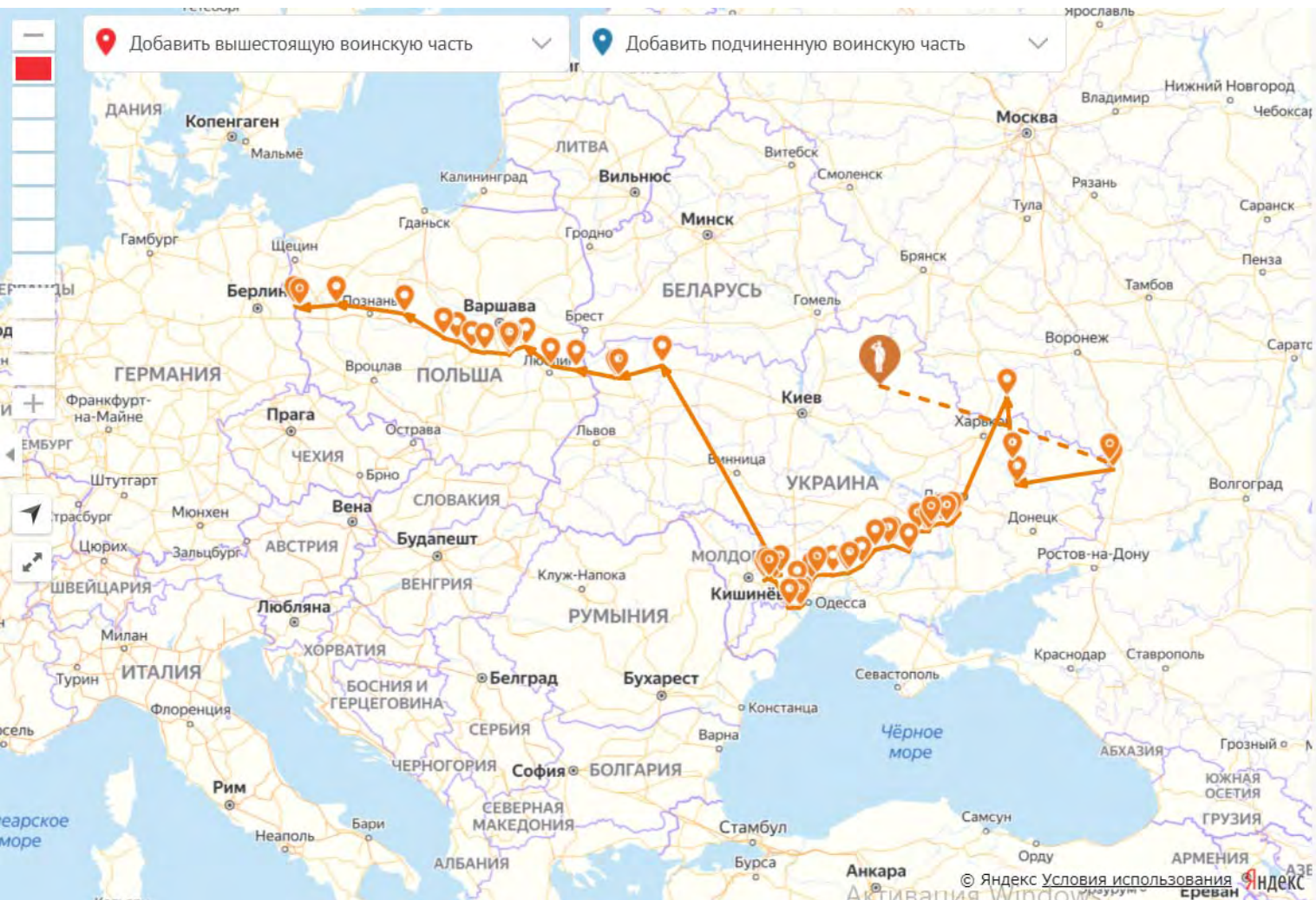
№: 184 / н від: 08.06.1945

Видано: 35 гв. сд

З документу:

29-04-45 года в бою за 586 квартал города Берлин тов. Голинский
лично захватил в плен вражеского офицера.

БОЙОВИЙ ШЛЯХ

Место рождения	Место призыва	Награждение	☒ Боевая операция	☒ Координаты боевого пути
☐ Дополнительные координаты	☒ Вышестоящие воинские части	☒ Подчиненные воинские части	☐ Первичное захоронение	
Госпиталь	Место выбытия	Лагерь	Военно-пересыльный пункт	Боевой путь в составе ВЧ

Прибытие/Выбытие из ВЧ

Активация Windows. Чтобы активировать Windows, перейдите в раздел

НАГРАДНОЙ ЛИСТ.

1. ФАМИЛИЯ ИМЯ И ОТЧЕСТВО - Голинский Степан Пантелеевич. ✓
2. ВОЕННОЕ ЗВАНИЕ - Гвардии сержант, 3. ДОЛЖНОСТЬ, ЧАСТЬ - Командир отделения 9 роты 101 Гвардейского Стрелкового Краснознаменного ордена Кутузова полка 35 Гвардейской Стрелковой Лозовской Краснознаменной орденов Суворова и Богдана Хмельницкого Дивизии.

ПРЕДСТАВЛЯЕТСЯ К НАГРАЖДЕНИЮ ОРДЕНОМ "СЛАВА 3 СТЕПЕНИ".

4. ГОД РОЖДЕНИЯ - 1913, 5. НАЦИОНАЛЬНОСТЬ - украинец, 6. ПАРТИЙНОСТЬ - беспартийный, 7. УЧАСТИЕ В ГРАЖДАНСКОЙ ВОЙНЕ, ПОСЛЕДУЮЩИХ БОЕВЫХ ДЕЙСТВИЯХ ПО ЗАЩИТЕ С С С Р И ОТЕЧЕСТВЕННОЙ ВОЙНЕ - с 9-09-44 года 1 Бел. Фронт по н. время.
- ИМЕЕТ ЛИ РАНЕНИЯ И КОНТУЗИИ В ОТЕЧЕСТВЕННОЙ ВОЙНЕ - легко ранен 30-01-45 года.
9. С КАКОГО ВРЕМЕНИ В КРАСНОЙ АРМИИ - с 1943 года.
10. КАКИМ РЕК ПРИЗНАН - Дмитриевским Черниговской обл.
11. ЧЕМ РАНЕЕ НАГРАЖДЕН - не награждался.
12. ПОСТОЯННЫЙ ДОМАШНИЙ АДРЕС ПРЕДСТАВЛЯЕМОГО К НАГРАЖДЕНИЮ -

КРАТКОЕ ИЗЛОЖЕНИЕ ЛИЧНОГО БОЕВОГО ПОДВИГА ИЛИ ЗАСЛУГ.

29-04-45 года в бою за 586 квартал города Берлин тов. Голинский лично захватил в плен вражеского офицера.

ДОСТОИН НАГРАЖДЕНИЯ ОРДЕНОМ " СЛАВА 3 СТЕПЕНИ ".

Командир 101 Гвардейского Стрелкового Краснознаменного ордена Кутузова полка
ГВАРДИИ ПОДПОЛКОВНИК

/ДЕГТЯРЕВ/

Дегтярев

" 14 " ИЮНЯ 1945 ГОДА.

П Р И К А З

ЧАСТЯИ 35 ГВАРДЕЙСКОЙ СТРЕЛКОВОЙ ЛОЗОВСКОЙ КРАСНОЗНАМЕННОЙ ОРДЕНОВ СУВОРОВА И БОГДАНА ХМЕЛЬНИЦКОГО Д И В И З И И

" 8 " ИЮНЯ 1945 ГОДА

№ 0184/к

Действующая Армия.

От имени Президиума Верховного Совета СССР, за образцовое выполнение боевых заданий командования на фронте борьбы с немецкими захватчиками и проявленное при этом доблесть и мужество - Н А Г Р А Ж Д А Ю :

Орденom " СЛАВА ТРЕТЬЕЙ СТЕПЕНИ "

1. Гвардии младшего сержанта АНИСИМОВА Василия Петровича	Командира отделения транспортной роты 102 Гвардейского стрелкового полка.
2. Гвардии рядового БАТАЛОВА Спиридона Тихоновича	Безового 118 Гвардейского артиллерийского полка.
3. Гвардии старшину БАРАНОВА Ивана Ивановича	Начальника радиы 118 Гвардейского артиллерийского полка.
4. Гвардии рядового БАЛАНУЦА Василия Андреевича	Замкового 78 мм. орудия 101 Гвардейского стрелкового полка.
5. Гвардии рядового БЛАЖКО Василия Петровича	Стрелка 101 Гвардейского стрелкового полка.
6. Гвардии младшего сержанта БОЖЕНКО Ивана Петровича	Дегазатора взвода хим. защиты 101 Гвардейского стрелкового полка.
7. Гвардии рядового БАРАНОВА Михаила Николаевича	Безового транспортной роты 100 Гвардейского стрелкового полка.
8. Гвардии ефрейтора ВАСИЛЬЕВА Николая Васильевича	Помощника командира стрелкового отделения 101 Гвардейского стрелкового полка.
9. Гвардии рядового ВЕРЕМЬЕВА Филиппа Кузьмича	Телефониста роты связи 101 Гвардейского стрелкового полка.
10. Гвардии рядового ГРИГОРЬЕВА Петра Леонтьевича	Санитарного инструктора 100 Гвардейского стрелкового полка.
11. Гвардии рядового ГОРОХОВЕЦ Гаврила Павловича	Стрелка 101 Гвардейского стрелкового полка.
12. Гвардии сержанта ГОЛИНСКОГО Степана Пантелеевича	Командира отделения стрелкового 101 Гвардейского стрелкового полка.
13. Гвардии рядового ГОРБУНОВА Петра Ивановича	Хим. инструктора 100 Гвардейского стрелкового полка.
14. Гвардии младшего сержанта ГАТАУЛИНА Габдулахама Назиповича	Хим. инструктора 101 Гвардейского стрелкового полка.
15. Гвардии сержанта ГРИНЬКОВА Тихона Дмитриевича	Повара 100 Гвардейского стрелкового полка.
16. Гвардии младшего сержанта ДУВОВИЦКОГО Виталия Егоровича	Санитарного инструктора 101 Гвардейского стрелкового полка.
17. Гвардии рядового ДОМНИЧЕВА Якова Павловича	Безового батареи 118 Гвардейского артиллерийского полка.
18. Гвардии рядового ДРОБИТКО Трофима Радионовича	Безового транспортной роты 100 Гвардейского стрелкового полка.
19. Гвардии рядового ЕМЕЛЬЯНЕНКО Ивана Ефимовича	Безового транспортной роты 100 Гвардейского стрелкового полка.
20. Гвардии рядового ЖИЛИНСКОГО Виктора Александровича	Подносчика пулеметного расчета 100 Гвардейского стрелкового полка.

Згадки в документах

ГОЛІНСЬКА (КЛЮШНИК) МАРТА ВАСИЛІВНА 1914- 1995 РР.

МАРТА ВАСИЛІВНА НАРОДИЛАСЯ І ЖИЛА У СЕЛІ КРОПИВНЕ, ТОДІ ДМИТРІВСЬКИЙ РАЙОН ЧЕРНІГІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ.

КОЛИ ПОЧАЛАСЯ ВІЙНА ЇЇ ЧОЛОВІКА, СТЕПАНА, ЗАБРАЛИ НА ФРОНТ, А САМА МАРТА ЛИШИЛАСЬ У СЕЛІ. ПРАЦЮВАЛА НА ФЕРМІ БРИГАДИРОМ.

Марта Василівна із своїм братом та племінником

ЦЮЦИК ДМИТРО МИКОЛАЙОВИЧ 15.10. 1913-1988РР

ДМИТРО МИКОЛАЙОВИЧ НАРОДИВСЯ В С. БАГНУВАТО, ТУРКІВСЬКИЙ РАЙОН, ЛЬВІВСЬКА ОБЛАСТЬ.

В РОКИ ВІЙНИ БУВ УЧАСНИКОМ ВІНИЩУВАЛЬНОГО БАТАЛЬЙОНУ «ЯСТРУБКИ». НА ЗАХОДІ ЇХ НАЗИВАЛИ КОЛАБОРАНТИ, ЯКИХ ВЕРБУВАЛО НКВД З МІСЦЕВИХ ЖИТЕЛІВ У ЦІ Ж БАТАЛЬЙОНИ. ВИКОРИСТОВУВАЛИ ТАКУ ЗБРОЮ: ГВИНТІВКА МОСІНА, СВТ-40, ППШ, ППС-43, РЕВОЛЬВЕР НАГАНА, ПІСТОЛЕТ ТТ, КУЛЕМЕТ ДП, Ф-1, РГ-42

1. Син Михайло
2. Невістка Ольга
3. Внучка Оксана

«Яструбки»

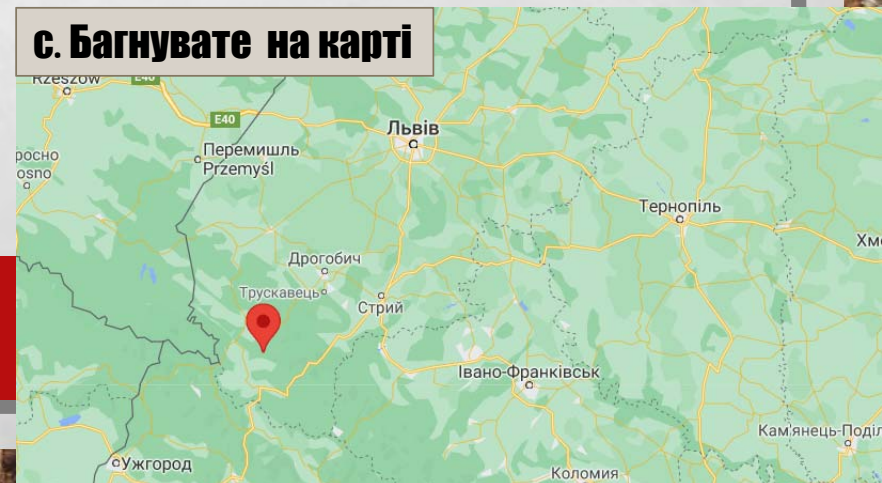
ЦЮЦИК (ВОЛОС) МАРІЯ ОЛЕКСІЇВНА

МАРІЯ ОЛЕКСІЇВНА НАРОДИЛАСЯ В С. БАГНУВАТЕ
ЛЬВІВСЬКА ОБЛАСТЬ ТУРКІВСЬКИЙ РАЙОН. ПІД
ЧАС ВІЙНИ ПЕРЕБУВАЛА ВДОМА І ДОГЛЯДАЛА ЗА
СВОЇМИ ДІТЬМИ. ЗАЙМАЛАСЯ ДОМАШНІМ
ГОСПОДАРСТВОМ.

**Схожа на неї, онука
Марії, Оксана**

с. Багнувате на карті

ЧЕРНЕНЬКИЙ ВАСИЛЬ ЛАВРІНОВИЧ 1914-?

ВІН НАРОДИВСЯ У ЧЕРНІГІВСЬКІЙ ОБЛ., ДМИТРІВСЬКОМУ Р-Н, С. КРОПИВНЕ. ПРАПРАДІД ВАСИЛЬ ПОТРАПИВ У ПОЛОН. ТАМ ВІН ПРАЦЮВАВ У БАУЕРА. МІЙ ДІДУСЬ АНАТОЛІЙ (ВНУК ВАСИЛЯ) РОЗПОВІДАВ, ЩО ДІД ВАСИЛЬ БУВ У ГОСПОДАРЯ, БО ГАРНО ГНАВ ГОРІЛКУ. І НАВІТЬ МАВ «АВТОРИТЕТ» У СВОГО ХАЗЯЇНА. ПІСЛЯ ЗАКІНЧЕННЯ ВІЙНИ ПРИБУВ НА БАТЬКІВЩИНУ.

ФОТО ПРАПРАДІДА НЕМАЄ, Є ФОТО ЙОГО ВНУКА, ЯКИЙ СХОЖИЙ З НИМ

**Внук Анатолій
(мій дідусь)**

ЧЕРНЕНЬКА ПАЛАГЕЯ СТЕПАНІВНА 1914-?

ПРАПРАБАБА ПАЛАГЕЯ (ЖІНКА ВАСИЛЯ)
ТАКОЖ НАРОДИЛАСЯ В С. КРОПИВНЕ. ПІД
ЧАС ВІЙНИ ПРАЦЮВАЛА НА ФЕРМІ В СЕЛІ.
КОЛИ НАСТУПАЛИ НІМЦІ, З ЇЇ СЛІВ, ЛЮДИ
ХОВАЛИСЯ В БАЗАЛІЇВЩИНІ АЖ ПІД
ЯРОШІВКОЮ (БАЗАЛІЇВЩИНА ВХОДИТЬ ДО
РЯДУ ЯРІВ СЕЛА, ЯКІ УТВОРИЛИСЯ ПІСЛЯ
ЗАСИХАННЯ РІЧКИ ХВОЩОВА). ОДНОГО
РАЗУ, ПІД ЧАС ТАКОГО НАСТУПУ, ЗАГУБИЛА
СИНА - МОГО ПРАДІДА ІВАНА. ТА НА ЩАСТЯ
ЙОГО ПРИВЕЛИ ЗНАЙОМІ БАБИ ПАЛАГЕЇ.

**Палагея зі
своюю
внучкою
Людмилою**

р. Хвощова

ХАРЧЕНКО ІВАН ФІЛІПОВИЧ (1903-?)

ВІЙСЬКОВО-ПЕРЕСИЛЬНІ ПУНКТИ І ЗАПАСНІ ПОЛКИ

ДАТА НАРОДЖЕННЯ: 1903

МІСЦЕ НАРОДЖЕННЯ: УКРАЇНСЬКА РСР, ЧЕРНІГІВСЬКА ОБЛ.,
ДМИТРІВСЬКИЙ Р-Н, С. КРОПИВНЕ

ДАТА І МІСЦЕ ПРИЗОВУ: ДМИТРІВСЬКИЙ РВК, УКРАЇНСЬКА РСР,
ЧЕРНІГІВСЬКА ОБЛ., ДМИТРІВСЬКИЙ Р-Н

ВІЙСЬКОВЕ ЗВАННЯ: РЯДОВИЙ

ВІЙСЬКОВО-ПЕРЕСИЛЬНИЙ ПУНКТ: 81 ЗСП

ПРИБУВ В ЧАСТИНУ: 13.01.1945

ВІЙСЬКОВА ЧАСТИНА: ПП ЧЕРНІГІВСЬКОГО ОВК

Фото дочки Івана Філіповича

Зі слів його дочки Марії, коли була війна Іван Філіпович був у полоні. Прибув у рідне село після завершння війни.

ВИСНОВКИ

ДРУГА СВІТОВА ВІЙНА ЗАБРАЛА МІЛЬЙОНИ ЖИТТІВ. ЦЯ ЖЕРТВА НЕ ПОВИННА БУТИ ЗАБУТОЮ. МИ МАЄМО БЕРЕГТИ І ПЕРЕДАВАТИ СВОЇМ ДІТЯМ ПАМ'ЯТЬ ПРО НАШИХ ПРАЦУРІВ. БО ЇХНІ ЖЕРТВИ, ЇХНЯ ПРАЦЯ ЗАБЕЗПЕЧИЛА НАШЕ МАЙБУТНЄ. ТОМУ ПАМ'ЯТЙМО ПРО НАШИХ ГЕРОЇВ І ЦІНУЙМО ЇХНІ СТАРАННЯ!

ДЯКУЮ ЗА УВАГУ!

Відокремлений структурний підрозділ
«Ніжинський фаховий коледж НУБіП України»

Коворотній Петро Євдокимович

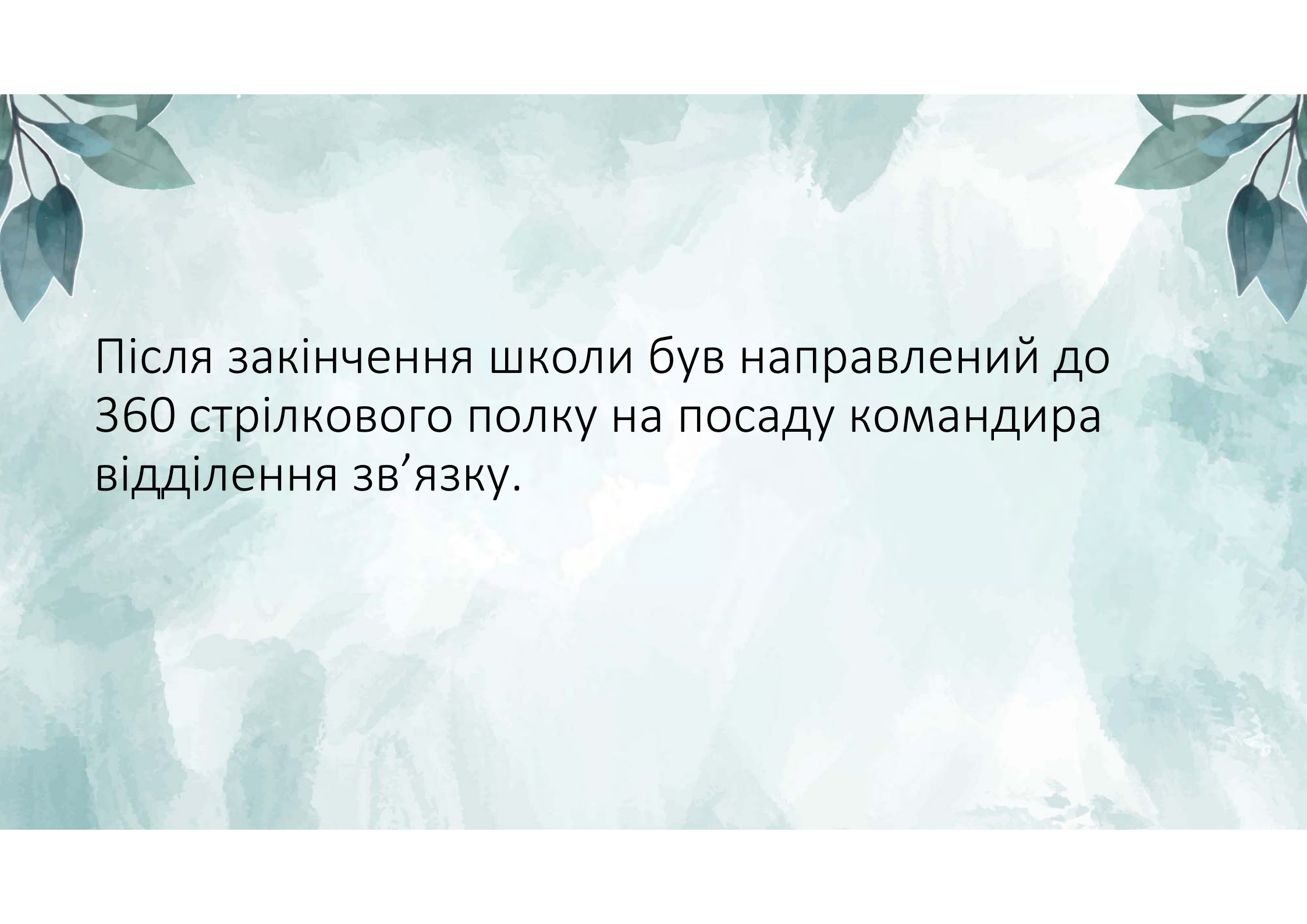
Підготувала студентка групи ПН201
відділення економіки, логістики
та інформаційних систем
Ковтун Катерина

Народився 29 червня 1918 року. Чернігівської області в сім'ї християнина бідняка.
До 1935 року, навчався в школі №7, закінчив 6 класів, а потім пішов на роботу в колгосп «ім.Фрунзе» м. Ніжин і проробив там до 1938 р.

7 жовтня 1938 р. був призваний Ніжинським РВК до лав Червоної армії й зарахований в в/ч 6593 в полкову школу зв'язку м. Краснодар на посаду зв'язківець.

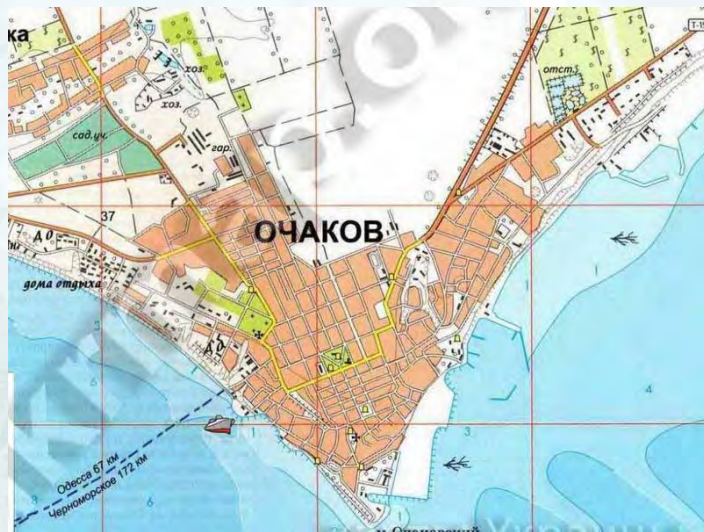
Після закінчення школи був направлений до
360 стрілкового полку на посаду командира
відділення зв'язку.

Коворотный Петр Евдокимович
Орден Отечественной войны I степени

Учасник німецько-радянської війни з 22 червня 1941 р. по 5 серпня 1941р. Був поранений під містом Очаків, Одеської обл.

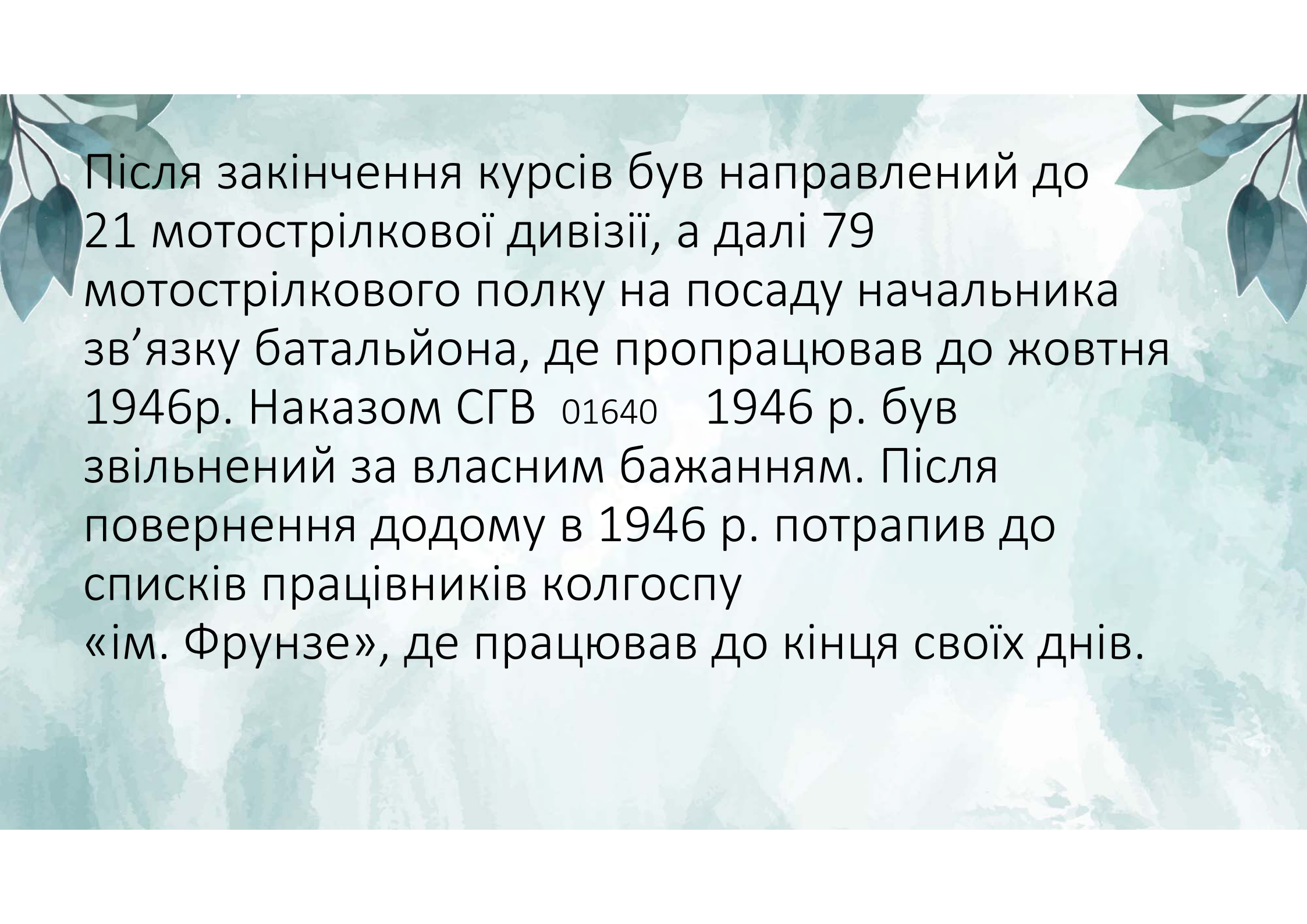
Після одужання був направлений в 15 гвардійську мотострілкову дивізію. Працював на комутаторі телефоністом. Пропрацював до вересня 1942 р., де захворів та був направлений в Госпіталь. Після одужання був направлений 38 мотострілкову бригаду. Працював начальником радіостанції РБМ у стрілковому батальйоні до 15 липня 1943р., де був поранений і направлений в Госпіталь.

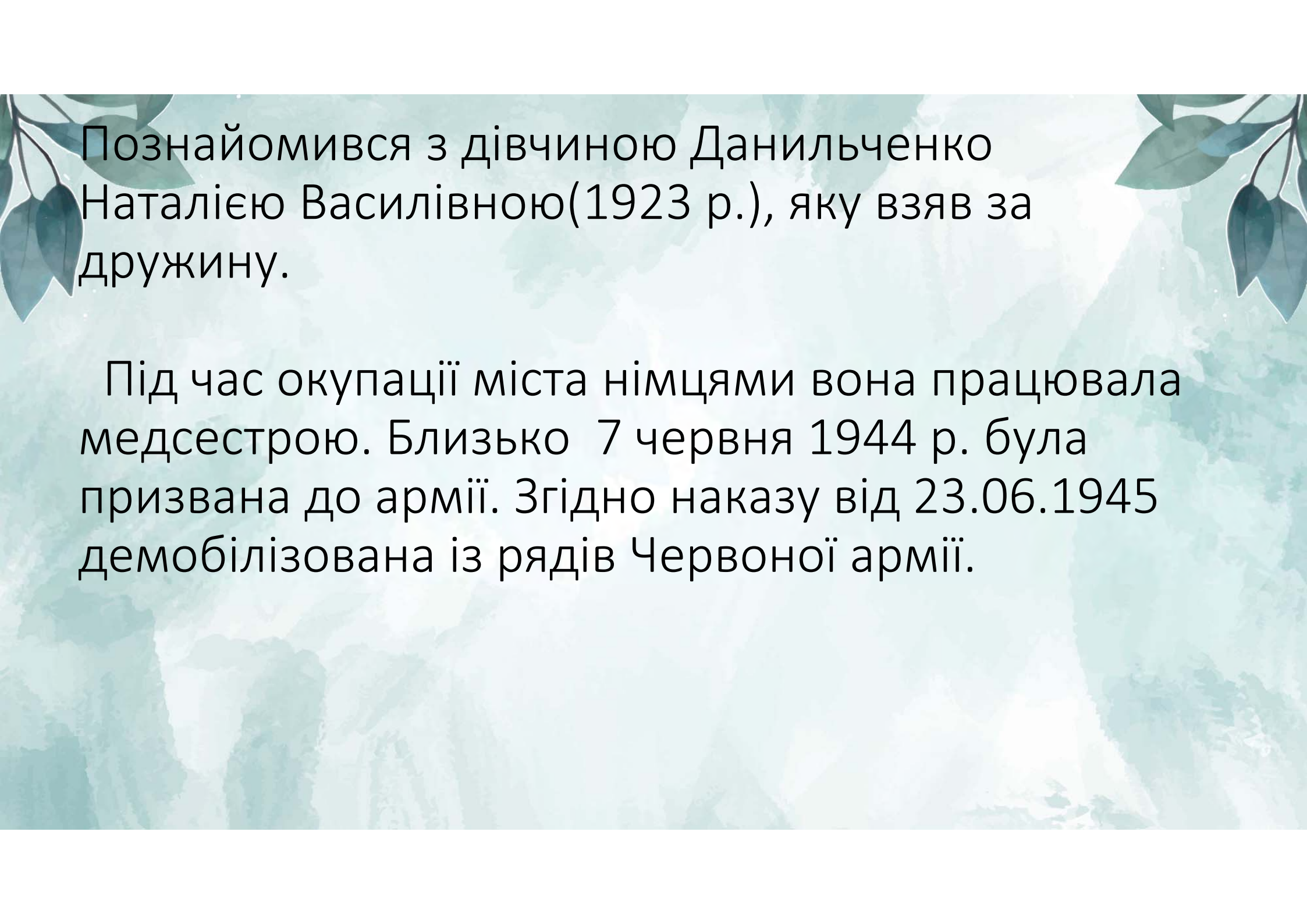
Після одужання переведений до 41 гвардійського мотострілкового корпусу, в окремий батальйон зв'язку.

Працював на посаді старшини телеграфної кабельної роти до 5 квітня 1945р. Звідки був направлений на курси в місто Колберг.

Після закінчення курсів був направлений до 21 мотострілкової дивізії, а далі 79 мотострілкового полку на посаду начальника зв'язку батальйона, де пропрацював до жовтня 1946р. Наказом СГВ 01640 1946 р. був звільнений за власним бажанням. Після повернення додому в 1946 р. потрапив до списків працівників колгоспу «ім. Фрунзе», де працював до кінця своїх днів.

Познайомився з дівчиною Данильченко Наталією Василівною(1923 р.), яку взяв за дружину.

Під час окупації міста німцями вона працювала медсестрою. Близько 7 червня 1944 р. була призвана до армії. Згідно наказу від 23.06.1945 демобілізована із рядів Червоної армії.

Одружилися у 1947 р.

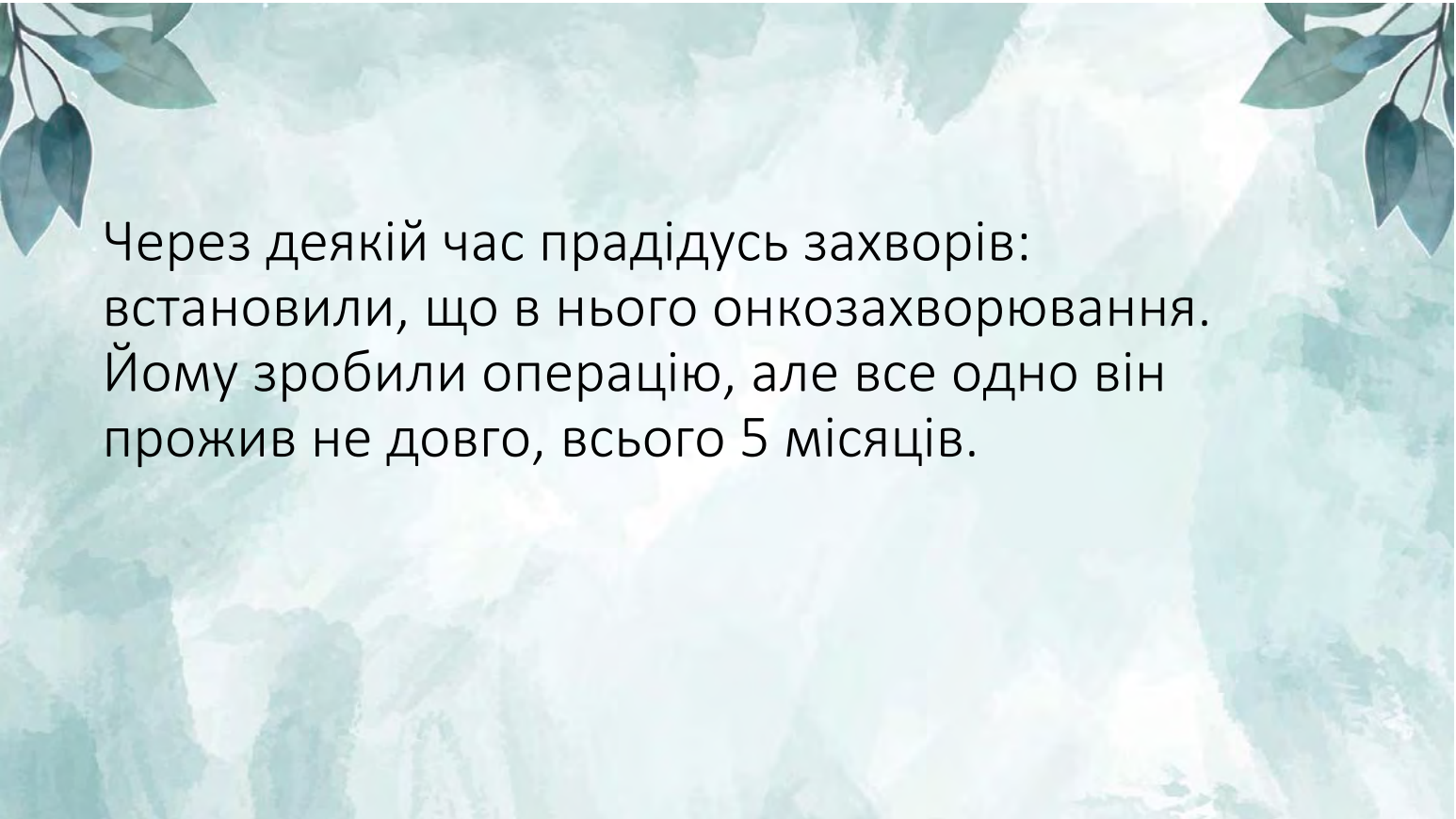
Вона була молодшою від Петра Євдокимовича на 5 років.

Прабабуся померла, коли їй був 51 рік.

У подружжя було 3 дітей.
Галина, Петро та Сергій.
Найстаршою дитиною була Галина (1948 р.)

Через деякій час прадідусь захворів:
встановили, що в нього онкозахворювання.
Йому зробили операцію, але все одно він
прожив не довго, всього 5 місяців.

Медаль «За отвагу»
Медаль «За оборону
Советского
Заполярья»
Медаль «За победу
над Германией в
Великой
Отечественной в
1941-1945 гг.»

Нагороди, які збереглися до сьогодні, але їх було більше – 10.

Помер Петро Євдокимович 27 березня 1984 року.
Похований в м. Ніжин на Фрунзовському
кладовищі, біля своєї дружини.

A decorative background featuring a watercolor-style illustration of green leaves and branches, primarily visible on the left and right sides of the lower half of the page. The colors are soft and blended, creating a natural, organic feel.

Дякую за увагу!

ВСП "Ніжинський Фаховий Коледж НУБіП України"

ПАВЛЕНКО СЕМЕН СИДОРОВИЧ

Підготував студент групи ПН201
відділення економіки, логістики та
інформаційних систем
Кононяко Владислав

**Мій прадід, Павленко Семен Сидорович, народився в місті Ніжині
15 лютого 1923 року. Дитинство дітлахів на той час було тяжким. У їхній
родині було 7 дітей, одна з яких не пережила голодомору 1932-1933 років.**

**ДРУГА СВІТОВА ВІЙНА ЗАСТАЛА МОГО ПРАДДА ВІСІМНАДЦЯТИРІЧНИМ
ЮНАКОМ, ЯКИЙ ВІДРАЗУ ПІШОВ БОРОНИТИ СВОЮ КРАЇНУ.**

Він був водієм на вантажному автомобілі. Возив різні вантажі: боєприпаси, провіант, поранених бійців. За час війни поміняв три автомобілі. Останній, на якому прагд закінчував свою службу в лавах Червоної Армії, був американський автомобіль Студебекер, який надали за програмою ленд-лізу.

**ЗАКІНЧЕННЯ ВІЙНИ ЗУСТРІВ У БЕРЛІНІ, ДЕ ЯК І БАГАТО ІНШИХ ВОЯКІВ,
ЗРОБИВ СВІЙ ПІДПИС НА СТІНАХ РЕЙХСТАГУ. ЗА ЧАС ВІЙНИ МАВ ДВА
ТЯЖКІ ПОРАНЕННЯ. ОПЕРАЦІЇ ЛІКАРІ РОБИЛИ ЧАСТО БЕЗ НАРКОЗУ, ТАК ЯК
ЙОГО НЕ ВИСТАЧАЛО НА ВСІХ, РОЗПОВІДАВ ПРАДІД МОЄМУ ТАТУ.**

У 1946 році брав участь в будівництві монументу «Воїн-визволитель», що розміщений в місті Берліні в Трептов парку. Його автомобільний полк був задіяний на підвезення граніту з розбитої Рейх канцелярії Гітлера. до рідного дому повернувся навесні 1947 року.

Після війни мій прадід працював водієм у колгоспі ім. Фрунзе
в місті Ніжині,
й на трудовому фронті він не пас задніх - був передовиком.

ПОМЕР МІЙ ПРАДІД У ВІЦІ 88 РОКІВ У 2011 РОЦІ.
МИ ЗАВЖДИ МАЄМО ПАМ'ЯТАТИ НАШИХ ГЕРОЇВ!

**Відокремлений структурний підрозділ
«Ніжинський фаховий коледж НУБіП України»**

Рибак Олександр Гаврилович

**Підготував студент
групи ПН201
відділення економіки, логістики
та інформаційних систем
Храмов Владислав**

Зміст

- ▶ Біографія
- ▶ Військова служба
- ▶ Військовий шлях
- ▶ Згадки в документах
- ▶ Пам'ять

Рибак Олександр Гаврилович

Рибак Олександр Гаврилович, народився 20.06.1922 в Українській РСР, а саме у Вінницькій області, Джулинського району в селі Джулинка. Батьки Рибак О.Г. були звичайними селянами: Рибак Гаврил Антонович 1879 року народження та рибак Марія Йосифівна 1976 року народження. Рибак Олександр Гаврилович для мене є рідним братом мого прадідуся по татовій лінії. Рибак О.Г. помирає 01.03.1944 року на ст.Оратів.

Рибак О.Г. в юнацькі роки

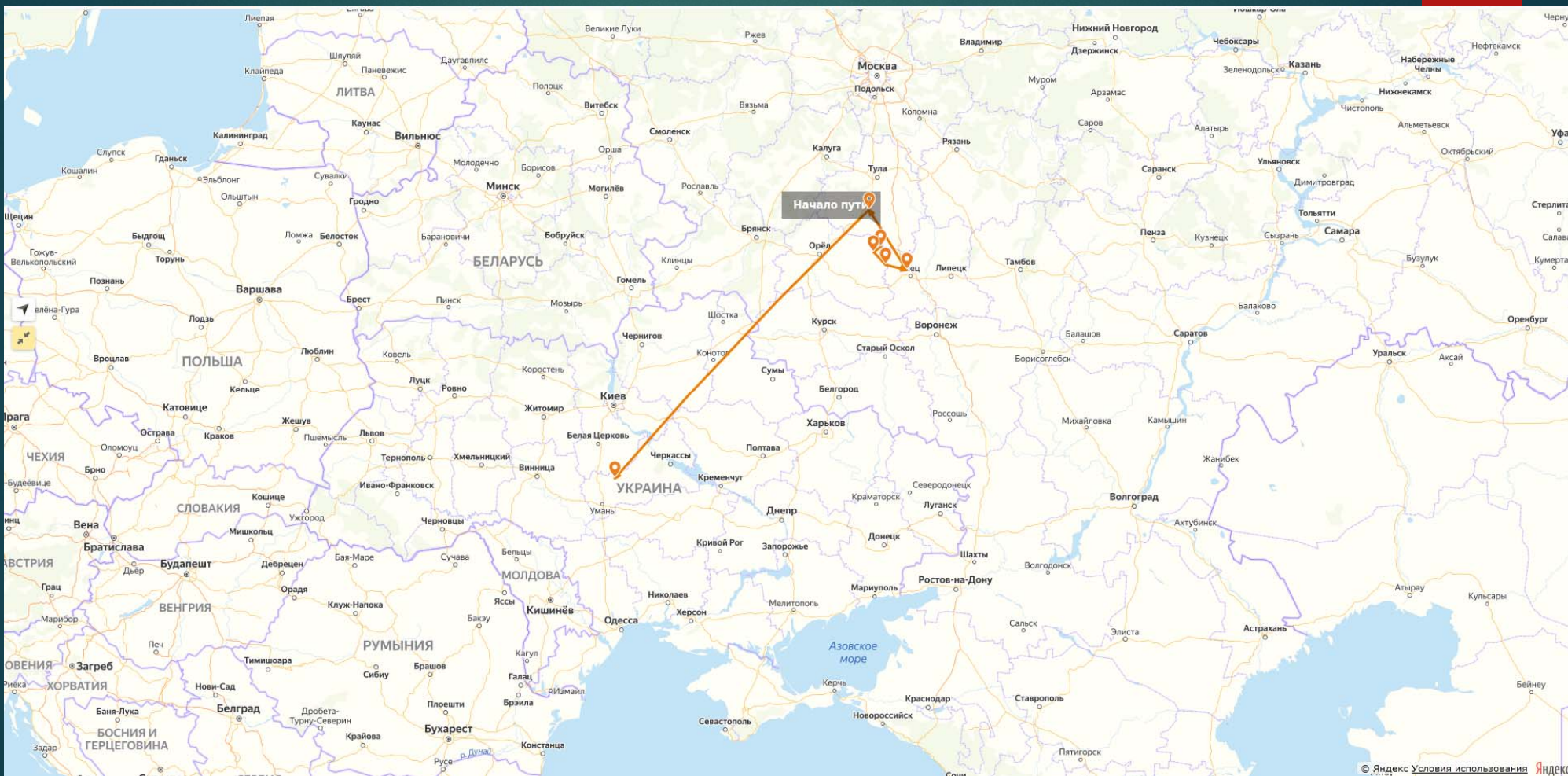
Військова служба Рибака О.Г.

Рибак Олександр Гаврилович був призваний у Ташкентський РВК, Узбецька РСР, Ташкентська обл. 25.07.1941. Мав військове звання спершу – лейтенант, згодом старший лейтенант. Був в таких військових частинах, як: 24 іптабр ; 484 іптап 24 оіптабр; 484 іптап РГК ; 99 ОСШР; Горьковський навчально-артилерійський центр. Рибак О.Г. помирає 01.03.1944 року на ст.Оратів. Рибак О.Г. не дожив 18 днів до дня визволення рідного села від німецьких військ.

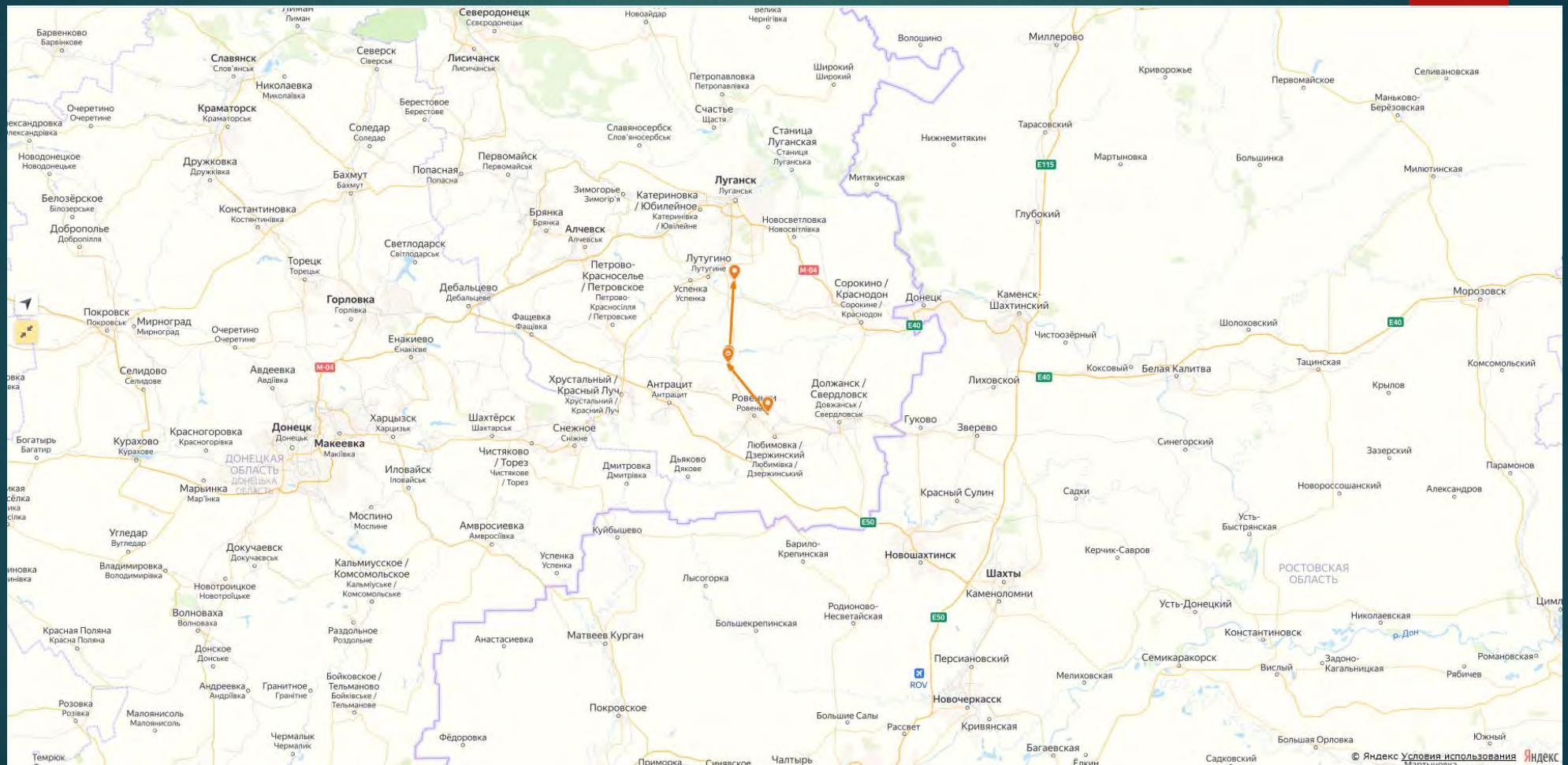
Рибак О.Г. під час військової служби

Військовий шлях

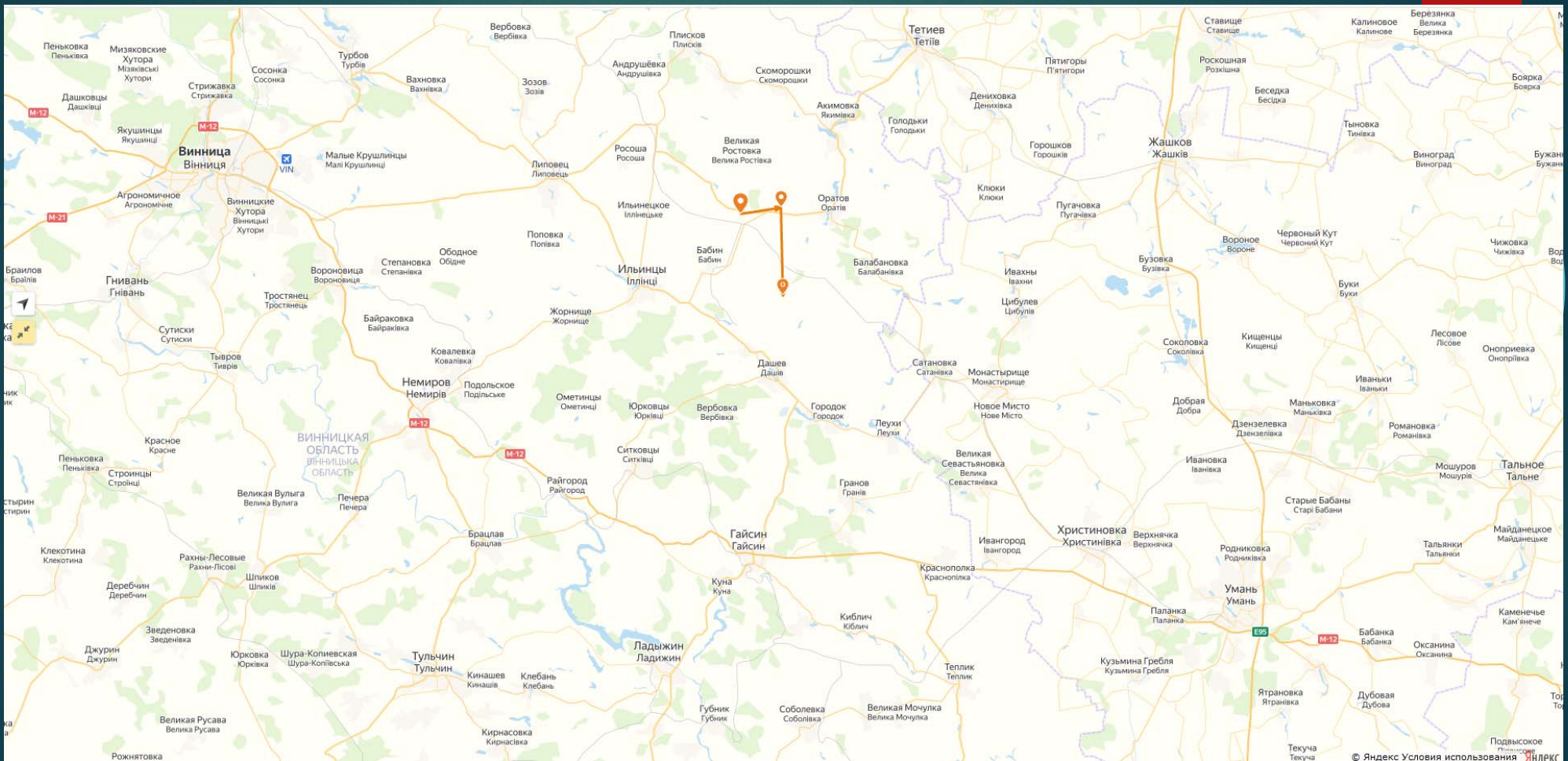
Військовий шлях у складі 484 іптап

Військовий шлях

Військовий шлях у складі 99 ОСШР. Бере активну участь у захисті декількох сел поблизу Луганська

Військовий шлях

Останні дні життя Рибак О.Г. проводить у складі 24 іптабр.

Згадки в документах

Решение - Истреб. № 171 ПНО
К. З. № 048203

ИМЕННОЙ СПИСОК
БЕЗВОЗВРАТНЫХ ПОТЕРЬ ОФИЦЕРСКОГО, СЕРЖАНТСКОГО И РЯДОВОГО СОСТАВА *частей 2У² ОБАБВБФ ФРК* дивизии с „ 101 по „ 20 августа 1944 г. „

№ п/п по порядку	Фамилия, имя и отчество	Военное звание	Должность и специальность	Партийность	Место и год рождения	Каким РВК и какой области призван	Когда и по какой причине выбыл	Где похоронен	Сведения о родственниках	
									Имя, отчество и фамилия жены или родителей	Адрес места жительства
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1.	<i>Тимкович</i> Константины Михайлович	<i>Сержант</i> Сержант	<i>Сержант</i> Сержант	<i>Бр</i> Бр	<i>Варшавская обл.</i> б.дер ст. Борешин 1914г.	<i>Варшавская обл.</i> ФРК, БССР	<i>Убит</i> 19.1.44г.	<i>б.в. дер с.</i> Брагинское Мельничное	<i>Сестра: Гринько</i> Григорий	<i>г. Минск</i> ул. Колумбийская д. 17
2.	<i>Магаченко</i> Олего Николаевич	<i>Р. ст.</i> Рядовой	<i>Рядовой</i> Рядовой	<i>З. ком.</i> З. ком.	<i>Саратовская обл.</i> Ш. Карамышевский р. н. с. Золотой город 1922г.	<i>Ш. Карамышевский</i> ФРК, Сар. обл.	<i>Убит</i> 29.3.44г.	<i>г. Липяны</i> Молодотская СССР	<i>Мать: Мария</i> Васильевна	<i>Саратов. обл.</i> Ш. Карамышевский р. н., с. Рубчино
3.	<i>Кавытский</i> Владимир Львович	<i>Младш.</i> Младший	<i>Сержант</i> Сержант	<i>член</i> член	<i>2 Огарков</i> 1922г.	<i>Молодотский ФРК</i> 2 Огаркова	<i>Убит</i> 15.1.44г.	<i>г. Курьеска</i> Мельничное	<i>Мать: Мария</i> Ивановна	<i>г. Огарков</i> ул. Суликая д. 17 кв. 42
4.	<i>Валев</i> Элиной Павлович	<i>Р. ст.</i> Рядовой	<i>Ф. ст. 1</i> Ф. ст. 1	<i>З. ком.</i> З. ком.	<i>Бел. ССР</i> с. Удоя 1912г.	<i>Бел. ССР</i> Молодотский ФРК	<i>Убит</i> 15.1.44г.	<i>г. Курьеска</i> Мельничное	<i>Мать: Зинаида</i> Ивановна	<i>Молодотский обл.</i> с. Рубчино по №. Октябрь 11
5.	<i>Дубов</i> Александр Александрович	<i>Старш.</i> Старший	<i>Нач. ком.</i> Нач. ком.	<i>член</i> член	<i>Винницкая обл.</i> с. Яковичевка	<i>Винницкий</i> ФРК	<i>Убит</i> 1.03.44г.	<i>ст. Драчов</i> Винницкая	<i>Сестры: Анна</i> Ивановна	<i>г. Яковичевка</i> г. Яковичевка

Фото з документу про втрати за лютий-березень 1944 року

Згадки в документах

-- 3 --

✓
II. Старший лейтенант РЫБАК Александр Гаврилович --
начальник химической службы 484 истребительного противотанкового
артиллерийского полка 24 отдельной истребительной противотанковой
артиллерийской бригады.

Убит в бсю 1.3.44 г.

1922 г., канд. ВКП/б/. Уроженец - с. Джулинка.

Список вх. № 048233.

Приказ про виключення з списків військових

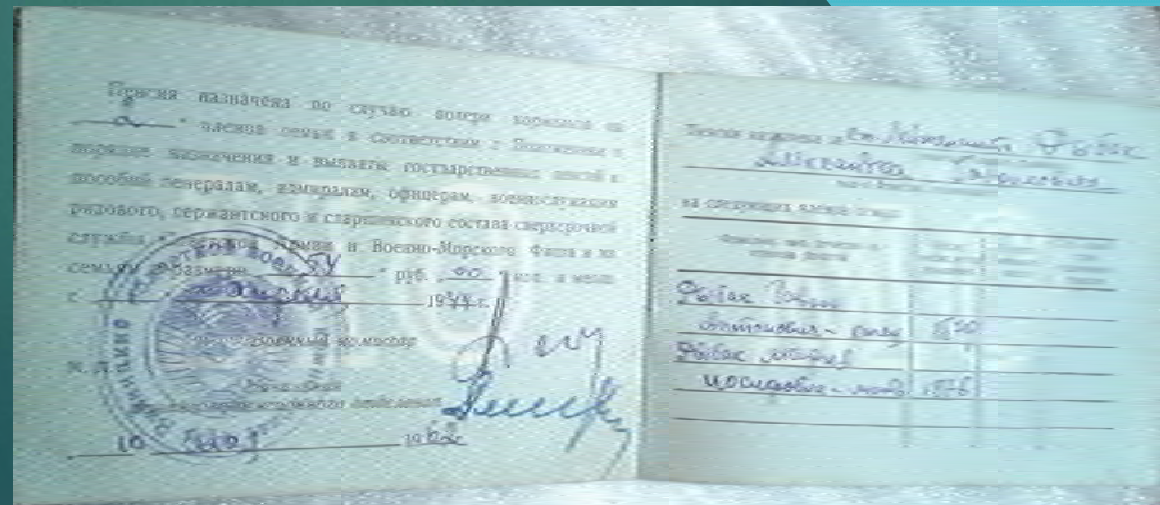
Згадки в документах

1. Фамилия, имя, отчество <i>Гудак Александр Гаврилович</i>								
3. Национальность <i>укр.</i>	4. Знание языков	2. Родился „...“ 19... <i>24</i> г.						
5. Место рождения <i>Винник. обл.</i>		12. Присвоен. воинск. звание						
6. Социальное положение и происхождение <i>раб.</i>		<table border="1"><thead><tr><th>Дата</th><th>Чей приказ</th><th>№ приказа</th></tr></thead><tbody><tr><td><i>8.12.42</i></td><td><i>Бр. фр.</i></td><td><i>0591</i></td></tr></tbody></table>	Дата	Чей приказ	№ приказа	<i>8.12.42</i>	<i>Бр. фр.</i>	<i>0591</i>
Дата	Чей приказ	№ приказа						
<i>8.12.42</i>	<i>Бр. фр.</i>	<i>0591</i>						
7. Партийность		13. Бытность в походах						
Член ВКП(б) с... г. п. б. №... Канд. ВКП(б) с... г.		Дата						
Член ВЛКСМ с... г. Беспартийный								
Пребыв. в др. партиях с 19... по 19... г.								
Парт. взыскания и измен. партийности								
8. Образование		14. Ранения и колтуны						
Общее								
Военное <i>КУКС при ВАРЗ</i>								
Политическое								
9. Служба в старой армии		15. Награды (ордена и медали)						
10. Служба в белой армии								
11. Был ли в плену		16. Семейное положение и адрес семьи						

Документ в обліковій картотеці

Пам'ять про Рибака Олександра Гавриловича

Протягом місяця після гибелі Рибака Олександра Гавриловича, батькам померлого радянського бійця було призначено грошову компенсацію щомісячно (пенсія). За законами ССРСР батьки отримували по 54 рубля 00 копійок щомісячно від 06.04.1944.

Дякую за увагу!!!

**ВІДОКРЕМЛЕНИЙ СТРУКТУРНИЙ ПІДРОЗДІЛ
"НІЖИНСЬКИЙ ФАХОВИЙ КОЛЕДЖ НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
БІОРЕСУРСІВ І ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ УКРАЇНИ"**

**Мій тато - учасник російсько-
української війни**

Підготувала студентка
групи ОН201
відділення економіки, логістики
та інформаційних систем
Пироганич Ірина

План:

- Початок війни
- Тяжкі часи на Сході
- Цікаві «клички»
- «Один за всіх, і всі за одного»
- Війна-назавжди в пам'яті.

- Коли тільки починався збиратися майдан, мій тато відразу поїхав до Києва. Він був від початку до кінця, а потім не довго думаючи, пішов добровольцем на війну в Правий сектор за свою країну та близьких людей.

- Він пробув в на Сході країни 10 місяців. Це були шокуючі часи. Не кожен зміг би таке пережити. В останні місяці перебування на Сході ,мій тато отримав поранення. Перебуваючи на полі, біля нього розірвалася міна ,уламок міни відлетів йому в голову,на радість його врятувала каска, яка зараз перебуває в музеї.

- У кожного на Сході є свої "клички", вони ніколи не гукали по імені один одного. У мого тата була кличка "Скіф", тому що, він гарно знає та любить історію України.

- Він познайомився з видатними людьми на Сході. Це були як актори ,так і талановиті та знамениті оперні співаки. Це його побратими ,з якими вони підтримують зв'язок і до цього часу. На війні було правило "Один за всіх ,і всі за одного "

- Ця війна назавжди залишиться в їхніх душах, у їхніх серцях ,та пам'яті. Це були шокуючі та важкі часи ,але для когось вони тривають і далі

Дякую за увагу !

Відокремлений структурний підрозділ
«Ніжинський фаховий коледж НУБіП України»

Мій сусід – герой України!!!

Підготувала студентка
групи КН201
відділення економіки, логістики
та інформаційних систем
Беліменко Вікторія

Лупікс Яніс Модрисович

Цей добродушний чоловік жив зі мною по сусідству. Пам'ятаю його ще з дитинства. Завжди був за правду, добро і справедливість. Тому ніхто не здивувався, що коли почалася війна на сході він без роздумів вирішив стати добровольцем, заяву до військкомату написав весною 2014-го року. Призваний під час третьої хвилі мобілізації став снайпером 169-й навчального центру Сухопутних військ.

Трішки про біографію та життєвий шлях героя

Яніс Модрисович Лупікс народився 27 червня 1971 року, в с. Сувид Київської області. Батько Яніса — латиш, мама — українка. Закінчив Сувидівську неповну середню школу; пройшов строкову службу в лавах РА. З 1992-го працював на гірничих підприємствах Краснодарського краю. Потім працював у селі Сувид. Довгий час працював у Києві пекарем, тоді познайомився із майбутньою дружиною, згодом таксував в Ніжині, фірма «Тайм». Проживав у селі Григоро-Іванівка.

Рокова подія в житті солдата

16 листопада група з чотирьох військових із 169-го навчального центру вирушила на пошуки нових шляхів до блокпосту, позаяк територія навколо була замінована, зв'язок з ними обірвався.

Подзвонив місцевий житель та сповістив, що бачив машину, котра підірвалася на фугасі. Тоді загинули усі члени екіпажу — Володимир Рвачов, підполковник Микола Яжук, майор медичної служби Віталій Вашеняк, солдат, Олександр Іщенко.

17 листопада 2014-го загинув під час поїздки за загиблими військовиками поблизу Дебальцевого: автомобіль «Урал», у якому перебував Яніс, підірвався на протитанковому радіокерованому фугасі в околицях села Орлово-Іванівка та загорівся. Тоді ж загинули сержант Анатолій Олійник та молодший сержант Олександр Будько, поранень зазнали Григорій Аксанов та Валерій Смілий.

Без Яніса лишились дружина Вікторія, двоє синів — 14-річний Максим, 4,5-річний Святослав, 3-річна донька Яна.

Похований в селі Григоро-Іванівка, звідки родом дружина, 20 листопада 2014-го.

Він був справжнім українцем, патріотом...

У Григоро-Іванівці на будинку по вулиці Свободи, де до війни на Донбасі п'ять років жив Яніс Лупікс, на його честь відкрили меморіальну дошку. Вшанувати пам'ять героя на подвір'ї садиби вдови загиблого бійця Вікторії Лупікс, де вона мешкає з трьома дітьми, зібралися односельці, бойові побратими, представники районної і місцевої влади. Голова райдержадміністрації В'ячеслав Івашин, голова районної ради Олег Бузун, радник голови райдержадміністрації з питань захисту прав учасників бойових дій Сергій Ступак, тримаючи слово, запевнили, що й надалі підтримувати і допомагати сім'ї героя буде районна і місцева влада, а також Латвія, вихідцем якої і був Яніс Модрисович.

Боєць Лупікс хоч і мав латиське походження, але був справжнім українцем, патріотом своєї держави. Захищати Україну на Донбас сорокатрирічний молодший сержант у серпні 2014 року пішов добровольцем у складі 169 навчального центру сухопутних військ. Воював на Донеччині, був снайпером. А 17 листопада поблизу Шахтарська автомобіль, в якому він знаходився, підірвався на протитанковому радіокерованому фугасі. Тоді безстрашний воїн і загинув.

За мужність і героїзм проявлений під час проведення АТО Указом Президента України від 23.05.2015 року Яніса Лупікса посмертно нагороджено орденом «За мужність» III ступеня.

А тепер про подвиг героя нагадуватиме і дошка, на якій увіковічно його ім'я.

Дякую за увагу!

A line of military tanks, likely T-72s, is shown in a field. Several Ukrainian soldiers are visible on top of the tanks, some operating machine guns. Multiple Ukrainian tricolor flags (blue and yellow) are flying from poles attached to the tanks. The background shows a hilly landscape with trees under a clear sky.

**Відокремлений структурний підрозділ
«Ніжинський фаховий коледж НУБіП України»**

Герої мого міста

**ПІДГОТУВАВ СТУДЕНТ ГРУПИ ЕН201
ВІДДІЛЕННЯ ТЕХНІЧНО-ЕНЕРГЕТИЧНИХ
СИСТЕМ ТА ЗАСОБІВ АВТОМАТИЗАЦІЇ
КЛИМЕНКО МАКСИМ**

Ткаченко Руслан Андрійович

Народився 30 липня 1993 року в місті Ніжині Чернігівської області. У 2009 році закінчив 9 класів загальноосвітньої школи №10 міста Ніжина, згодом - Ніжинський професійно-аграрний ліцей та здобув професію «Слюсар з ремонту автомобілів, водій автотранспортних засобів, електрозварник».

З 21 травня 2012 року по 25 квітня 2013 року проходив строкову військову службу в 191-му навчальному центрі (військова частина А4591, місто Севастополь), 501-му окремому механізованому батальйоні (військова частина А0669, місто Керч Автономної Республіки Крим), а також на посаді старшого навідника протитанкової гармати 36-ї окремої бригади берегової оборони Військово-морських Сил Збройних Сил України (військова частина А2320, село Перевальне Сімферопольського району Автономної Республіки Крим).

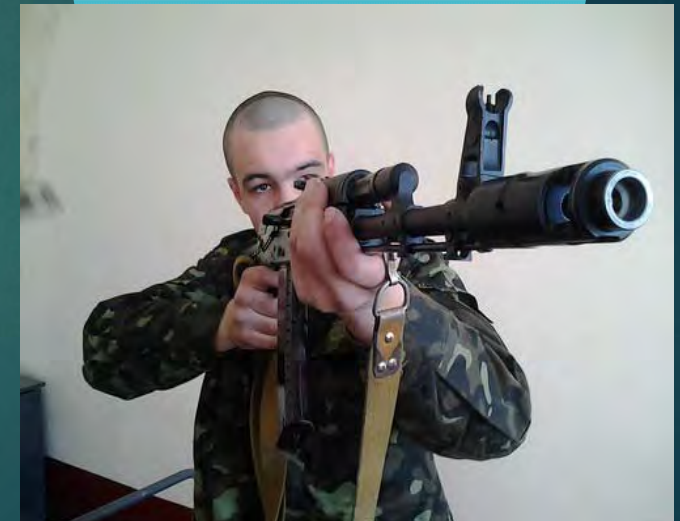

Мобілізований 3 серпня 2014-го, старший навідник, 128-а окрема гірсько-піхотна бригада. З 1 вересня 2014 року брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Загинув 25 січня 2015-го під час штурмових дій в районі села Новогригорівка Артемівського району. Виконуючи спецзавдання, рухався в автомобілі, підірвався на фугасі. Тоді ж загинули капітан Микола Жук та солдат Володимир Голота. Без Руслана лишились батьки. Похований в місті Ніжин.

Нагороди та вшанування

- орденом «За мужність» III ступеня (23.5.2015, посмертно)
- 8 травня 2015 року в місті Ніжин на фасаді будівлі загальноосвітньої школи №10 (вулиця Московська, 54), де навчався Руслан Ткаченко, йому відкрито меморіальну дошку.

Поховання в Ніжині

Олег Володимирович Биков

Закінчив 2005 року Ніжинську гімназію № 3, 2008-го — Київський транспортний коледж, здобув спеціальність електромеханіка. Відслужив в армії протягом 2008—2009 років, у житомирській 95-й аеромобільній бригаді. Протягом 2009—2014 років працював в органах МВС, охоронних службах в Києві. 2013 року здобув вищу освіту, факультет менеджменту київського Славистичного університету.

В серпні 2014-го зголосився добровольцем, розвідник 90-го окремого десантного штурмового батальйону «Житомир», 81-та десантно-штурмова бригада.

У складі батальйону був серед тих останніх, котрі залишали Донецький аеропорт вже після підриву його терористами. Задля виходу вояки 3 дні рили окопи, під обстрілами з «Буратіно» у них кілька разів горів весь одяг.

Загинув 26 лютого 2015-го у бою поблизу аеропорту Донецька під селом Водяне внаслідок обстрілу з танку командно-спостережного пункту батальйону. Російські терористи з артилерії, мінометів і танків обстріляли та штурмували позиції українських сил у районі Опитного, Водяного та Авдіївки. Тоді ж полягли Володимир Гнатюк та Олександр Батенко.

Похований в Ніжині 2 березня 2015-го, у місті оголошено день смутку.

Нагороди та вшанування

- Указом Президента України № 270/2015 від 15 травня 2015 року — орденом «За мужність» III ступеня (посмертно)
- нагрудним знаком «За оборону Донецького аеропорту» (посмертно)
- в ніжинській гімназії № 3 відкрито меморіальну дошку випускнику Олегу Бикову
- 28 жовтня 2016-го в Ніжинській гімназії № 3 відбулася презентація книги Людмили Приходько «Серця опалені війною», присвяченої пам'яті випускників гімназії, що загинули в часі російсько-української війни.

Яковенко Денис Олександрович

Деніс Олекса́ндрович Якове́нко — старший солдат, Збройні сили України, учасник російсько-української війни.

2006 року закінчив Ніжинську ЗОШ № 7.

Мобілізований в травні 2014-го, снайпер-розвідник, 41-й батальйон територіальної оборони «Чернігів-2».

4 вересня 2014-го загинув під час артилерійського обстрілу українських позицій, який вчинили російські збройні формування біля Дебальцевого.

Без Дениса залишилась дружина.

Похований в Ніжині.

Нагороди

- Меморіальна дошка герою АТО Денису Яковенку на будівлі Ніжинської ЗОШ № 7
- За особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі під час російсько-української війни, відзначений — нагороджений
- 27 червня 2015 року — орденом «За мужність» III ступеня.

Баширов Тахір Тахірович

Тахір Тахірович Башіров (нар. 25 лютого 1985 — пом. 25 січня 2015) — солдат Збройних сил України.

2011 року закінчив 9 класів ніжинської ЗОШ № 15, Ніжинський професійний аграрний ліцей, спеціальність «тракторист-машиніст». Пройшов строкову військову службу в лавах ЗСУ — служив водієм 2-ї автомобільної роти 51-го окремого автомобільного батальйону, Командування сил підтримки ЗСУ. Демобілізувавшись, працював у Києві та Ніжині.

28 серпня 2014-го мобілізований як доброволець, солдат 1-ї окремої гвардійської танкової бригади.

Загинув 25 січня 2015-го у бою поблизу міста Авдіївка. Військові переганяли танки, Баширов їхав у першому, наїхав на вибухівку, котра вибухнула під днищем. Тахіру розірвало ноги, помер від крововтрати — був сам у танку, перев'язати було нікому.

Без Тахіра лишилися батьки, сестра Олена, дружина Юлія та двоє дітей — син Артур 2009 р.н. і донька Арина 2013 р.н.

Нагороди та вшанування

- За особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі під час російсько-української війни, відзначений — нагороджений
- Указом Президента України № 9/2016 від 16 січня 2016 року — орденом «За мужність» III ступеня (посмертно)
- 2015 року у ніжинській ЗОШ № 15 відкрито меморіальну дошку випускнику Тахіру Баширову

Дякую за увагу!!!

